

J. G. Vajt

SVJEDOČANSTVA
za
CRKVU
9

Knjiga deveta - Broj 37

Naslov originala:
TESTIMONIES for THE CHURCH IX
By E.G. White

PREDGOVOR

Poslednju knjigu »Svjedočanstava za Zajednicu« pozdraviće mnogi koji su visoko cijenili pouke već objavljene u ovom obliku. Proteklo je pet godina od kako je objavljena Knjiga VIII iz ove serije. U toku tog perioda s vremena na vrijeme su, kao i ranijih godina, davane poruke ohrabrenja, ukora i savjeta.

Neke od tih poruka objavljene su u PREGLEDU i GLASNIKU, neke su štampane u obliku brošura, kao SPECIJALNA SVJEDOČANSTVA, serija B, a mnoge su upućene samo pojedincima u obliku pisama i rukopisa. U ovoj knjizi je, radi lakšeg proučavanja, sakupljeno »novo i staro«.

Na zasjedanju Generalne konferencije 1909. godine date su mnoge dragocjene pouke u pogledu rada u velikim gradovima, oživljavanja zdravstvene reforme, opasnosti od popuštanja duha nezavisnosti, mudroj podjeli odgovornosti i drugim bitnim pitanjima. Znatnom dijelu tih pouka dat je oblik podesan za objavljivanje, i stoga ih objavljujemo u ovoj knjizi. Iz svjedočanstava koja se odnose na rad u gradovima, a koja su suviše opširna da bi bila štampana u cijelosti, odabrani su pojedini dijelovi koji – zajedno sa pismima upućenim radnicima u velikim gradovima – predstavljaju veoma jasan i potpun poziv upućen propovjednicima i članovima da izvrše veliko djelo u tom zapostavljenom polju – u mjestima s velikim brojem stanovništva.

U pojedinim svojim poglavljima, ova knjiga sadrži snažan poziv svim hrišćanskim radnicima da se iznova posvete i da se s većom hrabrošću i energijom zalažu u službi. Nadamo se da će objavljivanje ove knjige doprinijeti da se poveća broj revnosnih radnika u vinogradu Gospodnjem.

W. C. White

»Viče k meni neko sa Sira: 'Stražaru! šta bi noćas? Stražaru! šta bi noćas!
Stražar reče:
'Doći će jutro, ali i noć: Ako ćete tražiti, tražite, Vratite se, dođite.'«

I ZA DOLAZAK CARA

»Jer još malo, vrlo malo, pak će doći onaj koji treba da dođe i neće odocniti«
(Jevr. 10, 37)

POSLEDNJA KRIZA

Mi živimo u vrijeme posletka. Znaci vremena, koji se brzo ispunjavaju, govore da je Hristov dolazak na vratima. Dani u kojima živimo svečani su i značajni dani. Duh Božji se postepeno, ali sigurno, povlači sa zemlje. Epidemije kuge i drugih zaraznih bolesti i kazni već snalaze one koji preziru Božju milost. Nesreće na kopnu i moru, nesređeno stanje društva, glasovi i strah od rata, predstavljaju zloslutne znake. Sve to predskazuje da se približuju događaji od najvećeg značaja.

Predstavnici zla se udružuju i učvršćuju svoje snage. Oni se jačaju za poslednju veliku krizu. Uskoro će se dogoditi velike promjene u svijetu i poslednji događaji će se naglo razvijati.

Opšte stanje u svijetu pokazuje da nam neposredno predstoje teška vremena. Dnevni listovi su puni nagovještaja o užasnom sukobu u bliskoj budućnosti. Često se događaju drska razbojništva. Štrajkovi su postali obična pojava. Krađe i ubistva su na svakom koraku. Zločinci zaposjednuti demonima oduzimaju život ljudima, ženama i maloj djeci. Porok je zaludio ljude i svuda preovladava zlo.

Neprijatelj je uspio izvrnuti pravdu i ljudsko srce ispuniti željom za sebičnim dobitkom. »Pravda stoji daleko; jer istina pade na ulici i pravda ne može da prođe« (Iz. 59, 17). U velikim gradovima hiljade ljudi žive u siromaštvu i bijedi, gotovo potpuno lišeni hrane, krova nad glavom i odjeće, dok u istim gradovima žive ljudi koji imaju više nego što im srce može poželjeti, koji žive raskošno, trošeći novac na raskošno namještene kuće, na lično ukrašavanje ili, što je još gore, na zadovoljavanje tjelesnih želja: na alkohol, duvan i druge poroke koje uništavaju snagu mozga, onemogućuju uravnoteženost u rasuđivanju i unižavaju dušu. Vapaji napaćenog čovječanstva dižu se i do Boga, dok ljudi svim mogućim sredstvima ugnjetavanja i iznuđivanja nagomilavaju ogromna bogatstva.

Jednom prilikom, kad sam bila u Njujorku (New York), bila sam pozvana u toku noći da vidim zgrade koje su se sprat za spratom dizale k nebu. Tvrđilo se da su te zgrade sigurne od požara, a bile su podignute u slavu njihovih vlasnika i graditelja. Takve građevine su podizane sve više i više i za njihovu izgradnju je upotrijebljen najskuplji materijal. Oni kojima su te zgrade pripadale nisu se pitali: »Kako ćemo najbolje proslaviti Boga?« Gospod nije bio u njihovim mislima.

Ja sam pomislila: »O, kad bi oni koji na ovaj način ulažu svoj novac mogli sagledati svoj život onako kako ga Bog vidi! Oni podižu veličanstvene građevine, ali kako su u očima Vladara svemira bezumni njihovi planovi i namjere. Oni ne proučavaju svim silama srca i uma kako mogu da proslave Boga. Tu prvu čovjekovu dužnost oni su potpuno izgubili iz vida«.

Dok su se te veličanstvene zgrade podizale, njihovi vlasnici su uživali u taštoj gordosti što imaju novac kojim mogu ugađati sami sebi i izazivati zavist svojih bližnjih. Veliki dio novca koji su na taj način uložili stekli su pomoću iznuđivanja, tlačeći siromahe. Oni zaboravljaju da se na nebu vode knjige o svakoj poslovnoj transakciji; u te knjige je upisan svaki nepravedan postupak, svaka prevara. Približuje se vrijeme kad će ljudi u svom nepoštenju i drskosti stići do tačke koju im Gospod neće dozvoliti da prijeđu i tada će uvidjeti da postoji granica Jehovinog praštanja.

Tada se pred mojim očima pojavio prizor uzbune zbog požara. Ljudi su gledali veličanstvene građevine za koje se pretpostavljalo da su potpuno sigurne od požara i govorili: »One su savršeno obezbeđene«. Ali su zgrade izgorjele kao da su bile od smole. Vatrogasne mašine nisu mogle ništa učiniti da bi zaustavile uništenje. Vatrogasci nisu bili u stanju čak ni da ih stave u pokret.

Ako se u srcu gordih i slavljubljivih ljudskih bića ne izvrši promjena, ljudi će, kad dođe vrijeme da Gospod sudi, uvidjeti da će ona ruka koja je bila jaka da ih spašava, biti isto tako jaka da uništava. Nikakva ljudska sila ne može zaustaviti ruku Božju. Ne postoji materijal za podizanje zgrada koji bi ih mogao zaštititi od uništenja kad dođe vrijeme koje je Bog odredio da pošalje kaznu na ljude zbog nepoštovanja Njegovog zakona i zbog njihovog sebičnog slavljublja.

Malo je ljudi, čak i među prosvjetnim radnicima i državicima, koji shvaćaju uzroke sadašnjeg stanja u društvu. Oni koji u svojim rukama drže uzde vlasti nisu u stanju riješiti problem moralne pokvarenosti, siromaštva, bijede i zločina. Oni se uzalud trude da poslovne transakcije postave na sigurniji temelj. Kad bi se ljudi više pridržavali učenja Riječi Božje, oni bi našli rješenje za probleme koji ih dovode u zabunu.

Sveto Pismo opisuje stanje svijeta neposredno pred Hristov drugi dolazak. Za ljude koji zakidanjem i iznuđivanjem stijeću velika bogatstva pisano je: »Stekoste bogatstvo u poslednje dane. Gle, više plata vašijeh poslenika koji su radili njive vaše i vi ste im otkinuli; i vika žetelaca dođe do ušiju Gospoda Sabaota. Veseliste se na zemlji, i nasladiste se; uhraniste srca svoja, kao na dan zaklanja. Osudiste, ubiste pravednika, i ne brani vam se« (Jakov 5, 3-6).

Ali ko zapaža i čita opomene sadržane u znacima vremena koji se brzo ispunjavaju? Kakav to utisak ostavlja na one koji ljube ovaj svijet? Kakva se promjena vidi u njihovom stavu? Ništa bolje nego i kod stanovnika svijeta u vrijeme Nojevo. Obuzeti zemaljskim poslovima i zadovoljstvima prepotopni ljudi »ne osjetiše dok ne dođe potop i odnese sve« (Mat. 24, 39). Nebo im je slalo opomene, ali oni nisu slušali. I današnji svijet, ne obazirući se na glas Božji koji opominje, juri u susret vječnoj propasti.

Duh rata potresa svijet. Proročanstvo iz jedanaestog poglavlja knjige Danilove skoro se potpuno ispunilo. Uskoro će se pojaviti prizori nevolja i muka o kojima se govori u proročanstvima. »Gle, Gospod će isprazniti zemlju i opustiti je, prevrnuće je i rasijaće stanovnike njezine. . . jer prestupiše zakone, izmijeniše uredbe, raskidoše zavjet vječni. Zato će prokletstvo proždrijeti zemlju, i zatrće se stanovnici njezini. . . Prestaće veselje uz bubnje, nestaće graje onijeh koji se vesele, prestaće veselje uz gusle« (Iz. 24, 1-8).

»Jaoh dana! jer je blizu dan Gospodnji, i doći će kao pogibao od Svemogućega. . . Sjeme istruhnu pod grudama svojim, puste su žitnice, razvaljene spreme, jer posahnu žito. Kako uzdiše stoka! Kako su se smela goveda! jer nemaju paše; i ovce ginu. Loza posahnu i smokva uvenu; šipak i palma i jabuka i sva drveta poljska posahnuše, jer nesta radosti između sinova ljudskih« (Joilo 1, 15-18. 12).

»Boli me u srcu. . . ne mogu mučati; jer glas trubni čuješ, dušo moja, viku ubojnu. Pogibao na pogibao oglašuje se, jer se pustoši sva zemlja« (Jer. 4, 19. 20).

»Pogledah na zemlju, a gle bez obličja je i pusta; i na nebo, a svjetlosti njegove nema. Pogledah na gore, a gle, tresu se i svi humovi drmaju se. Pogledah, a gle, nema čovjeka, i sve ptice nebeske odletjele. Pogledah, a gle, Karmel je pustinja, i svi gradovi njegovi oboreni od Gospoda, od žestokoga gnjeva njegova« (Jer. 4, 23-26).

»Jaoh! jer je velik dan ovaj, nije bilo takvoga, i vrijeme je muke Jakovljeve; ipak će se izbaviti iz nje« (Jer. 30, 7).

Nisu svi u ovom svijetu prešli na stranu neprijatelja koji vodi rat protiv Boga. Nisu svi pogazili svoju podaničku vjernost nebu. Postoji mali broj onih koji su ostali vjerni Bogu, jer Ivan piše: »Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu« (Otkr. 14, 12). Uskoro će se povesti žestoka bitka između onih koji služe Bogu i drže Njegov zakon i onih koji Mu ne služe. Uskoro će biti rešetano sve što se može rešetati, kako bi ostalo samo ono što se ne može izrešetati.

Sotona revno proučava Bibliju. On zna da je njegovo vrijeme kratko i čini sve što je u njegovoj moći da se suprotstavi djelu Gospodnjem na ovoj zemlji. Nemoguće je zamisliti doživljaje naroda Božjeg koji će se zateći na zemlji kad se u isto vrijeme pojave nebeska slava (pozni dažd) i ponove progonstva iz prošlosti. Narod Božji će hoditi u svjetlosti koja dolazi od prijestola Božjeg. Posredstvom anđela održavat će se neprekidna veza između neba i zemlje. A sotona će, okružen zlim anđelima, tvrditi da je on Bog, i činiti će čuda svake vrste da bi, ako bude moguće, prevario čak i izabrane. Narod Božji neće nalaziti sigurnost u činjenju čuda, jer će sotona imitirati čuda koja se budu činila. Prokušani i provjereni narod Božji naći će svoju silu u znaku o kojem se govori u II Mojs. 31, 12-18. Narod Božji se mora osloniti na živu riječ »Pisano je«. To je jedini temelj na kome on može bez opasnosti stajati. Oni koji su raskinuli svoj zavjet s Bogom bit će u taj dan bez Boga i bez nade.

Poklonici pravog Boga će se naročito odlikovati držanjem četvrte zapovijesti, jer je to znak stvaralačke Božje moći i svjedočanstvo o Njegovom pravu na poštovanje i uvažavanje od strane čovjeka. Bezbožnici će se poznati po svom nastojanju da omalovaže subotu koja kao spomenik podsjeća na Tvorca, i da uzdigne ustanovu Rima (nedelju). Po ishodu borbe, cjelokupno hrišćanstvo će biti podijeljeno na dvije velike grupe – na one koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu, i one koji se klanjaju zvijeri i ikoni njezinoj i primaju njezin žig. Iako će crkva i država ujediniti svoje snage da bi prisilili sve »male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove« da prime »žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovima« (Otkr. 13, 16), narod Božji ga ipak neće primiti. Prorok s Patama je vidio »one što pobijediše zvijer i ikonu njezinu, i broj imena njezina, gdje stoje na moru staklenom i imaju harfe Božije« (Otkr. 15, 2), i pjevaju pjesmu Mojsijevu i Jagnjetovu.

Strašna iskušenja i probe očekuju narod Božji. Duh rata potresa narode od jednog kraja zemlje do drugog. Ali usred vremena nevolje koje nailazi – vremena nevolje kakve nije bilo otkako je svijeta – izabrani narod Božji će stajati nepokolebljiv. Sotona i njegovi anđeli neće ga moći uništiti, jer će ga štiti anđeli koji su nenadmašivi u snazi.

Bog upućuje ove riječi svom narodu: »Izidite između njih i odvojite se. . . i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti, i biću vam otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri«. A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome« (II Kor. 6, 17. 18 I Petr. 2, 9). Narod Božji se mora raspoznavati kao narod koji Mu služi potpuno, iz sveg srca, ne tražeći počasti za sebe, i uvijek imajući na umu da se najsvetčanijim zavjetom obavezao da će služiti Njemu, i samo Njemu.

»I reče Gospod Mojsiju govoreći: a ti kaži sinovima Izraelovijem i reci: ali subote moje čuvajte, jer je znak između mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam ja Gospod koji vas posvećujem. Čuvajte dakle subotu, jer vam je sveta: ko bi je oskvrnio, da se pogubi; jer ko bi god radio kakav posao u nju, istrijebiće se ona duša iz naroda svojega. Šest dana neka se radi; a sedmi je dan subota, odmor, svet Gospodu; ko bi god radio posao u dan subotni, da se pogubi. Zato će čuvati sinovi Izraelovi subotu, praznujući subotu od koljena do koljena zavjetom vječnim. To je znak između mene i sinova Izraelovih do vijeka; jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju,

a u sedmi dan počinu i odmori se« (II Mojs. 31, 12-17.)

Zar ove riječi ne ukazuju na nas kao na Bogom izabrani narod? I zar nam ne govore da uvijek moramo čuvati to sveto i posebno obilježje koje nam je dato? Djeca Izraelova morala su svetkovati subotu »od koljena do koljena zavjetom vječnim«. Subota nije izgubila ništa od svog značaja. Ona je još uvijek znak između Boga i Njegovog naroda i to će ostati zauvijek.

POZVANI ZA SVJEDOKE

Adventisti sedmog dana su u naročitom smislu poslani u svijet kao stražari i lučonoše. Njima je povjereno objavljivanje poslednje opomene svijetu koji propada. Njih obasjava čudesna svjetlost iz Riječi Božje i povjeren im je najznačajniji zadatak – da objavljuju vijesti Prvog, Drugog i Trećeg anđela. Oni ne smiju dozvoliti da bilo što drugo privuče njihovu pažnju.

Najsvečanije istine koje su ikad povjerene smrtnicima date su nama da ih objavljujemo svijetu. Objavljivanje tih istina predstavlja naš zadatak. Svijetu se mora objaviti opomena, i narod Božji ne smije iznevjeriti amanet koji mu je povjeren. Pripadnici naroda Božjeg ne smiju se baviti špekulacijama, niti smiju stupati u poslovne poduhvate s nevjernicima, jer bi ih to ometalo u radu koji im je Bog povjerio.

Hrist kaže za svoj narod: »Vi ste vidjelo svijetu« (Mat. 5, 14). To što su nam tako jasno otkriveni planovi i namjere Božje nije mala stvar. Biti u stanju da pravilno shvatimo volju Božju, onako kako je otkrivena u pouzdanoj riječi proročanstva, zaista predstavlja čudesnu prednost. Zbog toga je na nama velika odgovornost. Bog očekuje od nas da znanje koje nam je dao prenesemo i na druge. Njegova je namjera da se božansko i ljudsko oruđe ujedini u objavljivanju vijesti opomene.

Na svakom ko je primio svjetlost istine leži, u srazmjeri s njegovim mogućnostima, ona ista odgovornost koja je počivala na proroku Izraelovom, kome je bila upućena riječ: »Sine čovječiji, tebe postavim stražarom domu Izraelovu; slušaj dakle riječ iz mojih usta i opominji ih od mene. Kada rečem bezbožniku: bezbožniče, poginućeš; a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se prođe puta svojega, taj će bezbožnik poginuti za svoje bezakonje; ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati sa svoga puta, on će poginuti za svoje bezakonje, a ti ćeš sačuvati dušu svoju« (Jezek. 33, 7-9).

Zar ćemo čekati sve dok se ne ispune proročanstva o posletku pa da tek onda kažemo nešto o njima? Kakvog će smisla imati tada naše riječi? Hoćemo li čekati da kazna Božja stigne prestupnika prije nego što smo mu rekli kako da je izbjegne? Gdje je naša vjera u Riječ Božju? Zar moramo čekati da se dogodi ono što je unaprijed prorečeno pa da tek onda povjerujemo u ono što je On rekao? Svjetlost nas je obasjala jasnim i razgovjetnim zracima, pokazujući nam da je veliki dan Gospodnji blizu, upravo »na vratima«. Čitajmo i shvatimo ovo prije nego što bude suviše kasno.

Mi treba da budemo posvećeni kanali kroz koje se božanska svjetlost prenosi i na druge. Sveti Duh koji oživljava, čisti i spaja srca treba da prožima čitavu Zajednicu. Neka oni koji su krštenjem zakopani s Hristom ustanu na novi život, pružajući živi primjer života Hristovog. Nama je povjerena sveta dužnost, dat nam je nalog: »Idite dakle i naučite sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha. Učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka« (Mat. 28, 19. 20). Posvetite se djelu objavljivanja dobre vijesti spasenja. Hrist – savršenstvo neba – neka bude vaša sila.

Sveti život

Samo propovijedanje istine i rasturanje literature ne čini nas svjedocima za Boga. Moramo imati na umu da je život sličan životu Hristovom najmoćniji dokaz koji se može iznijeti u korist hrišćanstva, i da neispravan karakter hrišćanina nanosi svijetu više štete nego karakter nekog svjetovnog čovjeka. Ni sve knjige na svijetu ne mogu zamijeniti ulogu jednog svetog života. Ljudi neće vjerovati toliko onome što propovjednik propovijeda, koliko onome kako Zajednica živi. Uticaju propovijedi održane sa propovijedaonice često se suprotstavlja svjedočanstvo koje svojim životom daju oni što tvrde da su pobornici istine.

Božji je cilj da se preko svog naroda proslavi pred ovim svijetom. Od onih koji nose ime Hristovo, On traži da Ga predstavljaju svojim mislima, riječima i djelima. Njihove misli treba da budu čiste, a riječi plemenite, kako bi one koji se nalaze oko njih uzdigle i privukle bliže Spasitelju. Hristova vjera treba da se ogleda u svemu što oni čine ili govore. Miris Božije prisutnosti treba da se osjeća i u svakom njihovom poslovnom poduhvatu.

Griješ je odvratn. On je osakatio moralnu ljepotu mnogih anđela, i prodrijevši u naš svijet, izopačio je skoro potpuno moralni lik Božji u čovjeku. Međutim, Bog je u svojoj velikoj ljubavi previdio put kojim čovjek može ponovo zadobiti položaj s kojeg je pao popuštajući iskušenju. Hrist je došao da stane na čelo čovječanstva i da u naše ime izgradi savršeni karakter. Oni koji prime Njega nanovo su rođeni.

Hrist je vidio čovječanstvo, kroz djelovanje naglog umnožavanja grijeha, potčinjeno knezu koji vlada u vjetru i ulaže džinovsku snagu u korišćenju zla. On je takođe vidio da se jedna moćnija sila mora suprotstaviti sotoni i pobijediti ga. »Sad je sud ovome svijetu«, rekao je On, »sad će biti istjeran knez ovoga svijeta napolje« (Jovan 12, 31). Hrist je vidio da će ljudskim bićima, ako vjeruju u Njega, biti data sila da pobijede vojsku palih anđela, čije je ime legion. Hrist je jačao svoju dušu mišlju da će čudesnom žrtvom, koji se upravo pripremao da podnese, knez ovog svijeta biti istjeran napolje, da će ljudi i žene biti stavljeni u položaj da milošću Božjom ponovo zadobiju ono što je izgubljeno.

Silom Hristovom i primanjem Njegovih pouka, ljudi i žene mogu živjeti životom kojim je On živio kad je bio na ovom svijetu. U borbi protiv sotone, oni mogu primiti svu pomoć koju je On primao. Oni mogu biti i više nego pobjednici kroz Onoga koji ih je ljubio i dao sebe njih radi.

Život takozvanih hrišćana koji ne žive Hristovim životom, predstavlja rđavu imitaciju vjere. Svi oni čija su imena upisana u knjige Zajednice obavezali su se da će predstavljati Hrista otkrivajući unutrašnje ukrase smjernog i krotkog duha. Oni su pozvani da budu Njegovi svjedoci, pokazujući svima što znači hoditi i raditi prema Hristovom primjeru. Istina za ovo vrijeme treba da se odražava u svoj svojoj snazi u životu onih koji u nju vjeruju, ona mora biti saopštena svijetu. Njenu posvećujuću i oplemenjujuću moć vjernici treba da prikazuju svojim životom.

Hristovi predstavnici

Stanovnici cijelog svemira očekuju da sledbenici Hristovi blistaju kao vidjela u svijetu. Oni treba da otkrivaju spasonosnu silu milosti koja je ljudima ukazana smrću Hristovom. Od onih koji tvrde da su hrišćani Bog s pravom zahtijeva da svojim životom pokazuju najuzvišeniji razvoj hrišćanstva. Oni su priznati Hristovi predstavnici i moraju biti ljudi vjere i hrabrosti, ljudi plemenitog duha, koji se bez ikakve sumnje oslanjaju na Boga i Njegova obećanja.

Svi koji žele ući u grad Božji moraju za vrijeme svog zemaljskog života otkrivati Hrista u svojim postupcima. To ih čini glasnicima Hristovim i Njegovim svjedocima. Oni moraju iznositi jasno, odlučno svjedočanstvo protiv svih zlih djela, ukazujući grešniku na »Jagnje Božije koje

uze na se grijehe svijeta«. On svima koji Ga prime daje silu da postanu sinovi Božji. Preporod je jedini put kojim možemo ući u grad Božji. Taj put je uzak, i tijesna su vrata kroz koja ulazimo, ali samo tim putem moramo voditi ljude, žene i djecu, poučavajući ih da moraju dobiti novo srce i nov duh da bi bili spašeni. Neophodno je savladati stare, naslijeđene crte karaktera. Moraju se izmijeniti prirodne želje duše. Mora se odbaciti svaka prevara, laž i opadanje. Moramo živjeti novim životom koji ljude i žene čini sličnima Hristu.

Nepokolebljiva odanost istini

U životu onih koji imaju tako svetu i ozbiljnu vijest kakva je nama povjerena ne smije biti nikakvog pretvaranja ni neiskrenosti. Svijet budno pazi i na adventiste sedmog dana, jer zna ponešto o njihovoj vjeri i o njihovim uzvišenim mjerilima, i kad vidi da ne žive u skladu s onim što propovijedaju, ukazuje na njih s prezirom.

Oni koji ljube Isusa svaki svoj postupak u životu usklađuju s Njegovom voljom. Pošto su izabrali stranu Gospodnju, njihov život mora biti u oštroj suprotnosti sa životom onih koji pripadaju ovom svijetu. Kušač će im prilaziti sa svojim laskanjima i podmićivanjem, govoreći: »Sve ovo daću tebi ako padneš i pokloniš mi se«. Ali oni znaju da sotona nema ništa što bi bilo vrijedno primiti, i ne popuštaju njegovim kušanjima. Milošću Božjom oni su u stanju da čistotu načela sačuvaju neokaljanom. Svojom nepokolebljivom odanošću istini oni otkrivaju Hrista i pored njih se nalaze sveti anđeli. Oni su Hristova živa poslanica i kao istiniti svjedoci, odlučno svjedoče u korist istine. Oni pokazuju da postoji duhovna sila koja osposobljava ljude i žene da ni za dlaku ne odstupaju od istine i pravde, pa ma kakva im blaga ponudili. Nebo će ukazati počast svima takvima ma gdje se nalazili, jer su svoj život uskladili s voljom Božjom, ne plašeći se žrtava koje je trebalo podnijeti.

Poruka za cijeli svijet

Svijetlost koju je Bog dao svom narodu ne treba ograničiti samo na skupštine i krajeve gdje se već zna za istinu. Ona se mora širiti po mračnim oblastima zemljine kugle. Oni koji hode u vidjelu, kao što je Hrist u vidjelu, sarađuju sa Spasiteljem na taj način što otkrivaju drugima ono što je On otkrio njima. Božja je namjera da se istina za ovo vrijeme objavi »svakome plemenu, i jeziku i koljenu i narodu«. U današnjem svijetu ljudi i žene su obuzeti težnjom za zemaljskim dobitcima i tjelesnim zadovoljstvima. Ima na hiljade takvih koji nijedan trenutak, nijednu misao ne posvećuju spasenju svoje duše. Došlo je vrijeme kad vijest o skorom dolasku Hristovom treba da odjekne cijelim svijetom.

Očevidni i nepobitni dokazi ukazuju na blizinu posletka. Opomena se mora objaviti određenim i razgovjetnim glasom. Mora se pripremiti put za dolazak Kneza Mira na oblacima nebeskim. Za stanovnike gradova, koji nisu čuli istinu za ovo vrijeme, još mnogo treba da se učini. Ne treba osnivati ustanove koje bi se po opsegu i raskoši takmičile s ustanovama ovog svijeta; ali u ime Gospodnje i s neumornom istrajnošću i nepokolebljivom revnošću koje Hrist podstiče u svojim saradnicima, treba unapređivati djelo Gospodnje.

Veoma je potrebno da kao narod ponizimo svoja srca pred Bogom, preklinjući Ga da nam oprostí što smo zanemarili ispunjavanje evanđeoskog naloga (Mat. 28, 19). Stvorili smo velike centre u nekoliko mjesta, a zapostavili rad u mnogim važnim gradovima. Prihvatimo se bez odlaganja djela koje nam je određeno, i objavljujmo vijest koja će ljude i žene probuditi, da shvate opasnost u kojoj se nalaze. Da je svaki adventista sedmog dana izvršio svoj zadatak, broj vjernika bi danas bio mnogo veći nego što u stvari jeste. U svim grado vima Amerike bilo bi

takvih koji bi bili navedeni da prihvate vijest o pokoravanju zakonu Božjem.

U nekim je mjestima vijest o svetkovanju subote objavljena jasno i snažno, dok stanovnici mnogih mjesta uopšte nisu opomenuti. Hoće li se oni koji poznaju istinu probuditi i shvatiti svoje odgovornosti? Draga braćo, ne dajte se zakopati u poduhvate i interese ovoga svijeta. Ne dozvolite sebi da zanemarite nalog koji vam je Spasitelj povjerio.

Sve što postoji u svemiru poziva one koji poznaju istinu da se bez ikakve rezerve posvete objavljivanju vijesti Trećeg anđela. Sve što vidimo i čujemo poziva nas da vršimo svoju dužnost. I samo djelovanje sotoninih oruđa poziva svakog hrišćanina da ostane »na dijelu svom«.

Kakvi su radnici potrebni

Nama je povjereno veliko i značajno djelo, a tom djelu su potrebni mudri, nesebični ljudi, ljudi koji shvaćaju što znači posvetiti se nesebičnom trudu u cilju spašavanja duša. Međutim, ne traži se služba onih koji su mlaki jer takve Hrist ne može upotrijebiti. Potrebni su ljudi i žene čija su srca ganuta patnjama nevoljnih i izgubljenih, i čiji život pruža dokaze da su primili svjetlost, život i milost i to daju i drugima.

Narod Božji se mora sasvim približiti Hristu u samoodricanju i požrtvovanju; njegov jedini cilj mora biti da čitavom svijetu objavi vijest milosti. Neki će raditi na ovaj način, neki na onaj, kako ih Bog bude upućivao i vodio. Ali neka svi ulažu složne napore, nastojeći da djelo bude savršena cjelina. Oni treba da rade za Njega i perom i riječju. Neka se štampana riječ istine prevodi na razne jezike i raznosi u sve krajeve svijeta.

Moje srce često pati što mnogi koji bi mogli da pomognu u djelu ne čine ništa. Oni su igračka sotoninih kušanja. Od svakog člana Zajednice koji poznaje istinu očekuje se da radi dok je dan, jer dolazi noć, kad niko neće moći raditi. Uskoro ćemo razumjeti što znači ta noć. Duh Božji je ožalošćen i povlači se sa zemlje. Narodi se gnjeve jedni na druge. Vrše se opsežne pripreme za rat. Noć je blizu. Zajednica se mora probuditi i izvršiti djelo koje joj je povjereno. Svaki vjernik, obrazovan i neobrazovan, može objavljivati Božju poruku svijetu.

Pred nama se proteže vječnost. Uskoro će se podići zavjesa. Da li uopšte nešto mislimo ako se držimo svoje sebične ljubavi prema ugodnosti, dok svuda oko nas propadaju duše? Zar nam je srce potpuno bezosjećajno? Zar ne vidimo i ne shvaćamo da moramo izvršiti jedno djelo za druge? Draga braćo i sestre, ima li među vama takvih koji imaju oči a ne vide, imaju uši a ne čuju? Zar vam je Bog uzalud dao da poznate Njegovu volju? Zar vam je o blizini posletka uzalud slao opomenu za opomenom? Vjerujete li Njegovoj Riječi koja govori o onome što će snaći svijet? Vjerujete li da kazne Božje samo što se nisu sručile na stanovnike ove zemlje. Kako onda možete biti zadovoljni, bezbrižni i ravnodušni?

Svaki dan, kako prođe, dovodi nas sve bliže kraju. Da li nas isto tako dovodi i bliže Bogu? Da li stražimo u molitvi? Naša pomoć i naše vodstvo potrebni su onima s kojima se svakodnevno družimo. Oni se možda nalaze u takvom duševnom stanju da bi riječ u pravo vrijeme, upućena od Svetog Duha, mogla biti kao klin zabijen na sigurnom mjestu. Sutra će se možda neke od tih duša nalaziti tamo gdje im nikada više nećemo moći prići. Kakav uticaj vršimo na ove svoje saputnike? Kakav napor ulažemo da bismo ih pridobili za Hrista?

Vrijeme je kratko, i mi moramo organizovati svoje snage kako bismo izvršili veliko djelo. Potrebni su radnici koji shvaćaju veličinu djela i koji će se zalagati za njega, ne radi plate koju dobivaju, nego zbog toga što shvataju da je kraj blizu. Vrijeme traži djelotvorniji rad i veću posvećenost. O, ja sam toliko obuzeta tim, da neprestano vapim Bogu: »Podigni i pošalji glasnike ispunjene osjećanjem odgovornosti, glasnike u čijem srcu je raspeto svako samohvalisavo

isticanje koje se nalazi u osnovi svih grijeha«.

Jedan uzbudljiv prizor

U noćnom viđenju odvijao se pred mojim očima jedan veoma uzbudljiv prizor. Vidjela sam kako je ogromna vatrena kugla pala među neke divne stambene zgrade i u trenutku ih uništila. Čula sam kako neko reče: »Znali smo da će kazne Božje snaći zemlju, ali nismo znali da će to biti tako brzo«. Dragi su očajnim glasom govorili: »Vi ste znali! Zašto nam onda niste kazali? Mi nismo znali«. Sa svih strana čula sam slične riječi prebacivanja.

Probudila sam se u velikom bolu i ponovo zaspala. Kao da sam se nalazila na jednom velikom skupu. »Onaj koji vlast ima« (Mat. 7, 29), govorio je prisutnima pred kojima je bila rasprostrta geografska karta svijeta. On je rekao da karta predstavlja Božji vinograd koji se mora obrađivati. Svaki pojedinac koga je obasjala svjetlost s neba dužan je tu svjetlost prenositi i na druge. Na mnogim mjestima treba ukrasiti žiške na čijem plamenu će se upaliti nove svjetiljke.

Više puta su ponovljene riječi: »Vi ste so zemlji; ako so obljutavi, čim će se osoliti? Ona već neće biti ni za što, osim da se prospe napolje i da je ljudi pogaze. Vi ste vidjelo svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji. Niti se užije svijeća i meće pod sud, nego na svijetnjak, te svijetli svima koji su u kući, tako da svijetli vaše vidjelo pred ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave oca vašega koji je na nebesima« (Mat. 5, 13-16).

Vidjela sam kako iz gradova i sela iz velikih i malih mjesta na zemlji, izbijaju mlazevi svjetlosti; Riječ Božja se prihvata i kao rezultat toga Njegovi spomenici (skupštine) stoje u svim gradovima i selima; istina se objavljuje i prodire širom svijeta.

Zatim je ta karta uklonjena i na njeno mjesto stavljena druga. Na njoj se vidjelo da svjetlost sija samo iz nekoliko mjesta. Ostali svijet je potpuno utonuo u tamu u kojoj samo ponegdje treperi svjetlost. Onaj koji nas je poučavao ,reče: »Ovaj mrak je posledica toga što oni čiji je zadatak da budu vidjelo svijetu idu svojim vlastitim putem. Oni gaje naslijeđene i stečene sklonosti ka zlu. Sumnje, pronalaženje tuđih grešaka i optuživanja, oni su učinili glavnim zanimanjem svog života. Njihova srca nisu prava pred Bogom. Oni su svoju svjetlost stavili pod sud«.

Da je svaki vojnik Hristov izvršio svoju dužnost, da je svaki stražar na zidovima Siona dao trubi određen zvuk, svijet bi odavno bio opomenut. Međutim, djelo godinama zaostaje. Dok su ljudi spavali, sotona nas je pretekao.

Oslanjajući se na Boga, trudimo se neprekidno da napredujemo u nesebičnom vršenju Njegovog djela ponizno i s osjećanjem stalne zavisnosti od Njega; povjerimo sebe, svoju sadašnjost i budućnost Njegovom mudrom Providenju, držeći se nepokolebljivo svoje vjere od početka do kraja, imajući na umu da nebeske blagoslove ne primamo zato što smo ih dostojni, već zbog Hristovih zasluga i zato što smo kroz vjeru u Njega primili obilnu milost Božju.

DOMAĆI MISIONARSKI RAD

Bog očekuje ličnu službu od svakog onog kome je povjerio znanje o istini za ovo vrijeme. Svi ne mogu kao misionari odlaziti u strane zemlje, ali svi mogu biti domaći misionari, u svojoj obitelji i u svojoj okolini. Poruku onima koji se nalaze u njihovoj blizini, članovi mogu da prenesu na različite načine. Jedan od najuspješnijih načina je da žive korisnim, nesebičnim, hrišćanskim životom. Oni koji vode životnu borbu u teškim uslovima mogu biti osvježeni i ohrabreni sitnim pažnjama koje ništa ne koštaju. Ljubazne riječi jednostavno izgovorene, male pažnje jednostavno ukazane, odagnaće oblake iskušenja i sumnji koje su se nadnijele nad dušom.

Istinska srdačnost i hrišćansko razumijevanje, imaju moć da otvore vrata onih srca kojima je potreban jednostavan, nježan dodir Duha Hristovog.

Hrist veoma rado prihvata svako ljudsko oruđe koje Mu se potčinjava! Ono što je ljudsko On spaja s božanskim, kako bi mogao saopštiti svijetu tajne Otjelovljene ljubavi. Govorite o tome, molite se za to, pjevajte o tome, napunite svijet oko sebe poznanjem božanske istine, i neprestano osvajajte nova područja.

Nebeski glasnici žele saradivati s ljudskim oruđem, da bi otkrili svijetu što mogu postati ljudska bića i koliko mogu svojim uticajem učiniti za spašavanje duša koje se nalaze na rubu propasti. Ljubav Božja će tako ispuniti onoga ko je istinski obraćen, da će on neprestano čeznuti da na druge prenese radost koju sam osjeća. Gospod želi da Njegova Zajednica otkrije svijetu ljepotu svetosti. Ona mora praktično prikazati moć hrišćanske vjere. Nebo se mora ogledati u karakteru svakog hrišćanina. Oni koji su u mraku treba da čuju pjesmu blagodarnosti i hvale. Svoju zahvalnost za dobru vijest Evandjelja, za njegova obećanja i ohrabrenja treba da izrazimo time što ćemo nastojati da drugima činimo dobro. Takvo djelo će umorne, zbunjene, napaćene duše obasjati zracima nebeske pravde. To je izvor na kome se žedan i od puta umoran putnik može osvježiti. Svakom tako učinjenom djelu milosrđa ili ljubavi, prisustvuju anđeli Božji.

Naš primjer

Hristov način rada treba da bude naš primjer. On je neprekidno prolazio čineći dobro. U hramu i zbornicama, po ulicama gradovima, na trgovima i u radionicama, kraj mora i na padinama brežuljaka, On je propovijedao evanđelje i liječio bolesne. Njegov život je bio oličen nesebične službe, i neka nam to posluži kao udžbenik. Hristova nježna ljubav puna samilosti predstavlja ukor za našu sebičnost i neosjetljivost.

Kuda god je išao, Hrist je na svom putu dijelio blagoslove. Koliko je onih koji tvrde da vjeruju u Njega shvatilo Njegovu pouku o blagosti, nježnom sažaljenju i nesebičnoj ljubavi? Čujmo Njegov glas koji se obraća slabima, umornima i bespomoćnima: »Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti« (Mat. 11, 28). Njegovo strpljenje je neiscrpno, a Njegova ljubav neograničena.

Hrist nas poziva da se strpljivo i istrajno zalažemo za hiljade onih što propadaju u svojim grijesima raštrkani po svim zemljama, kao olupine broda na pustoj obali. Oni koji će učestvovati u Hristovoj slavi moraju isto tako biti učesnici i u Njegovoj službi, pomažući slabima, nesretnima i očajnima.

Oni koji se prihvate ovog djela moraju neprekidno proučavati život Hristov. Oni moraju biti veoma revni, ulažući sve svoje sposobnosti u službu Učitelju. Iskreni, nesebični naponi urodit će dragocjenim plodom. Radnici će od velikog Učitelja primiti najuzvišenije od svih obrazovanja. Međutim, oni koji primljenu svjetlost ne prenose na druge, uvidjeće jednog dana da su pretrpjeli užasan gubitak.

Ljudska bića nemaju pravo misliti da za napore koje ulažu u djelu spašavanja duša postoji granica. Da li se Hrist ikada umorio u svom radu? Da li je ikada ustuknuo pred žrtvom ili teškoćom? Članovi Zajednice moraju neprekidno i istrajno ulagati napore kao što je to On činio. Oni uvijek moraju biti spremni da, na zapovijest Učitelja, stupe u akciju. Gdje god vidimo da treba nešto učiniti za djelo Božje, učinimo to odmah, gledajući stalno u Isusa. Kad bi članovi naših skupština poslušali ovu pouku, stotine duša bilo bi pridobijeno za Isusa. Kad bi svaki član Zajednice bio živi misionar, evanđelje bi brzo bilo objavljeno »svakom plemenu, i jeziku, i koljenu i narodu«.

Rezultati svesrdnih napora

U djelo objavljivanja istine za ovo vrijeme treba unijeti posvećene snage i sposobnosti. Ako snage neprijatelja sad izvojuju pobjedu, to će biti zato što su skupštine zapostavile djelo koje im je Bog povjerio. Godinama smo bili podsticani na djelo, ali su mnogi spavali. Kad bi se adventisti sedmog dana sad probudili i izvršili djelo koje im je povjereno, istina bi bila objavljena u gradovima gdje je taj rad zapostavljen, i to jasnim, razgovjetnim riječima i u sili Duha.

Ako se svesrdno zalažemo za djelo, vidjećemo djelotvornu silu Hristove milosti. Stražari na zidovima Siona moraju uvijek biti potpuno budni i stalno buditi druge. Narod Božji treba da bude tako revan i odan djelu Božjem da iz njegovog života nestane svake sebičnosti. Tada će se vidno otkriti sila ruke Gospodnje, koja se ogledala u životu Hristovom. Povjerenje će biti uspostavljeno i jedinstvo će vladati među članovima svih naših skupština.

Različite grane u službi

Gospod poziva svoj narod da posveti pažnju svim granama djela. Ljudi koji se kreću različitim životnim putevima treba da čuju vijest evanđelja. Neka članovi skupština vrše evanđeoski rad u kućama svojih susjeda koji još nisu primili potpune dokaze o istini za ovo vrijeme.

Bog poziva hrišćanske porodice da odlaze u krajeve koji se još nalaze u mraku i zabludi i da mudro i istrajno rade za Učitelja. Da bismo odgovorili na taj poziv, moramo biti požrtvovani. Dok mnogi čekaju da budu otklonjene sve smetnje, duše u svijetu umiru bez nade i bez Boga. Ima mnogo, mnogo ljudi koji se radi zemaljskih koristi, radi sticanja naučnog znanja, usuđuju odlaziti u zaražene oblasti i izlažu se teškoćama i oskudici. Gdje su oni koji bi to učinili da bi drugima govorili o Spasitelju? Gdje su ljudi i žene koji su spremni poći u oblasti gdje se još ne zna za evanđelje, kako bi onima koji su u mraku ukazali na Spasitelja?

Rasturanje naših publikacija

Mnogi od naroda Božjeg bi s našim publikacijama mogli odlaziti u mjesta do kojih vijest Trećeg anđela još nije doprla. Naše knjige treba objavljivati na mnogim stranim jezicima. Ponizni, vjerni ljudi treba da raznose te knjige kao evanđeoski kolporter, objavljujući istinu onima koji inače nikada njom ne bi bili obasjani. Oni koji se posvete toj grani djela moraju se pripremiti i za zdravstveno-misionarski rad. Bolesnima i patnicima treba pružiti pomoć. Mnogi će baš zahvaljujući tom djelu milosrđa čuti i prihvatiti riječi života.

U radu evanđeoskog kolportera, čije je srce prožeto Svetim Duhom, ukazuju se mnoge divne prilike za dobročinstvo. Izlaganje istine, u ljubavi i jednostavnosti, od kuće do kuće, u skladu je s poukama koje je Hrist dao svojim učenicima kad ih je poslao na njihovo prvo misionarsko putovanje. Pjesmama hvale, molitvama upućenim u poniznosti i iskrena srca mnogi će biti pridobijeni. Božanski Radnik će biti prisutan da uvjeri srca u istinu. »Ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka« – tako glasi Njegovo obećanje. Čvrsto uvjereni u prisutnost takvog Pomagača, možemo raditi s vjerom, nadom i hrabrošću.

Od grada do grada i od sela do sela, oni treba da raznose publikacije koje sadrže obećanje o skorom dolasku Spasiteljevom. Te publikacije treba prevesti na sve jezike, jer se evanđelje mora propovijedati po svemu svijetu. Svakom radniku Hrist obećava božansku moć koja će njegov rad učiniti uspješnim.

Oni koji odavno poznaju istinu treba najusrdnije da traže Gospoda, kako bi se njihova srca

ispunila odlučnošću da rade za svoje bližnje. Draga braćo i sestre, posjećujte one koji žive u vašoj blizini i truditi se da ljubavlju i nježnom dobrotom doprete do njihovih srca. Nastojte da radite na takav način koji će otkloniti sve predrasude, umjesto da ih stvara. Imajte uvijek na umu da će oni koji poznaju istinu za ovo vrijeme, a ipak ograničavaju svoje napore na vlastite skupštine, ne zalažući se za svoje neobraćene susjede, biti pozvani na odgovornost zbog neizvršenja dužnosti.

Posudite svojim susjedima neke od manjih knjiga. Kad se njihovo interesovanje probudi, dajte im i nešto više. Pokažite im knjigu »Hristove priče«. Ispričajte im kako je ta knjiga nastala i pitajte ih da li bi je željeli imati. Ako je već imaju, pitajte ih da li žele pročitati i neku drugu knjigu sličnog sadržaja. Kad god je to moguće, iskoristite priliku da ih poučite istini. Sijte sjeme istine pokraj svake vode, jer ne znate što će biti bolje, ovo ili ono.

Rad od kuće do kuće

U mnogim državama postoje naselja vrijednih, imućnih ljudi do kojih nije doprla istina za ovo vrijeme. U takvim mjestima treba raditi. Ovoj grani djela treba da se posvete članovi naših skupština. Posuđivanjem ili prodajom knjiga, rasturanjem listova i tumačenjem Biblije, članovi naših skupština mogu mnogo učiniti za svoje susjede. Ispunjeni ljubavlju prema dušama, oni mogu objavljivati poruku s takvom silom, da će mnogi biti obraćeni.

Dva biblijska radnika posjetili su jednu porodicu. S otvorenom Biblijom u ruci, oni su ukazali na Gospoda Isusa Hrista kao Spasitelja koji prašta grijehe. Upućena je usrdna molitva Bogu, a Sveti Duh je umekšao i potčinio srca svom uticaju. Njihove molitve su bile prožete svježinom i snagom. Dok su objašnjavali Božju Riječ, zapazila sam kako blaga, blistava svjetlost obasjava Sveto Pismo i rekoh ganuta: »Izidi na puteve i među ograde, te natjeraj da dođu da mi se napuni kuća« (Luka 14, 23).

Dragocjena svjetlost se prenosila od susjeda do susjeda. Ponovo su podignuti porušeni porodični oltari i mnogi su se obratili.

Braćo moja i sestre, posvetite se službi Gospodnjoj. Nemojte propuštati nijednu priliku. Posjećujte bolesne i napaćene i pokažite ljubazno interesovanje za njih. Ako ste u mogućnosti, učinite nešto da im olakšate život. Tako ćete moći doprijeti do njihovih srca i govoriti im o Hristu.

Samo će vječnost otkriti koliko dalekosežan može biti ovakav rad. Onima koji su spremni izvršiti svoju dužnost za one koji se nalaze u njihovoj blizini, ukazaće se mogućnost da budu korisni i na drugi način. Nama sad nisu potrebni učeni i rečiti govornici, nego skromni, Hristu slični, ljudi i žene koji svi se od Isusa Nazarećanina naučili smjernosti i poniznosti i koji će u Njegovoj sili izaći na puteve i među ograde upućujući poziv svima: »Hajdete, jer je već sve gotovo« (Luka 14, 17).

Mogu pomoći i oni koji su upućeni u obrađivanje zemlje i druge grane poljoprivrede, kao i oni koji znaju zidati jednostavne zgrade. Oni mogu izvršiti dobro djelo, i u isti mah svojim karakterom pokazati kako uzvišeno mjerilo može postići ovaj narod. Neka poljoprivrednici, trgovci, građevinari i ljudi vješti drugim zanatima odlaze u zaostale oblasti, gdje će obrađivati zemlju, podizati industriju, obezbijediti sebi skroman dom, a svojim susjedima donijeti poznanje istine za ovo vrijeme.

Rad za žene

Postoji široko polje rada i za žene, isto tako kao i za ljude. Dobra kuvarica, krojačica i bolničarka – sve mogu biti od pomoći i potrebne su. Članove siromašnih porodica treba poučavati

kuvanju i pripremanju zdrave hrane, šivenju i popravljanju svog odijela, njegovanju bolesnika i održavanju kuće. Čak i djecu treba učiti da onima koji su manje srećni od njih ukazuju male usluge ljubavi i milosrđa.

Dom kao misionko polje

Roditelji ne smiju zaboraviti da dom za njih predstavlja jedno široko misionko polje rada. Svaka majka mora znati da joj je Bog povjerio njenu djecu kao sveti amanet. »Uzmi ovog sina i ovu kćer«, kaže Bog, »i odgoji ih za Mene. Izgradi u njima karakter koji će biti kao stupovi prekrasno izrađeni u dvoru, i sijati u dvorima Gospodnjim kroz svu vječnost«. Na vjernoj majci koja se trudi da svoju djecu odgaja da se odupru rđavim uticajima počivaju svjetlost i slava koje blistaju s prijestola Božjeg.

Svako ima svoje mjesto

Za svakog pojedinca postoji određeni zadatak koji treba savjesno izvršiti. Svaki naš pokret i poduhvat treba da bude namijenjen oplemenjivanju čovječanstva. Ima tako mnogo ljudi kojima je potrebna pomoć. Prepuno je sreće i zadovoljstva srce onoga koji ne živi samo da bi ugodio sebi, već da bi donio blagoslov onima koji ga tako malo imaju. Ko god je besposlen treba da se probudi i shvati svu ozbiljnost života. Uzmite Riječ Božju i pregledajte njene stranice. Ako ste »tvorci riječi, a ne samo slušači«, život će vam biti zaista živa stvarnost i vidjećete koliko će vaša plata biti velika.

U svom velikom planu Gospod ima mjesta za svakoga. On nije dao ljudima nijedan dar koji se ne bi mogao iskoristiti. Čak i ako su sposobnosti skromne, Bog i za njih ima mjesta; i jednim talentom, ako ga vjerno iskoristimo, mi ćemo izvršiti djelo koje nam je Bog namijenio. I onaj skromni stanovnik kolibe ima sposobnosti koje su potrebne u radu od kuće do kuće i koje u tom radu mogu doprinijeti više nego najsajjniji darovi.

Pred nama se ukazuje bezbroj mogućnosti da budemo korisni drugima. Mi se žalimo da zasad raspoložemo oskudnim sredstvima, dok se sa svih strana hitno traže i sredstva i ljudi. Međutim, kad bismo se ozbiljno i energično založili, čak i danas bismo mogli stotruko umnožiti svoja sredstva. Sebičnost i ugađanje sebi preprečuju nam put.

Članovi Zajednice, svijetlite svojim životom. Neka se vaš glas čuje u molitvi upućenoj u poniznosti, u svjedočenju protiv neumjernosti, ludosti i lakomislenih zadovoljstava ovog svijeta, i u objavljivanju istine za ovo vrijeme. Vaš glas, vaš ugled, vaše vrijeme – sve su to darovi primljeni od Boga i treba ih koristiti da bi se duše pridobile za Hrista.

Posjećujte svoje susjede i pokažite im da vam je stalo do spasenja njihovih duša. Posvetite se djelu svim svojim duhovnim silama. Recite onima koje posjećujete da se kraj svemu približio. Gospod Isus Hrist će otvoriti vrata njihovog srca i učiniti da to ostavi trajan utisak na njihov um.

Nastojte da se ljudi i žene probude iz svog duhovnog mrtvila. Pričajte im, kako ste našli Isusa i kakve blagoslove predstavlja za vas iskustvo koje ste stekli u Njegovoj službi. Recite im kakvo je to blaženstvo sjedjeti kraj nogu Isusovih i učiti se dragocjenim poukama iz Njegove Riječi. Govorite im o radosti i sreći koje se nalaze u hrišćanskom životu. Vaše tople i usrdne riječi uvjeriće ih da ste vi našli dragocjeni biser. Svojim pouzdanim i ohrabrujućim riječima osvjedočite ih da ste zaista našli put koji vodi gore. To je istinski misionki rad i ako ga budemo tako vršili, probudiće mnoge iz sna.

Narod Božji može privoditi druge Hristu čak i na svom svakodnevnom poslu. I dok budu tako postupali, imaće dragocjeno osvjedočenje da je Spasitelj u njihovoj blizini. Neka ne misle da

su prepušteni sami sebi i svojim slabim naporima. Hrist će im dati riječi kojima će okrijepiti i ojačati sirote duše koje se bore u tami. To će okrijepiti i njihovu vlastitu vjeru, jer će vidjeti da se ispunjavaju Spasiteljeva obećanja. Oni neće biti samo blagoslov drugima, nego će njihov rad za Hrista donijeti blagoslov i njima samima.

Rad o kojemu govorim dužnost je svih i mogućnosti za to pružaju se mnogima. Braćo moja i sestre, što vi činite za Hrista? Da li se trudite da živite na blagoslov drugima? Da li vaša usta izgovaraju riječi naklonosti, prijateljstva i ljubavi? Da li se usrdno trudite da i druge privedete Spasitelju?

Posledice zapostavljanja djela

Srazmjerno malo se radi na djelu misionstva, i kakve su posledice toga? – Narod se ne poučava istinama koje je Hrist dao. Mnogi u narodu Božjem ne napreduju u milosti. Mnogi su nezadovoljni i stalno se žale. Oni koji ne pomažu drugima da shvate značaj istine za ovo vrijeme morali bi biti nezadovoljni sami sobom. Sotona se koristi ovakvim njihovim iskustvom i navodi ih da kritikuju i ogovaraju druge. Kad bi se oni ozbiljno trudili da saznaju volju Božju i da je tvore, osjećali bi takav teret za duše koje propadaju, takav duhovni nemir, da bi bez ikakvog ustezanja prihvatili nalog: »Idite po svemu svijetu i propovijedajte evanđelje svakome stvorenju« (Marko 16, 15).

Poziv na neumoran rad

Gospod poziva svoj narod da se probudi iz sna. Kraj svemu je »na vratima«. Ako oni koji poznaju istinu budu saradnici Božji, pokazaće se plodovi pravde. Otkrivenje ljubavi Božje u misionarskom radu probudiće mnoge i oni će shvatiti svu grešnost svojih postupaka. Shvatiće da im je sebičnost onemogućavala da budu saradnici Božji. Ispoljavanjem božanske ljubavi, koje se ogleda u nesebičnom radu i zalaganju za druge, mnogi će biti navedeni da vjeruju u Riječ Božju onako kako je napisana.

Bog želi da potkrijepi i usreći svoj narod darom Svetog Duha, krštavajući ga iznova u svojoj ljubavi. Ne treba da u Zajednici postoji nedostatak Duha. Na učenike koji su očekivali, molili se i vjerovali, Sveti Duh je, poslije Hristovog uznesenja, sišao u takvoj punini i sili da je dopro do svačijeg srca. A u budućnosti cijela zemlja treba da bude obasjana slavom Božjom. Oni koji su posvećeni istinom treba da šire sveti uticaj u svijetu. Zemlja mora biti obavijena atmosferom milosti. Sveti Duh treba uticati na ljudska srca, otkrivajući im volju Božju.

Misionarske porodice

Kad bi svi oni koji imaju svjetlost istine živjeli po toj istini, mnogo bi se više moglo uraditi za Hrista. Ima porodica čiji bi svi članovi mogli biti misionari, posvećujući se radu za pojedince, radeći vrijedno i savjesno za Učitelja i pronalazeći nove puteve kojima se može postići uspjeh u Njegovom djelu. Ima usrdnih, razboritih i saosjećajnih ljudi i žena koji bi mogli mnogo učiniti za Hrista kad bi se predali Bogu, kad bi Mu se približili i kad bi Ga potražili svim svojim srcem.

Braćo moja i sestre, učestvujte aktivno u radu na spašavanju duša. Taj rad daje život i snagu, umnim i duhovnim silama. Hristova svjetlost prosvijetliće razum. Spasitelj će biti u vašem srcu i Njegovom svjetlošću vi ćete vidjeti svjetlost.

Posvetite se potpuno radu za Boga. On je vaša snaga i On će vam biti s desne strane, pomažući vam da ostvarite Njegove milostive namjere. Ličnim radom priđite onima koji se nalaze oko vas. Upoznajte se s njima. Samim propovijedanjem se ne može izvršiti djelo koje nam

je povjereno. Anđeli Božji pratiće vas u stanove onih koje posjećujete. Ovo djelo niko ne može obaviti umjesto vas. Ono se ne može vršiti davanjem ili posuđivanjem novca, niti pak samim držanjem propovijedi. Srca Ljudi pridobićete samo ako ih posjećujete, razgovarate s njima, molite se za njih i ukazujete im saosjećanje i ljubav. Ovo je najbolji misionarski rad koji možete izvršiti. A da biste u tome imali uspjeha, potrebna vam je čvrsta i istrajna vjera, nepokolebljivo strpljenje i duboka ljubav prema dušama.

Približite se onima u čijem susjedstvu živite. Kad im govorite o istini, služite se riječima hrišćanske ljubavi. Imajte na umu da je Gospod Isus glavni radnik. On zalijeva posijano sjeme. On vam daje riječi kojima ćete pridobiti srca. Budite sigurni da će Bog podržati posvećenog i nesebičnog radnika. Poslušnost, djetinja vjera i uzdanje u Boga – to će vam donijeti mir i radost. Radite nesebično, s puno ljubavi i strpljenja za sve s kojima dolazite u dodir. Nemojte biti nestrpljivi. Nemojte izgovoriti nijednu neljubaznu riječ. Neka vam ljubav Hristova bude u srcu, a na ustima zakon dobrote.

Kako to da se tamo gdje je danas samo jedan ne pojavi stotinu radnika! Nebeski svemir je zaprepašten mrtvilom, hladnoćom i ravnodušnošću onih koji tvrde da su sinovi i kćeri Božje. U istini se nalazi životna snaga. Pođite u vjeri i propovijedajte istinu tako kao da zaista vjerujete u nju. Neka oni za koje radite vide da je ona za vas zaista živa stvarnost.

Razvitak kroz službu

Oni koji su, po ugledu na Hrista, posvetili svoj život brizi za druge, znaju što znači istinska sreća. Domet njihovih interesa i njihovih molitava je mnogo viši od njihovog »ja«. Trudeći se da pomognu drugima, oni i sami rastu. Oni su prisno upoznati s najvećim planovima i poduhvatima, i zar je onda moguće da ne rastu kad su se uključili u božanski kanal svjetlosti i blagoslova? Svi takvi primaju mudrost s neba. Oni se sve više i više poistovjećuju s Hristom i Njegovim planovima. Tu ne postoji nikakva opasnost od duhovnog zastoja. U radu koji traži cijelog čovjeka i postavlja uzvišene ciljeve, jer je i samo djelo uzvišeno i sveto, nema mjesta sebičnosti i slavljublju.

POTREBA ZA USRDNIM NAPORIMA

Ovlaštene sluge Hristove u sili Duha treba da svjedoče za svog Vođu. Svi njihovi napori moraju nositi obilježje Spasiteljeve usrdne želje da se spasu grešnici. Milostivi poziv koji je prvobitno uputio sam Hrist: »Ko hoće neka uzme vodu života za badava« (Otkr. 22, 17), treba ponavljati sve dok ne odjekne kroz cijeli svijet. Neka Zajednica govori: »Dođi«. Neka sve snage u Zajednici aktivno djeluju na Hristovoj strani. Sledbenici Hristovi moraju zajednički ulagati izuzetne napore da bi pažnju svijeta usmjerili na proročanstva Riječi Božje, koja se brzo ispunjavaju. U svijetu se ustaljuje nevjerovanje i spiritizam. Treba li sada da budu hladni i nevjerni oni kojima je data tako velika svjetlost?

Nalazimo se na samom pragu vremena nevolje; pred nama su teškoće i zabune o kojima i ne sanjamo. Sila odozdo navodi ljude da ratuju protiv neba. Ljudska bića se udružuju sa sotonskim predstavnicima da bi bacili pod noge zakon Božji. Ljudi sve više liče na one u vrijeme Nojevo, koji su uništeni potopom, i građane Sodome, koji su uništeni ognjem sa neba. Sotona radi svim silama da pažnju uma odvraća od vječnih vrijednosti. Neprijatelj podešava prilike i okolnosti tako da odgovaraju njegovim ciljevima. Svjetski poslovi, sportovi i moda potpuno obuzimaju misli ljudi i žena. Zabave i beskorisne knjige kvare zdrav razum. Širokim putem koji vodi u vječnu propast kreće se duga povorka. Svijet, ispunjen nasiljem, orgijama i pijanstvom, utiče na

Zajednicu i vuče je k sebi. Zakon Božji, božansko mjerilo pravde, proglašen je nevažećim.

U ovom vrijeme – kad bezakonje preovladava – oni koji u svom srcu imaju ljubav Božju moraju, osvježeni novim životom primljenim sa Vječnog Izvora, snažno objaviti vijest o raspetom i vaskrsлом Spasitelju. Oni moraju ulagati neumorne, usrdne napore za spašavanje duša. Njihov primjer mora biti takav da povoljno utiče na sve koji se nalaze oko njih. Za njih sve ovozemaljsko mora predstavljati gubitak prema prevažnome poznanju Hrista Isusa Gospoda našega.

Sad nam je potrebna istinska revnost. Naše zaspale energije moraju se probuditi na neumoran rad. Posvećeni radnici moraju odlaziti u polja, pripremajući put Caru i zadobijajući pobjede u novim mjestima. Braćo i sestre, zar za vas ništa ne znači saznanje da svakog dana duše odlaze u grob neopomenute i zauvijek izgubljene, ne osjećajući potrebu za vječnim životom i ne znajući da se Hrist žrtvovao njih radi? Zar za vas ništa ne znači što će svijet uskoro morati izaći pred Jehovu zbog kršenja Njegovog zakona? Nebeski anđeli se čude što oni koji već godinama imaju svjetlost nisu baklju istine odnijeli u još nerasvjetljene krajeve zemlje.

Neizmjerne vrijednost žrtve koja je bila potrebna za naše iskupljenje ukazuje na činjenicu da je grijeh strahovito zlo. Bog je tu tamnu mrlju s djela svog stvaranja mogao izbrisati uklanjanjem grešnika s lica zemlje. Ali Njemu »tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Jovan 3, 16). Zašto onda nismo revniji? Zašto je toliko besposlenih? Zašto se svi oni koji tvrde da ljube Boga ne trude da rasvijetle razum svojih susjeda i poznanika kako više ne bi zanemarivali tako dragocjeno spasenje?

Nedostatak saosjećanja

Među današnjim takozvanim hrišćanima osjeća se užasan nedostatak samilosti prema dušama koje treba spašavati. Ako naša srca ne kucaju složno sa srcem Hristovim, kako možemo shvatiti svetost i značaj djela na koje nam ukazuju riječi: »Starajte se za duše, kao oni koji će dati odgovor«? Mi govorimo o hrišćanskim dužnostima, zvuk našeg glasa se čuje, međutim, da li u srcu nosimo Hristovu samilost i nježnu ljubav prema dušama?

Spasitelj je bio neumoran radnik. On svoj rad nije mjerio satima. Svoje vrijeme, svoje srce i sve svoje snage, On je posvetio zalaganju za dobrobit čovječanstva. Čitave dane je posvećivao radu, a čitave noći provodio u molitvi, kako bi se okrijepio i spremno susreo podmuklog neprijatelja i cjelokupno njegovo obmanjivačko djelovanje, kako bi se ojačao za rad na djelu uzdizanja i preobražaja čovječanstva.

Čovjek koji ljubi Boga ne mjeri svoj rad osam-satnim sistemom. On radi u svako doba dana i nikad nije dokon. Kad god mu se pruži prilika, on čini dobro. Svuda, u svako doba i na svakom mjestu, on nalazi priliku da radi za Boga. Kud god pođe, on širi miris za sobom. Njegovu dušu obavija zdrava i blagotvorna atmosfera. Ljepota njegovog sredehog života i pobožan razgovor ulijevaju drugima vjeru, nadu i hrabrost.

To je ono što je misionarima potrebno. Grčeviti napori neće donijeti skoro nikakve koristi. Moramo privući pažnju ljudi. Moramo biti veoma usrdni u svom radu.

Djelo spašavanja duša mora napredovati putem odlučne borbe, usred protivljenja, opasnosti, gubitaka i ljudskih stradanja. U jednoj bitci, kad su neprijateljske čete odbile juriš jednog puka i prisilile ga na povlačenje, zastavnik je ostao na svom mjestu dok su vojnici odstupali. Komandant mu je doviknuo da vrati zastavu, ali je zastavnik odgovorio: »Dovedi vojnike pod zastavu«! To je zadatak svakog vernog zastavnika – da dovede ljude pod zastavu. Gospod traži potpunu odanost.

Svi mi znamo da se grijeh mnogih koji tvrde da su hrišćani sastoji u tome što nemaju hrabrosti i energije ni da sami dođu, a kamoli da i svoje bližnje dovedu pod zastavu.

Iz svih zemalja se čuje poziv Makedonaca: »Dođite i pomozite nam«. Bog je otvorio pred nama široka polja, i kad bi ljudi htjeli da sarađuju s božanskim oruđima, mnoge i mnoge duše bile bi pridobijene za istinu. Ali su oni što tvrde da su narod Gospodnji zaspali na djelu koje im je povjereno i u mnogim mjestima se skoro ništa ne preduzima. Bog je slao poruku za porukom da bi probudio naš narod da nešto učini, i to odmah. Ali na poziv »Koga ću poslati?«, malo je njih odgovorilo: »Evo mene, pošlji mene« (Isaija 6, 8).

Kad iz Zajednice nestane ravnodušnosti i lijenosti, Duh Gospodnji će se milostivo pokazati. Otkriće se božanska sila. Zajednica će sagledati djelovanje Providenja Gospoda nad vojskama. Svjetlost istine će blistati jasnim, silnim zracima, i mnoge duše će se iz zablude obratiti istini, kao u vrijeme apostola. Zemlja će biti obasjana slavom Gospodnjom.

Nebeski anđeli odavno čekaju da ljudska oruđa – članovi Zajednice – počnu sarađivati s njima u velikom djelu koje se mora izvršiti. Oni čekaju na vas. Polje je tako prostrano, plan je tako opsežan da će svako posvećeno srce moći stupiti u službu kao oruđe božanske sile.

U isto vrijeme djelovaće i jedna sila odozdo. Dok oruđa božanske milosti djeluju preko posvećenih ljudskih bića, sotona stavlja svoja oruđa u pokret, tražeći danak od svakoga ko se potčini njegovoj vlasti. Tada će biti mnogo gospoda i mnogo bogova. Čuće se glasovi »evo, ovdje je Hrist«, i »gle, tamo je Hrist«. Na sve strane otkrivaće se velike sotonine zavjere sračunate na to da pažnju ljudi i žena odvrate od njihove dužnosti. Pojavljivat će se znaci i čuda. Ali će oko vjere u svim tim događajima vidjeti predznake veličanstvene i strašne budućnosti i konačne pobjede koja očekuje narod Božji.

Radite, o radite, imajući pred očima vječnost! Imajte na umu da svaka sposobnost mora biti posvećena. Mora se izvršiti veliko djelo. Neka se s iskrenih usana uzdiže molitva: »Bože, budi nam milostiv i blagosiljaj nas, obasjaj nas licem svojim, da bi se znao na zemlji put tvoj, po svima narodima spasenje tvoje« (Ps. 67,1.2).

Oni koji čak i u manjoj mjeri shvataju što iskupljenje znači za njih i njihove bližnje, hodiće u vjeri i razumjeti bar u izvjesnoj mjeri velike potrebe čovječanstva. Njihova srca će biti ispunjena sažaljenjem kad na sve strane u svijetu budu vidjeli samo bijedu – bijedu miliona ljudi koji nemaju hrane i odjeće, i moralnu bijedu hiljade i hiljade onih koji su žrtve svog zlog udesa, neuporedivo težeg i mučnijeg od svake tjelesne patnje.

Članovi zajednice moraju imati na umu da ih neće spasiti to što su njihova imena upisana u knjige Zajednice. Oni moraju dokazati da su izabrani od Boga, kao radnici koji se nemaju što stidjeti. Iz dana u dan oni treba da izgrađuju svoj karakter u skladu s Hristovim upustvima, ostajući stalno u Hristu, i nepokolebljivo vjerujući u Njega. Tako će se razviti do potpune visine ljudi i žena u Hristu u blagotvorne, srdačne i zahvalne hrišćane koje Bog vodi iz svjetlosti u svjetlost. Ako to ne bude njihovo iskustvo, oni će se naći među onima čiji će se glasovi jednog dana čuti u gorkom jadikovanju: »Žetva je prošla, ljeto minulo, a mi se ne izbavimo. Zašto nismo pobjegli u Grad utočišta? Zašto smo olako shvatili spasenje svoje duše i zašto smo prkosili Duhu milosti?«

»Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo« (Sof. 1, 14). »Obuvi noge u pripravu evanđelja«, budimo spremni da krenemo svakog trenutka. Svaki sat, svaki trenutak je dragocen. Ne smijemo gubiti vrijeme na ugađanju samom sebi. Svuda oko nas se nalaze duše koje propadaju u grijehu. Svakog dana možemo nešto učiniti za svog Gospoda i Učitelja. Svakoga dana treba ukazivati dušama na Jagnje Božje koje uze na se grijehe svijeta.

»Zato i vi budite gotovi; jer u koji čas ne mislite, doći će sin čovječij« (Mat. 24, 44). Pođite uveče na počinak tek pošto priznate sve svoje grijehе. Tako smo postupali 1844. godine kad smo očekivali susret s Gospodom. A sad je taj veliki događaj bliže nego što smo u početku mislili. Budite uvijek spremni: uveče, i ujutru, i u podne da biste, kad se začuje poklič »Eto ženika gdje ide, izlazite mu na susret«, bili budni i izašli Mu u susret s ukrašenim zapaljenim žiškima.

»ZA BADAVA STE DOBILI ZA BADAVA I DAJTE«

Samopožrtvovanje je ključna odlika Hristovog učenja. To se često prikazuje i nalaže autoritativnim riječima, jer Bog vidi da ne postoji drugi put da se čovjek spasi, osim da se oslobodi sebičnosti koja bi, ako se i dalje zadrži u duši, ponizila cijelo biće.

Hrist je postao siromah da bismo mi, kao Njegovi sunaslednici, primili »vječnu i od svega pretežniju slavu« (II Kor. 4, 17). Takvo samopožrtvovanje koje je Njega navelo da umre na krstu, kako bi omogućio ljudskim bićima da imaju vječni život, treba da se ispoljava i u našem životu. Kad god trošimo na nešto svoj novac, moramo se truditi da tvorimo volju Onoga koji je alfa i omega svih hrišćanskih stremljenja.

Sav novac koji možemo uštedjeti dužni smo položiti u riznicu Gospodnju. Potrebe zapostavljenih i neobrađenih polja vape za tim novcem. Iz mnogih zemalja se čuje poziv: »Dođite i pomozite nam«. Članovi naše Zajednice treba da su duboko zainteresovani i za domaće i za strane misije. Trudeći se s požrtvovanjem da zastavu istine pobodu na novim područjima, oni će osjetiti veliki blagoslov. Novac uložen u to djelo biće bogato uzvraćen.

Radujući se svjetlosti koju su primili iz Riječi Božje, novoobraćeni će, da bi to uzvratili, prilagati sa svoje strane potrebna sredstva da se svjetlost odnese i drugima.

Božja dobrotа

Bog nam svoje darove daje redovno, zabadava i u izobilju. Svaka zemaljska blagodat je iz Njegove ruke. Što bi se dogodilo kad bi nam Bog prestao pružati svoje darove? Kakav bi se vapaj očajanja, patnje i bijede dizao sa zemlje? Nama je svakoga dana potreban taj nepresušni izvor Jehovine dobrote.

Tvorčeva ljubav je stvorila ovaj svijet i ona ga održava. Bog nam je dao sve što imamo. On traži da Mu vratimo samo jedan dio onoga što nam je tako obilno dao. Razmišljajte o Njegovoj brizi i staranju o zemlji kojoj šalje u pravo vrijeme kišu i sunce kako bi se sve živo u prirodi moglo razvijati i napredovati. On daje svoje blagodati i pravednima i nepravednima. Zar da oni koji primaju Njegove blagoslove ne pokažu svoju zahvalnost prilazući od svojih sredstava da bi pomogli napaćenom čovječanstvu?

Mnoge duše treba upoznati s istinom koja spašava. Izgubljeni su daleko od kuće svoga Oca i umiru od gladi. To treba da probudi naše sažaljenje. Da li se pitate: »Kako Bog gleda na one koji propadaju u svojim grijesima?« Ja vam ukazujem na Golgotu: Bog je »sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Ivan 3, 16). Mislite o Spasiteljevoj neuporedivoj ljubavi. Dok smo još bili grešni, Hrist je umro da bi nas spasio od vječne smrti. Da biste bar donekle uzvratili tu veliku ljubav kojom vas je Hrist ljubio, donesite Mu svoje darove zahvalnosti. Predajte sami sebe na žrtvu zahvalnosti. Vaše vrijeme, sposobnosti i materijalna sredstva sve to u plimi ljubavi treba da poteče u svijet radi spašavanja izgubljenih. Isus vam je omogućio da primite Njegovu ljubav i da pod njenim blagotvornim djelovanjem saradujete s Njim. On traži od vas da i svoja materijalna sredstva posvetite nesebičnoj službi, kako bi se potpomoglo i ubrzalo ostvarenje Njegovih planova za spašavanje

duša. On očekuje od vas da sve svoje sposobnosti i sredstva posvetite Njegovom djelu.

Želite li osigurati svoju imovinu? Stavite je u ruke koje su bile prikovane na krst. Ako je zadržite u svom posjedu, ona će za vas predstavljati vječni gubitak. Predajte je Bogu i ona će od tog trenutka nositi Njegov natpis. Biće zapečaćena Njegovom neprolaznošću. Želite li da vam vaš imetak donese radost? Onda ga iskoristite za dobro napaćenih.

Svijetu je potrebna pomoć

Veličina našeg djela zahtijeva da narod Božji bude darežljiv. U Africi, u Kini i Indiji postoje hiljade i milioni ljudi koji nisu čuli poruku istine za ovo vrijeme. Oni moraju biti opomenuti. Morski otoci čekaju da prime saznanje o Bogu. Na tim otocima treba osnivati škole u kojima će se učenici pripremati za još više obrazovanje koje im bude dostupno da bi, kad se vrate nazad na svoje otoke, mogli i drugima prenijeti primljenu svjetlost.

I u našoj vlastitoj zemlji treba još mnogo i mnogo učiniti. Ima mnogo gradova kojima treba odnijeti vijest opomene. Evanđelisti moraju naći pristup u sva ona mjesta gdje se javlja pokret za stavljanje na snagu zakona o svetkovanju nedjelje i predavanju vjere u javnim školama. Adventisti sedmog dana ometaju širenje djela propuštajući da iskoriste ove prilike koje im samo Proviđenje daje.

Gospod nas je postavio za svoje pristave. Povjerio nam je svoja sredstva da bismo ih vjerno raspodijelili. On traži da Mu vratimo ono što je Njegovo. On je desetak kao svoj sveti dio namijenio za širenje evanđelja u svim dijelovima svijeta. Braćo moja i sestre, priznajte i odbacite svoju sebičnost i donesite Gospodu svoje darove i prinose. Donesite Mu i desetak koji ste zadržavali. Dođite i priznajte svoj propust. Okušajte Gospoda, kao što vas je On i pozvao da činite. »I zaprijetiću vas radi proždrljivcu, te vam neće kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neće vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama« (Mal. 3, 17).

Naša sebičnost ometa djelo Božje

Ukazano mi je da pojedinci zadržavaju desetak koji bi morali vjerno donijeti u riznicu Gospodnju radi izdržavanja propovjednika i misionara koji otvaraju narodu Sveto Pismo i rade od kuće do kuće. Članovi Zajednice svojom sebičnošću mnogo ometaju djelo propovijedanja evanđelja »po svemu svijetu«. Neki, čak i od onih što tvrde za sebe da su hrišćani, ne mogu shvatiti da djelo evanđelja treba pomagati sredstvima koja im je Hrist dao. Potreban je novac da bi djelo napredovalo po cijelom svijetu. Hiljade i hiljade ljudi propadaju u grijehu, dok nedostatak sredstava ometa širenje istine koju treba odnijeti »svakom plemenu, i jeziku, i koljenu, i narodu.« Ima Ljudi koji su spremni da pođu kao glasnici Gospodnji, ali zbog nedostatka novca u riznici ne mogu biti poslani dušama koje mole da neko dođe i da ih pouči istini.

U svijetu ima mnogo ljudi koji čeznu da čuju riječ života. Ali kako je mogu čuti bez propovjednika? A kako im se ovi mogu poslati bez sredstava potrebnih za život? Bog zahtijeva da se brižljivo obezbijede sredstva za izdržavanje Njegovih radnika. Oni su Njegovo vlasništvo i On je obeščašćen ako su oni prisiljeni raditi u takvim uslovima koji narušavaju njihovo zdravlje. On je isto tako obeščašćen kad zbog nedostatka sredstava nismo u stanju poslati radnike u zapostavljena polja.

Umjesto da prebacujemo služiteljima Generalne konferencije što nisu u stanju udovoljiti mnogim zahtjevima za odašiljanje ljudi i sredstava, neka članovi naših skupština silu istine potvrde živim svjedočanstvom, samoodricanjem i darežljivim prilozima za širenje djela. Neka naše sestre štede odričući se skupih ukrasa na svojim haljinama. Odrecite se svih nepotrebnih

izdataka. Neka svaka obitelj donese Gospodu svoje desetke i prinose.

Božji pristavi

Oni koji su se istinski obratili smatraće sebe Božjim pristavima i radi napretka djela davaće sredstva koja je Bog stavio u njihove ruke. Kad bi se izvršile Hristove riječi, u Njegovoj riznici bi bilo dovoljno sredstava za potrebe Njegovog djela. On je ljudima i ženama povjerio obilna sredstva radi ostvarenja Njegovih planova milosti i dobročinstva. On poziva svoje pristave da povjereni im novac ulože u djelo, da bi se gladni nahranili, goli obukli i da bi se siromašnima propovijedalo evanđelje. Savršenstvo karaktera nije moguće postići bez samopožrtvovanja.

U istoriji našeg djela nije bilo značajnijeg doba nego što je današnje. Poruka iz trećeg poglavlja Malahijevog proročanstva dopire i do nas ukazujući nam da je neophodno da u svojim odnosima prema Gospodu i Njegovom djelu budemo poštteni i ispravni. Braćo moja, novac kojim se koristite da kupujete, prodajete i zarađujete postaće vam prokletstvo ako zakidate Gospodu ono što je Njegovo. Sredstva koja su nam povjerena radi unapređenja djela Božjeg moraju se upotrijebiti za širenje evanđelja »po svemu svijetu«.

Mi smo svjedoci Hristovi i ne smijemo dozvoliti da svjetovni interesi i planovi zauzmu sve naše vrijeme i našu pažnju. Ovdje je riječ o uzvišenim interesima. »Ištite najprije carstva Božijega, i pravde njegove« (Mat. 6, 22). Hrist je dobrovoljno i rado žrtvovao sebe da bi se izvršila volja Božja. Bio je poslušan do same smrti, i to smrti na krstu. I kad znamo sve što je on učinio, treba li da nam bude teško da se odričemo sebe? Treba li izbjegavati učestvovanje u Kristovim patnjama? Njegova smrt treba da uzbuđi svaki djelić našeg bića, tako da budemo spremni žrtvovati za Njegovo djelo sve što imamo i što jesmo. Misleći na sve što je On učinio za nas, naše srce treba da se ispuni zahvalnošću i ljubavlju odbacujući svaku sebičnost. Zar bi srce, koje se nalazi pod silnim djelovanjem ljubavi Hristove, moglo odbiti bilo kakvu dužnost?

Ne treba li da uz samoodricanje učinimo sve što možemo radi širenja božanskog poduhvata milosrđa? Možemo li gledati sve što je Gospod učinio, patnje koje je podnio Sin Božji, a da nas ne obuzme želja da i mi žrtvujemo nešto za Njega? Zar nije velika čast imati pravo da sarađujemo s Njim? On je napustio svoj nebeski dom da bi nas potražio. Zar onda ne bi trebalo da i mi kao Njegovi pomoćni pastiri tražimo zalutale i izgubljene? Zar ćemo propustiti da u svom životu ispoljimo božansko milosrđe i ljubav?

Gospod želi da njegov narod bude promišljen i pažljiv. On želi da u svemu budemo štedljivi. Kad bi radnici u misioniskim poljima imali onaj novac koji se troši na skupocjene namještaje, pobjede krsta Hristovog bile bi mnogo veće.

Ne mogu svi prinositi velike darove, ne mogu svi činiti velika i hvale dostojna djela, ali svi mogu njegovati samoodricanje, svi se mogu ugledati na nesebičnost našeg Spasitelja. Neki mogu davati velike priloge riznici Gospodnjoj, neki samo po koju leptu, ali Gospod prima svaku žrtvu koja je iskreno prinešena.

Mi preklinjemo za novac koji se troši na nepotrebne stvari. Braćo moja i sestre, nemojte rasipati novac na nepotrebne stvari. Možda mislite da te male sume ne znače mnogo, ali od mnogo malih iznosa se nakupi jedan veliki. Odrecite se svih rasipničkih izdataka. Nemojte trošiti ni na što što služi samo razmetanju. Vaš novac može i treba da bude sredstvo za spašavanje duša. Svi treba da učestvuju u sistematskom davanju. Možda neki ne mogu priložiti mnogo, ali svi mogu svake sedmice odvojiti ponešto za Učitelja. Neka u ovome učestvuju i djeca. Roditelji, učite svoju djecu da štede svaki dinar da bi ga dali Gospodu. Propovijedanje Evanđelja treba potpomagati samoodricanjem i žrtvom. Samopožrtvovanim naporima naroda Božjeg drugi će biti

privedeni vjeri, a ovi će sa svoje strane doprinijeti da se povećaju darovi za dalje širenje djela Gospodnjeg.

Nesumnjivi znaci ukazuju na to da je kraj blizu. Mora se pripremati put za dolazak Kneza mira. Neka se članovi naše Zajednice ne žale što im se tako često upućuju pozivi da nešto prilože za djelo. Zašto su potrebni ovi česti pozivi? Zar oni ne dolaze zbog brzog razvijanja misijskih poduhvata? Zar ćemo uskraćivanjem svojih darova zadržavati i ometati razvoj tih poduhvata? Zar zaboraviti da smo mi saradnici Božji? Neka članovi svake skupštine upućuju svoje molitve Bogu da bi postali još pobožniji i darežljiviji. Braćo moja i sestre, nemojte tražiti da se djelo evanđelja ograničava. Dokle god ima duša koje treba spašavati, naša revnost i zalaganje za spas izgubljenih ne smiju popuštati. Zajednica će se odreći svog Učitelja ako ograniči svoj zadatak. Ne mogu svi odlaziti kao misionari u druge zemlje, ali svi mogu priložiti od svojih sredstava da bi se strane misije mogle održavati. Treba otpočeti rad u novim poljima i zato nam morate pomoći. Zar ćemo zanemariti nalog koji nam je dat i izgubiti pravo na obećanja koja su data uz taj nalog? Zar će narod Božji postati nemaran i ravnodušan uskraćujući svoje priloge za širenje Njegovog djela? Može li on to učiniti a da time ne prekine svoju vezu s Bogom? Možda će neko misliti da na taj način štedi, ali je ta štednja užasna, jer dovodi do odvajanja od Boga.

Braćo moja i sestre, suviše je kasno da svoje vrijeme i svoje sile trošite na ugađanje sebi. Trudite se da steknete nebesko blago, da vas poslednji dan ne zatekne siromašne u tom pogledu. Nastojte da doprinesete pobjedi krsta, da prosvjetlujete duše; radite na spasenju svojih bližnjih i vaše djelo će izdržati ognjenu probu.

Svaki istinski, samopožrtvovani radnik za Gospoda spreman je trošiti, žrtvovati i istrošiti se za druge. Hrist kaže: »Koji ljubi dušu svoju izgubiće je, a ko mrzi na dušu svoju na ovom svijetu, sačuvaće je za život vječni« (Jovan 12, 25). Trudeći se usrdno i duboko misaono da pomognu tamo gdje je pomoć potrebna, istinski hrišćani pokazuju svoju ljubav prema Bogu i prema svojim bližnjima. Oni u toj službi mogu izgubiti čak i svoj život, ali kad Hrist dođe da pokupi svoje dragulje, oni će ponovo naći život.

Draga braćo i sestre, nemojte sebično trošiti vrijeme i novac na lično ukrašavanje. Oni koji tako postupaju zapostavljaju mnoge prednosti kojima bi utješili druge i obasjali toplim zracima njihove umorne duše. Svi se još uvijek moramo učiti kako ćemo vjerno iskoristiti svaku priliku koja nam se često pruža, da bismo u život dragih unijeli svjetlost i nadu. Kako možemo iskoristiti te prilike ako su naše misli usmjerene na nas same? Onaj ko misli samo o sebi, propušta mnoge mogućnosti da čini ono što bi donijelo blagoslov i njemu i drugima. Dužnost je sluge Hristovog da u svim okolnostima postavi sebi pitanje: Što da činim da bih pomogao drugima? Kad učini sve što je najbolje mogao, onda posledice može prepustiti Bogu.

Bog se pobrinuo za jedno zadovoljstvo koje može osjetiti svako, bio on bogat ili siromah – zadovoljstvo koje se nalazi u čistoti misli i nesebičnim postupcima, u ljubaznim riječima i dobrim djelima. Oni koji vrše takvu službu, zrače Hristovom svjetlošću i obasjavaju životnu stazu svojih bližnjih zamračenu mnogim patnjama.

Možda ćete doći u iskušenje da svoj novac uložite u kupovinu zemljišta. Možda će vas vaša djeca savjetovati da tako učinite. Ali zar ne postoji neki bolji put? Nije li vam taj novac povjeren da biste s njim mudro raspolagali, tako da Gospodar kad dođe nađe svoje talante udvostručene? Zar ne uviđate da Gospod želi da se vašim sredstvima pomogne podizanje molitvenih domova i osnivanje sanatorija?

Duše treba više cijiniti od novca. Ako biste znali da u svijetu postoji neko uzvišenije djelo od djela spašavanja duša, djelo koje bi donijelo veće koristi na uloženi novac, zar nas ne biste o

tome obavijestili, tako da procijenimo njegovu vrijednost?

Strahujem da mnogi naši članovi ne shvataju značenje djela Božjeg. Jedan kome sam pisala tražeći novac, ovako je odgovorio: »Primio sam tvoje pismo u kome tražiš da vam posudim nešto novca.

Međutim, bio je tu jedan komad zemljišta i djeca su smatrala da je preporučljivo da ga kupim, i tako sam svoju uštedevinu uložio u to zemljište«. Koliko bi bolje bilo za tog brata da je svoj novac uložio u podizanje sanatorija, u kojima se svjedoči ta istini za ovo vrijeme, ili u škole, koje će našoj omladini osigurati najbolji uticaj i osposobiti ih da postanu misionari.

Draga braćo i sestre, ulažite svoj novac u osnivanje hrišćanskih misija iz kojih će sijati svjetlost istine, privlačeći duše Bogu. Jedna duša, ako je istinski obraćena, postaje misionar Božji trudeći se da i druge privede Spasitelju.

Sam Bog je stvorio planove za napredak svog djela i dao svom narodu višak sredstava, da bi, kad On zatraži pomoć, svako mogao odgovoriti: »Gospodaru, talanat Tvoj vraćam Ti s dobitkom«.

Kad bi oni kojima je povjeren novac Božji vjerno ulagali taj novac u riznicu Gospodnju, djelo Božje bi brzo napredovalo. Mnoge duše bile bi pridobijene za istinu i ubrzao bi se dan Hristovog dolaska. Ljudi i žene treba da dođu pod uticaj pravih revnih i iskrenih radnika, koji se zalažu za duše kao oni koji će dati odgovor. Svi koji su kršteni apostolskim duhom osjećaju se prisiljenim da postanu Božji misionari. Ako budu vjerni, čvrsti u vjeri, ako ne prodaju svog Gospoda radi dobitka, ako uvijek priznaju božansku nadmoć i prevlast, Bog će pripremiti put pred njima i obilno ih blagosloviti. On će im pomoći da prikažu Njegovu dobrotu, ljubav i milost. A slava Božja će biti njihova nagrada. Radost će zavladati u nebeskim dvorovima i radost, čista, nebeska radost će ispuniti srca radnika. Oni će biti spremni trošiti i žrtvovati se radi spasenja duša koje propadaju i njihova srca će biti puna ljubavi i zahvalnosti. Svijest o Božjoj prisutnosti očistiće i oplemeniće njihovo iskustvo, obogatiće ih i okrijepiti. U njihovom radu a isto tako i u njihovom uspjehu u pridobijanju duša za Hrista, otkrit će se nebeska blagodat.

Tako djelo Božje treba da napreduje u ovom svijetu. Vjerni pristavi treba da stave novac Gospodnji u Njegovu riznicu, da bi se radnici mogli poslati u sve dijelove svijeta. Zajednica dok je na zemlji treba da služi Bogu uz samoodricanje i požrtvovanje. Tako treba raditi na širenju djela i onda ćemo zadobiti i veličanstvenu pobjedu.

Ljubav prema izgubljenim dušama odvela je Krista na krst. Ljubav prema dušama treba i nas da navede na samoodricanje i žrtvovanje radi spašavanja onog što je izgubljeno. Vraćajući Gospodu ono što je Njegovo, Hristovi sledbenici sabiraju blago koje će postati njihovo kad budu začuli riječi: »Dobro, slugo dobri i vjerni. . . uđi u radost gospodara svojega«. »Koji mjesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božijega«. (Mat. 25, 21; Jevr. 12, 2). Radost što vide duše zauvijek spašene biće nagrada svih onih koji idu stopama Iskupitelja.

»Koji dakle svoga sina ne poštedje, nego ga predade za sve nas, kako dakle da nam s njim sve ne daruje«? (Rim. 8, 32).

Gospodar neba je dao najskupocijeniju žrtvu. Božja ljubav prema čovjeku pokrenula se iz svojih neizmernih dubina: nije bilo moguće dati nešto više. Njemu »tako omilje svijet da je i sina svojega jednorodnoga dao, da ni jedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Ivan 3, 16). Zašto smo toliko skućeni u svojoj zahvalnosti? Upoređena s velikom plimom ljubavi koja nam dolazi od Oca, ona je nalik na jedva vidljivo naviranje talasa po površini.

Znaci koji nagovještavaju drugi Hristov dolazak brzo se ispunjavaju. Treba li ostaviti narod u neznanju u pogledu velikih događaja koji mu predstoje, ostaviti ga nepripremljenog za taj strašni dan? Nebo je za spasenje svijeta dalo najviše što se moglo dati. Zar da oni koji tvrde da ljube Boga i drže Njegove zapovijesti budu ravnodušni prema dušama ljudi? Ne, ne, Oni ne smiju biti ravnodušni!

Oni koji su primili svjetlost sadašnje istine moraju s neumornom revnošću poći da tu svjetlost prenesu onima koji su u tami. Samopožrtvovano, uz samoodricanje i posvećene napore, oni treba da rade u sili Boga Izraelovog. Ovu vijest treba odnijeti stranim zemljama, ali je isto tako treba objaviti u gradovima i selima naše zemlje. Umorni i natovareni čekaju za porukom istine koja će im dati mir i spokoj u Hristu. Ko će odnijeti poruku onima koji je nikada nisu čuli? Ko će potražiti radost i slavu u Bogu privodeći grešnike k nogama Onoga koji je žrtvovao svoj život za svaku dušu? Ko će ljudima ukazati na Spasitelja kao na »jagnje Božje koje uze na se grijehe svijeta«? (Jovan 1, 29).

II LITERATURA U SLUŽBI¹

»Gospod daje riječ; glasnika veliko je mnoštvo«.
Ps. 68, 11.

NAŠE PUBLIKACIJE

Veliko i čudesno djelo posljednje vijesti evanđelja treba danas širiti kao nikad ranije. Objavljivanjem Riječi Božje preko naših knjiga i časopisa, svijet treba da primi svjetlost istine. Naše publikacije moraju pokazati da se kraj svemu približio. Naloženo mi je da našim izdavačkim kućama prenesem poruku: »Podignite zastavu, podignite je što više. Objavljujte vijest Trećeg anđela kako bi je čuo cijeli svijet. Neka se vidi da je ovdje »trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu« (Otkr. 14, 12). Neka vijest objavljena preko naše literature bude svjedočanstvo svemu svijetu«.

Naše radnike treba danas podsticati da svoju glavnu pažnju poklanjaju knjigama koje se bave dokazima naše vjere – knjigama koje sadrže biblijsko učenje i koje će pripremiti narod da opstane u teškim danima koji nam predstoje. Pošto smo molitvom, usrdnim naporima i biblijskim poukama i mudrom upotrebom naših publikacija doveli ljude do spoznaje istine, moramo ih naučiti da i oni postanu saradnici u Riječi i nauci. Moramo ih podsticati da rasturaju knjige koje obrađuju Biblijske predmete – poučne knjige koje će pripremiti narod da stane, opasavši bedra svoja istinom i držeći svoje žiške zapaljene.

Mi smo se, takoreći, uspavali u pogledu rada koji se može izvršiti dobro pripremljenom literaturom. Prenimo se sad i mudrim korištenjem knjiga i časopisa propovijedajmo Riječ Božju s nepokolebljivom revnošću, kako bi svijet shvatio vijest koju je Hrist dao Jovanu na otoku Patamu. Svako ljudsko biće koje ispovijeda ime Hristovo neka svjedoči: »A svemu se kraj približi; pripravi se da sretneš Boga svojega«.

Naše publikacije treba izdavati na mnogim jezicima i na taj način prodirati svuda. Vijest Trećeg anđela treba objavljivati i pomoću knjiga i preko živih učitelja. Probudite se vi koji vjerujete u istinu za ovo vrijeme. Sad je vaša dužnost da priložite sve što možete kako biste onima koji su dobro upućeni u istinu omogućili da je objave i drugima. Jedan dio novca dobijenog od prodaje knjiga treba uložiti za proširenje naše izdavačke djelatnosti, kako bi se knjige koje će otvoriti slijepe oči i doprijeti do mnogih srca štampale još u većem obimu.

Postoji opasnost da u tom poduhvatu prevlada trgovački duh i da nas toliko obuzmu svjetovni poslovi da ne budemo u stanju iznijeti na vidjelo istine Riječi Božje u njihovoj čistoći i sili. Sve više prevladava trgovački duh i trka za zaradom. Braćo moja, obratite se potpuno u duši. Ako je ikada bio trenutak da shvatimo što nam je dužnost, to je sad, kad je »istina pala na ulici« i kad »pravda ne može da prođe«. Sotona je sišao s velikom silom da bi sa svakom prijevarom nepravde djelovao u onima koji ginu; izrešetaće se sve što može da se izrešeta i ostaće samo ono što se ne može izrešetati. Gospod uskoro dolazi i nailaze dani nevolje. Sotonina oruđa, iako nevidljiva, rade na uništavanju ljudskih života, Ali ako je naš život skriven s Hristom u Bogu, vidjećemo Njegovu milost i spasenje. Hrist dolazi da uspostavi svoje carstvo na zemlji. Neka naše riječi budu birane i svete, i uvijek izgovorene na slavu Hristu. Sad se moramo zalagati onako

¹ Dio ovog teksta je prvi put objavljen 1908.

kako se nikad nismo zalagali. Riječi: »Nastoj u dobro vrijeme i u ne vrijeme« (II Tim. 4, 2) upućene su i nama. Nastojmo da pronađemo i prosto stvorimo prilike za objavljivanje istine i svaku takvu priliku iskoristimo za privođenje duša Hristu.

Moramo se obratiti kao narod; naš život mora biti posvećen da bismo objavljivali istinu kakva je u Hristu. Šireći naše publikacije, govorimo o Spasiteljevoj ljubavi toplim i ganutim srcem. Samo Bog može oprostiti grijeh. Ako tu vijest ne objavimo neobraćenima, naša nemarnost mogla bi za njih značiti propast. U našim listovima i časopisima treba objavljivati blagoslovene biblijske istine koje spašavaju dušu. Mnogi mogu pomoći u prodavanju naših časopisa. Gospod poziva sve nas da učestvujemo u djelu spašavanja duša koje se nalaze na rubu propasti. Sotona se trudi da prevari čak i izabrane, i sad je vrijeme da budemo budni i da marljivo radimo. Pažnju naroda treba „obratiti na naše knjige i listove. Evanđelje o sadašnjoj istini treba bez ikakvog odlaganja objaviti u našim gradovima. Zar nećemo odgovoriti svojim dužnostima?

Ako proučavamo Hristov život i Njegovo učenje, svaki događaj će nam pružiti materijal za upečatljivo izlaganje. Tako je Spasitelj propovijedao evanđelje »na putevima i među ogradama«. I dok je On govorio, često se moglo vidjeti kako mala grupa koja je slušala Njegove riječi prerasta u veliko mnoštvo. Današnji evanđelisti treba da budu Hristovi saradnici. Njima je, isto onako kao prvim učenicima, dato Hristovo jamstvo: »Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka« (Mat. 28, 18-20).

Djelo namijenjeno narodu Božjem opisano je riječima nadahnuća: »Evo ja šaljem anđela svojega pred licem tvojim, koji će pripremiti put tvoj pred tobom. Glas onoga što viče u pustinji: pripravite put Gospodnji, poravnite staze njegove« (Marko 1, 2. 3). »Evo sluge mojega, kojega podupirem, izbranika mojega, koji je mio duši mojoj; metnuću duh svoj na njega, sud narodima javljaće... Neće mu dosaditi, niti će se umoriti, dokle ne postavi sud na zemlji, i ostrva će čekati nauku njegovu« (Iz. 42, 1-4).

Bog poziva sve ljude da prouče i dobro upoznaju sve zahtjeve Njegovog svetog zakona. Njegova Riječ je sveta i beskrajna. Istina mora blistati kao goruća buktinja. Revno proučavanje Riječi Božje otkrit će istinu. Grijeh i zlo se neće više trpjeti, a zakon Božji će ponovo dobiti svoje pravo mjesto. »Ovako govori Bog Gospod, koji je stvorio nebesa i razapeo ih, koji je razastro zemlju i što ona rađa, koji daje disanje narodu što je na njoj i duh onima što hode po njoj. Ja, Gospod, dozvah te u pravdi, i držaću te za ruku, i čuvaću te, i učiniću te da budeš zavjet narodu, vidjelo narodima; da otvoriš oči slijepcima, da izvedeš sužnje iz zatvora i iz tamnice koji sjede u tami« (Iz. 42, 5-7). Hrišćani moraju primiti svjetlost iz Riječi Božje, a zatim u vjeri ići naprijed, noseći tu svjetlost onima koji sjede u tami. Sanatorij, Kalifornija, 24. maja 1908.

ŠIRENJE PUBLIKACIJA

U noći 2. marta 1907. godine otkrivene su mi mnoge pojedinosti u vezi sa značenjem naših publikacija posvećenih sadašnjoj istini, i kako slabe napore ulažu naši članovi u cilju širenja tih publikacija.

Više puta mi je pokazano da naše izdavačke kuće neprekidno moraju biti zauzete objavljivanjem knjiga i časopisa koji sadrže svjetlost istine. Ovo je doba duhovnog mraka u crkvama ovog svijeta. Nepoznavanje onoga što je božansko i duhovno zaklonilo je Boga i istinu. Sile zla prikupljaju svoje snage. Sotona laska svojim saradnicima da će izvršiti djelo koje će očarati svijet. Dok je neaktivnost djelimično zahvatila Zajednicu, sotona i njegove vojske intenzivno rade. Takozvane hrišćanske crkve ne obraćaju svijet, jer su prožete sebičnošću i

sujetom i potrebno je da se preobražujuća sila Božja osjeti u njihovoj sredini, kako bi mogle voditi druge k čistijem i uzvišenijem životu.

Jedno ohrabrujuće iskustvo

Drugog marta popodne provela sam s bratom i sestrom S. N. Haskel, savjetujući se s njima o djelu u Oklendu, i o njihovim planovima da odu na istok da bi izvjesno vrijeme proveli u Južnom Lankasteru. Nakon posjete bila sam umorna i rano sam otišla na počinak. Patila sam od reumatizma na lijevoj strani i nisam mogla spavati od bolova. Okretala sam se s jedne strane na drugu, trudeći se da olakšam bolove. U srcu sam osjećala bol koji nije ništa dobro predskazivao. Najzad sam zaspala.

Oko pola deset pokušala sam se okrenuti i pri tom sam osjetila da se moje tijelo potpuno oslobodilo bolova. Dok sam se okretala s jedne strane na drugu i pokretala ruke, osjetila sam neobičnu slobodu i lakoću koju ne mogu opisati. Soba je bila ispunjena svjetlošću, divnom, blagom plavičastom svjetlošću i meni se činilo da se nalazim u naručju nebeskih bića.

Tu nebesku svjetlost sam vidjela i ranije u trenucima naročitog blagoslova, ali ovog puta je bila određenija, ostavljala je dublji utisak, i ja sam osjetila tako potpun i obilan mir da se to riječima ne može izraziti. Uspravila sam se u postelji i vidjela da me okružuje svijetli oblak, bijel kao snijeg, s ivicama osjenčenim tamno ružičastom bojom. Vazduh je bio ispunjen divnom, blagom muzikom i raspoznala sam u tome pjesmu anđela. Zatim mi jedan Glas reče: »Ne boj se; Ja sam tvoj Spasitelj. Svuda oko tebe su sveti anđeli«.

»Onda je ovo nebo«, rekoh ja, »i sad se mogu odmarati. Ne moram više objavljivati poruke, ne moram više podnositi krivo prikazivanje svog rada. Sve će sada biti lako, sad mogu uživati u miru i spokojstvu. O, kakav neizrecivi mir ispunjava moju dušu! Je li ovo zaista nebo? Jesam li ja dijete Božje? I hoću li uvijek osjećati ovaj mir?«

Glas odgovori: »Tvoje djelo još nije završeno«.

Ponovo sam zaspala i kad sam se probudila, čula sam muziku i poželjela da zapjevam. Tada je neko prošao kraj mojih vrata i ja sam se pitala da li je ta osoba vidjela svjetlost. Nakon izvjesnog vremena svjetlosti je nestalo, ali je mir i dalje trajao.

Malo kasnije sam ponovo zaspala. Izgledalo je kao da se nalazim na sastanku Savjeta na kome se raspravljalo o našem radu s knjigama. Tu se nalazio izvjestan broj braće, vodećih ljudi u našem djelu; starješina Haskel i njegova supruga su se savjetovali međusobno i s braćom o rasturanju naših knjiga, brošura i časopisa.

Starješina Haskel je iznio jake razloge zbog kojih treba u većoj mjeri rasturati knjige koje sadrže saznanje saopšteno sestri Vajt, knjige koje sadrže određenu vijest koju treba saopštiti svijetu u današnje vrijeme. On je zapitao: »Zbog čega naš narod ne cijeni i ne raznosi u većoj mjeri knjige koje sadrže božanska svjedočanstva? Zašto se ne posveti naročita pažnja knjigama koje sadrže opomene u vezi sa sotoninim djelom? Zašto ne ulažemo veće napore na širenju knjiga koje ukazuju na sotonine planove za ometanje djela Božjeg, koje otkrivaju njegove planove i njegove obmane? Moralno zlo njegovih obmana mora se otkloniti na taj način što će se narodu otvoriti oči kako bi shvatio stanje i opasnosti današnjeg vremena i ulagao revnosne napore da se vjerom drži Hrista i Njegove pravde«.

Jedan nebeski glasnik se nalazio među nama i uputio nam riječi upozorenja i pouka. On nam je jasno saopštio da je evanđelje o carstvu vijest za kojom svijet gine i da vijest sadržanu u našim već objavljenim publikacijama, kao i u onima koje će tek biti objavljene, treba širiti među narodom blizu i daleko.

Opasnosti od špekulativnog proučavanja

Svjetlost istine koja prema Božjoj namjeri treba da obasja svijet u današnje vrijeme nije ono što pružaju učeni ljudi ovog svijeta, jer ti ljudi u svojim istraživanjima često dolaze do pogrešnih zaključaka i, proučavajući mnoge pisce, oduševljavaju se teorijama koje su sotonskog porijekla. Obukavši se u odjeću anđela svjetlosti, sotona iznosi pred ljudski um pitanja koja su na izgled veoma zanimljiva i puna naučnih tajni. Pri ispitivanju tih predmeta, ljudi dolaze do pogrešnih zaključaka, ujedinjujući se na taj način s lažnim duhovima u širenju novih teorija suprotnih istini.

Postoji opasnost da naši propovjednici, učitelji i urednici ponekad u svoje govore, rasprave i publikacije unesu lažna mišljenja izražena u knjigama koje su čitali, smatrajući da se to u načelu slaže s učenjem Duha istine. Primjer za to pruža knjiga »Živi hram« čiji je pisac svoje izlaganje potkrijepio tvrdjenjem da se iste teorije nalaze u djelima gospođe Vajt. Uvijek ćemo nailaziti na uticaj ljudi koji studiraju nauke sotonskog porijekla, pomoću kojih sotona nastoji pobiti postojanje Boga i Hrista.

I Otac i Sin imaju svoju ličnost. Hrist je rekao: »Ja i Otac jedno smo«. Međutim, Sin Božji je došao na svijet u obliku čovjeka. Ostavivši svoje carske haljine i krunu, On je svoje božanstvo zaodjenuo u ljudski oblik, kako bi ljudski rod, kroz Njegovu beskrajnu žrtvu, postao učesnik u božanskoj prirodi i izbjegao pokvarenost koja vlada u svijetu kroz tjelesne želje.

Hrist je bio kušan u čemu se čovjek kuša, ali nikada nije izgovorio prokleta suda protiv kušača. Na svako kušanje odgovorio je Riječju Gospodnjom. »Pisano je« – to je bilo Njegovo oružje koje nikad nije zatajilo ni izdalo. I mi, kao predstavnici Hristovi, moramo svaki pokušaj neprijatelja dočekati Riječju živoga Boga. Nikad ne smijemo sebi dozvoliti da nas sotona svojim »naučnim dokazima« vuče za sobom kao što je svojim repom povukao mnoge od anđela. Sotona nikad ne može savladati dijete Božje koje se u svojoj odbrani oslanja na Riječ Božju.

Naš Savjetnik nam najupečatljivije prikazuje da narod koji drži zapovijesti Božje mora biti posvećen istinom i da istina uvijek mora biti na prvom mjestu. Ne smijemo zaboraviti da sotona još uvijek živi da bi kroz lažnu nauku djelovao svojom obmanjivačkom silom.

Hrist je bio Veličanstvo neba, Knez života, a ipak se ponizio kao čovjek i pokoravao se svakoj Božjoj zapovijesti. On je prešao put kojim mora proći svako ko uzme Njegovo ime i izašao je iz iskušenja čist i neokaljan grijehom. On je naš uzor u svemu.

Prvi dolazak Hristov i Njegov život službe ne proučavaju se onako kako bi to trebalo. Njegov život je bio pun samoodricanja i u njemu se odražavala istina u svim svojim plemenitim svojstvima. Svakom svojom riječju i djelom, On je živio na blagoslov čovječanstvu.

Dostojanstvo književnog rada

Rad na pisanju knjiga je značajno i dobro djelo. Međutim, taj rad nije uvijek bio onako uzvišen i svet kako je prema Božjoj namjeri trebalo da bude, jer su neki koji su mu se posvetili unijeli u njega sebičnost. Rad na knjigama treba da predstavlja sredstvo za brzo objavljivanje sadašnje istine svijetu. Publikacije koje izlaze iz naših štamparija moraju biti takvog karaktera da ojačaju svaku postavku vjere koja je uspostavljena Riječju Božjom i otkrivanjem Njegovog Duha.

Istina koju je Bog dao svom narodu u ovim posljednjim danima treba da učini vjernike čvrstima kad u Zajednicu dođu oni koji zastupaju lažne teorije. Istina koja je odolijevala napadima neprijatelja više od pola stoljeća mora još uvijek biti utjeha i ohrabrenje narodu

Božjem.

Svojim životom samoodricanja pružićemo dokaze nevjericima da imamo istinu Riječi Božje. Ne smijemo praviti ruglo od svoje vjere, već uvijek moramo imati pred očima primjer Onoga koji je bio Knez nebeski, ali je ipak prihvatio život samoodricanja i požrtvovanja da bi dokazao i odbranio pravednost Očeve Riječi. Svaki od nas treba da čini sve što je u njegovoj moći da bi svjetlost naših dobrih djela obasjavala svijet.

Jedinstvo i napredak

Knjige i časopise treba štampati po jednom dogovorenom i tačno razrađenom planu, da bi se svjetlost koju oni sadrže mogla brzo raširiti, kako u takozvanim crkvama, tako i u svijetu. Prodajom naših knjiga trebalo bi postići mnogo više nego što sad postižemo.

Naši propovjednici moraju pozivati članove Zajednice da se zalažu za pobjedu istine. »Ustani, svijetli se, jer dođe svjetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom. I narodi će doći k vidjelu tvojemu i ka svjetlosti koja će te obasjati« (Isaija 60, 1-3). Jedinstvo i ljubav će izvršiti čudesna djela za vjerne. Zar se naše skupštine neće probuditi i odnijeti svijetu poslednju vijest opomene?

Knjige kao naša pomoć

»Hristove priče«, to je knjiga koja govori sama za sebe i koja je izvršila dobro djelo. Novcem koji smo dobili od prodaje ove knjige smanjili smo dugovanja naših škola. Ali, što je još mnogo važnije, mnogi su bili blagoslovljeni čitajući njene pouke o istini i još mnogi će primiti blagoslov kad je budu čitali.

Knjiga »Zdravstvena služba« može za naše sanatorije i zdravstvene ustanove učiniti isto ono što su »Hristove priče« učinile za naše škole. Ta knjiga sadrži mudrost Velikog Liječnika. Ja sam bila srećna što sam svoj rad na tim knjigama mogla posvetiti djelu Božjem. Ubuduće treba preduzeti dobro planirane i istrajne napore radi što veće prodaje ovih knjiga.

Isplatiti dug

Bog želi da se učimo na iskustvima iz prošlosti. Njemu nije po volji što se naše ustanove nalaze pod teretom duga. Mi smo dospjeli u vrijeme kad moramo učvrstiti naše ustanove ne podižući više velike i skupe zgrade. Ne smijemo ponavljati stare greške i sve dublje i dublje zapadati u dug. Moramo se prije svega truditi da se oslobodimo i onih dugova koji još pritiskuju naše ustanove. Skupštine nam mogu pomoći u ovome samo ako postoji dobra volja. Oni članovi koje je Gospod obdario imetkom mogu svoj novac bez kamata ili pak s niskim kamatama uložiti u djelo, a isto tako mogu pomoći i svojim dobrovoljnim prilozima. Gospod vas poziva da Mu rado vratite jedan dio onoga što vam je posudio i da tako postanete Njegovi »pomagači«.

Još nešto o radu s knjigama

Nakon toga smo prisustvovali sastancima pod vedrim nebom i velikim skupovima u našim skupštinama na kojima su propovjednici jasno ukazali na opasnost vremena u kome živimo i na veliku potrebu da povećamo promet naših knjiga. Odazivajući se ovom pozivu, braća i sestre su otkupili znatnu količinu knjiga. Neki su uzeli samo po nekoliko komada, a neki daleko više. Većina kupaca platila je ove knjige odmah. Nekolicina je uredila da dug plati kasnije.

Pošto je cijena knjiga bila vrlo pristupačna, jer smo cijene nekim knjigama snizili naročito za

ovu priliku, ljudi su mnogo kupovali, pa čak i neki koji nisu bili pripadnici naše vjere. Oni su rekli: »Mora biti da ove knjige sadrže neku poruku za nas. Ovi ljudi su spremni podnijeti žrtve da bismo mi došli do tih knjiga i mi ćemo ih uzeti za sebe i za svoje prijatelje«.

Ali su neki od našeg naroda bili nezadovoljni. Jedan je rekao: »Moramo učiniti kraj ovome, inače ćemo propasti materijalno«. Neki od kolportera je zaustavio jednog brata koji je nosio pune ruke knjiga i upitao ga: »Brate, što ćeš učiniti s tolikim knjigama? Tada sam čula glas našeg Savjetnika koji je rekao: »Nemojte im braniti. Ovo je djelo koje se mora izvršiti. Kraj je blizu. Već je izgubljeno mnogo vremena i ove knjige treba što više širiti. Rasturajte ih blizu i daleko, Neka lete kao jesenje lišće. Ovo djelo mora napredovati i nikoga ne treba sprečavati u tome. Duše koje se još nisu obratile Hristu, propadaju. Opomenite ih da će se On uskoro pojaviti na oblacima nebeskim«.

Neki od radnika su i dalje izgledali utučeni. Jedan je rekao uz plač: »Oni nanose štetu našem izdavačkom radu prodajući knjige po tako niskim cijenama, a osim toga time se lišavamo prihoda kojima se izdržavalo naše djelo«. Glas je odgovorio: »Nećete pretrpjeti nikakav gubitak. Radnici koji kupuju knjige po sniženim cijenama ne bi ih mogli drugačije prodati – ova takozvana žrtva je potrebna. Mnogi danas kupuju za svoje prijatelje i za one koji inače ne bi mogli ni pomisliti da ih kupe«.

Jedna opomena

Bratu Haskelu je zatim predočeno da je – u želji da dragocjene istine sadržane u njegovim knjigama dođu do naroda, u nastojanju da svi osjete kako te knjige više vrijede nego što koštaju, i da bi sve potaknuo na kolportažu, svoje knjige davao suviše jeftino i tako svoj teret činio još težim.

Naš Savjetnik reče: »Knjige treba prodavati tako da pisac ne ostane praznih ruku i da izdavačko poduzeće ima dovoljno prihoda da bi mogli i dalje produžiti sa svojim radom«.

Priča koju treba proučavati

»Jer je carstvo nebesko«, rekao je Hrist, »kao čovjek domaćin koji ujutro rano izađe da najima poslenike u vinograd svoj. I pogodivši se s poslenicima po groš na dan posla ih u vinograd svoj. I izašavši u treći sahat, vidje druge gdje stoje na čaršiji besposleni. I njima reče: idite i vi u moj vinograd, i što bude pravo daću vam. I oni otidoše.

»I izašavši u šesti i deveti sahat, učini tako, i u jedanaesti sahat izišavši nađe druge gdje stoje besposleni, i reče im: što stojite ovdje vas dan besposleni? Rekoše mu: nitko nas ne najmi. Reče im: idite i vi u moj vinograd, i što bude pravo primićete. A kad bi uveče, reče gospodar od vinograda pristavu svojemu: dozovi poslenike i podaj im platu počevši od pošljednjih od prvijeh. I došavši koji su u jedanaesti sahat najmljeni primiše groš. A kad dođoše prvi, mišljahu da će više primiti: i primiše i oni po groš. I primivši vikahu na gospodara, govoreći: ovi pošljednji jedan sahat radiše, i izjednači ih s nama koji smo se čitav dan mučili i gorjeli. A on odgovarajući reče jednome od njih: prijatelju! ja tebi ne činim krivo: nijesi li pogodio sa mnom po groš? Uzmi svoje pa idi; a ja hoću i ovome pošljednjemu da dam kao i tebi. Ili zar ja nijesam vlastan u svojemu činiti što hoću? zar je oko tvoje zlo što sam ja dobar. Tako će biti pošljednji prvi i prvi pošljednji: jer je mnogo zvanijeh, a malo izbranijeh« (Mat. 20, 1-16).

Blaženstvo će biti nagrada onih koji su radili za Boga u jednostavnosti vjere i ljubavi. Vrijednost službe Bogu mjeri se po tome u kakvom se duhu radi, a ne dužinom vremena provedenog u radu.

Svjetlost za sve

Iz sveg srca želim da svjetlost koja se nalazi u mojim knjigama dopre do svake duše, jer Bog svoju poruku šalje svima. Ove knjige sadrže dragocjene istine hrišćanskog iskustva. Ne bih se usudila zabraniti da se te knjige u naročitim prilikama prodaju po sniženim cijenama, jer bih time spriječila da ih ljudi čitaju i tako uskratila svjetlost nekoj duši koja bi se možda obratila k istini. Neću da ometam širenje naših knjiga. Postavite svjetlost na svijećnjak, kako bi svijetlila svima koji su u kući.

Pouka o trgovini

»I uđe Isus u crkvu Božiju, i izagna sve koji prodavahu i kupovahu po crkvi, i ispremeta trpeze onijeh što mijenjahu novce, i klupe onijeh što prodavahu golubove. I reče im: u pismu stoji: dom moj dom molitve neka se zove; a vi načiniste od njega pećinu hajdučku.

»I pristupiše k njemu hromi i slijepi u crkvi, i iscijeli ih. A kad vidješe glavari sveštenički i književnici čudesa što učini, i djecu gdje viču u crkvi, i govore: Osana sinu Davidovu, rasrdiše se. I rekoše mu: čuješ li šta ovi govore? A Isus reče im: da! zar nijeste nikad čitali: iz usta male djece i koja sisaju načinio si sebi hvalu«? (Mat. 21, 12-16).

Sanatorij, Kalifornija, 4. maja 1908.

Naši radnici nikad ne smiju izgubiti iz vida činjenicu da je Gospod Isus Hrist naš glavni upravitelj. On je postavio plan kojim se naše škole mogu osloboditi duga i On neće odobriti rad onih ljudi koji odbacuju ovaj plan sumnjajući u njegov uspjeh. Nijedna blagodat koju je Bog obećao svom narodu neće izostati ako se članovi Zajednice slože da pomognu Njegovo djelo na zemlji.

ŠIRI POGLED

Vodeći brigu o napretku djela Gospodnjeg u domaćim i stranim misijama, oni koji se nalaze na odgovornim položajima moraju mudro planirati kako bi na najbolji način iskoristili ljude i sredstva. Zajednica vjernika u našoj zemlji mora velikim dijelom podnijeti teret održavanja misija u drugim zemljama. Ona mora raspolagati sredstvima za otvaranje novih polja tamo gdje istina o vijesti Trećeg anđela još nije prodrila. Za dvije posljednje godine, kao nekim čudom, otvorila su se mnoga vrata i potrebni su ljudi koji će tu mogućnost iskoristiti radeći ozbiljno na spašavanju duša.

Naše vaspitne ustanove mogu učiniti mnogo da bi se zahtjevu ovih misija za pripremljenim radnicima moglo izaći u susret. Treba izraditi mudre planove da bi se rad u našim vaspitnim ustanovama još bolje organizovao. Treba proučavati i pronaći najbolje metode kojima će se mladi ljudi i žene osposobiti da prime odgovornosti i pridobijaju duše za Hrista. Njih treba poučiti kako da se ophode s ljudima i kako će na pristupačan i privlačan način izlagati vijest Trećeg anđela. Takođe im treba pružiti pouke i o novčanom poslovanju, kako bi im bile od pomoći kad budu poslani u usamljena polja gdje će morati da se lišavaju mnogih stvari i primjenjivati najstrožu štednju.

Gospod je postavio plan po kome mnogi studenti u našim školama treba da prime praktične pouke koje će im kasnije u životu osigurati uspjeh. On im je dao prednost da imaju dragocjene knjige namijenjene za napredovanje našeg vaspitnog i zdravstvenog djela. Već sam rad oko ovih knjiga daće mladima prilike da steknu mnoga iskustva koja će ih poučiti kako da riješavaju

probleme na koje će naići u udaljenim poljima. Za vrijeme školovanja oni mogu, šireći naše knjige, naučiti kako se učtivo pristupa ljudima i kako se s njima može pažljivo razgovarati o raznim pitanjima sadašnje istine. I ukoliko budu postigli izvjestan finansijski uspjeh, neki će se naučiti i štednji i ekonomičnosti, što će im biti od velike koristi kad se posvete dužnosti misionara.

Učenici koji se prihvate prodaje knjiga »Hristove priče« i »Zdravstvena služba« moraju te knjige dobro proučiti. I dok nastoje da predmete izložene u ovim knjigama prouče i shvate trudeći se da žive u skladu s tim, oni će se razvijati u znanju i duhovnoj snazi. Poruke izložene u tim knjigama sadrže svjetlost koju mi je Bog otkrio da bih je saopštila svijetu. Učitelji u našim školama moraju podsticati učenike da pažljivo proučavaju svako poglavlje. Oni moraju poučavati svoje učenike tim istinama, nastojeći da nadahnu omladinu ljubavlju prema dragocjenim mislima koje nam je Gospod povjerio da bismo ih saopštili svijetu.

Tako će se pripremanje za širenje ovih knjiga i svakodnevno iskustvo koje se stiče skretanjem pažnje naroda na istine izložene u njima, pokazati od neprocjenjive koristi za osposobljavanje onih koji ulažu napore u tom smjeru. Uz blagoslov Božji omladina će se osposobiti za službu u vinogradu Gospodnjem.

Oni koji se nalaze na odgovornim položajima u mjesnim skupštinama u svim unijama i poljima moraju izvršiti naročito djelo za našu omladinu. Kad skupštinski služitelji vide da se neko od mladih želi osposobiti za službu u vinogradu Gospodnjem, ali mu roditelji ne mogu osigurati školovanje, njihova je dužnost da pronađu način kako će mu pružiti pomoć i ohrabrenje. Oni se moraju posavjetovati s roditeljima dotičnog, a i sa njim samim, i zajednički donijeti promišljenu odluku. Za nekog mladog čovjeka će biti najprikladnije da učestvuje u misionom djelu u svojoj okolini. Postoji i jedno šire polje veoma korisnog djelovanja, a to je širenje naše literature i objavljivanje vijesti Trećeg anđela prijateljima i poznanicima. Druge možemo podsticati da se posvete stalnoj kolportaži i prodaji naših većih knjiga. Neki su možda sposobni da budu korisni pomagači u našim ustanovama. Ako se vrijednim omladincima pruža mudra podrška i cjelishodno vodstvo, oni će, prodajući knjige »Hristove priče« i »Zdravstvena služba«, u mnogo slučajeva proći kroz vlastitu školu.

Prodajući te knjige, mladi će vršiti dužnost misionara, jer će samim tim iznositi i dragocjenu svjetlost pred ovaj svijet. Istovremeno će zarađivati novac koji će im omogućiti pohađanje škole u kojoj će se i dalje pripremati za korisno djelovanje u službi Gospodnjoj. U školi će ih učitelji i ostali učenici podsticati i podržavati da nastave rad na prodavanju knjiga, i kad dođe vrijeme da napuste školu, oni će raspolagati praktičnom obukom koja osposobljava za težak, revan i samopožrtvovan rad na mnogim stranim poljima, na kojima se vijest Trećeg anđela mora objaviti pod teškim i mučnim okolnostima.

Mnogo je bolje postupati po ovom planu, nego da učenici završavaju školovanje bez praktičnog znanja o radu na terenu i da, po završetku školovanja, napuštaju školu opterećeni dugovima, ne shvatajući teškoće na koje će naići na novim i neobrađenim poljima. Kako će im biti teško da rješavaju finansijske probleme neminovno povezane s pionirskim radom u stranim zemljama! I kakav teret će neko morati da nosi dok se ne isplate dugovi koje je dotični učenik napravio!

S druge strane, kako koristan može biti plan da učenici sami sebe izdržavaju! Učenici će iz vaspitne ustanove moći da izađu skoro ili potpuno bez ikakvih dugova. Školske finansije bi se nalazile u mnogo povoljnijem stanju. Pouke koje je učenik stekao prolazeći kroz ta iskustva na domaćem polju biće mu od neprocjenjive vrijednosti na stranim poljima.

Treba pripremiti mudre planove kako bi vrijedni učenici, ako to žele, mogli izdržavati sebe prodajom knjiga. Oni koji na taj način dovoljno zarađuju za svoje školovanje u nekoj od naših škola, steći će dragocjeno praktično iskustvo koje će im koristiti u pionirskom misionskom radu na drugim poljima.

U našem svijetu se mora izvršiti veliko djelo za kratko vrijeme i moramo se više nego dosad truditi da shvatimo i cijenimo providenje Božje koje nam je stavilo u ruke dragocjene knjige – »Hristove priče« i »Zdravstvenu službu« – kao sredstvo da se dostojnim učenicima pomogne u pokrivanju troškova školovanja, i da isplatimo dugove naših prosvjetnih i zdravstvenih ustanova. Ako mudro postupimo s tim dragocjenim knjigama koje su nam date radi napretka stvari današnje istine, primićemo bogate blagoslove. Ako budemo radili u skladu s planom Gospodnjim, mnogi posvećeni omladinci biće osposobljeni za rad u inostranim poljima kao praktični misionari; a Zajednica će imati sredstva kojima će darežljivo moći podržavati djelo koje treba otpočeti na novim teritorijama.

Sanatorij, Kalifornija, 17. aprila 1908.

Bog želi da se prodavanje knjige »Hristove priče« prihvati u našem narodu kao Njegova metoda kojom će se naše škole osloboditi dugova. Zbog toga što smo zapostavili taj plan, nama danas toliko nedostaju sredstva za širenje djela. Da su se škole koristile mogućnošću koja im je bila pružena, danas bi u školskim blagajnama i u rukama slugu Božjih bilo više novca kojim bi se mogle zadovoljiti potrebe i drugih grana djela Božjeg. Osim toga, što je najvažnije, učitelji i učenici dobili bi baš one pouke koje moraju naučiti u službi Učiteljevoj.

Gradovi koji se nalaze na domaku naših sanatorija i vaspitnih škola predstavljaju otvorena polja kojih smo se jedva dotakli. U nekim od tih mjesta učinjen je dobar početak. Međutim, Božja je namjera da se sredstva za rad naših sanatorija i škola prikupe prodajom knjiga »Zdravstvena služba« i »Kristove priče«, kako ne bismo i za to morali tražiti pomoć od naroda koji svojim sredstvima mora pomagati pristupanje radu na novim misionskim poljima. Kad bi se naš narod sad prihvatio prodavanja tih knjiga onako kako treba, mi bismo imali mnogo više sredstava za održavanje i širenje djela na način koji je Gospod odredio.

SASTANCI POD VEDRIM NEBOM I NAŠE PUBLIKACIJE

U toku proteklih godina, sluge Božje su se prilikom naših sastanaka pod vedrim nebom koristile dragocjenim prilikama da pouče naš narod kako će na praktičan način izložiti svojim prijateljima i poznanicima spasonosnu istinu sadržanu u vijesti Trećeg anđela. Mnogi su bili upućeni kako da rade kao samostalni misionari u svojim skupštinama. Mnogi su se s tih godišnjih sastanaka vratili kućama da bi radili revnije i s više razumijevanja nego ranije.

Bogu bi bilo ugodno da se svim prisutnima na našim sastancima pružaju praktične pouke u većoj mjeri nego što je to dosad bio slučaj. Naši radnici, kao i sva ostala odgovorna braća i sestre, moraju imati na umu da je jedan od zadataka naših godišnjih sastanaka i to da svi steknu znanje o praktičnim metodama ličnog misionskog rada. Taj zadatak naših sastanaka izložen je u »Svjedočanstvima za Zajednicu«, knjiga VI, na slijedeći način:

»Bog nam je povjerio najsvetije djelo i mi se moramo sastajati kako bismo dobili uputstva i osposobili se za izvršenje tog zadatka. Moramo shvatiti na kakvu ćemo dužnost kao pojedinci biti pozvani u izgradnji djela Božjeg na zemlji, u odbrani svetog zakona Božjeg i u uzdizanju Spasitelja kao jagnjeta Božjeg »koje uze na se grijeha svijeta« (Jovan 1, 29). Moramo se sastajati

da bismo primili božanski savjet u pogledu shvatanja svoje dužnosti u domu. Roditelje treba poučiti kako će odgajati svoje sinove i kćeri da po izlasku iz svoje domaće svetinje mogu biti svjetlost svijetu. Moramo shvatiti potrebu podjele rada i kako treba podsticati svaku granu djela. Svako treba da shvati svoju ulogu, kako bi postojao sklad u planu i zajedničkom radu svih«. – Strane 32. 33. (orig.)

»Sastanak pod vedrim nebom, ako se njime upravlja kako treba, postaje škola u kojoj pastiri, starješine i đakoni mogu naučiti kako će što bolje usavršiti svoj rad za Učitelja. Takav sastanak treba da bude škola u kojoj će članovima Zajednice, starim i mladim, biti pružena mogućnost da se potpunije upoznaju s putevima Gospodnjim; to treba da bude mjesto na kome će vjernici steći obrazovanje koje će im pomoći da pomažu drugima...

Najbolja pomoć koju propovjednici mogu pružiti našim članovima ne sastoji se samo u govorima, nego u pronalaženju posla za njih. Dajte svakome da učini nešto za druge. Pomozite svima da shvate da su kao primaoci milosti Hristove obavezni da rade za Njega i poučavajte sve kako da rade. Naročito one koji su nedavno prišli vjeri treba poučavati kako da postanu saradnici Božji. Onaj koji očajava, u radu će ubrzo zaboraviti svoje očajanje, slabi će postati jaki, neuki će se urazumiti i svi će se kroz to pripremiti da prikažu istinu onakvom kakva je u Isusu. Oni će naći pouzdanog pomagača u Onome koji je obećao da će spasiti sve koji dođu k Njemu«. – Strane 49. 50. (orig.)

U nekim našim Unijama vodeći ljudi su oklijevali s uvođenjem tih praktičnih metoda poučavanja. Neki su po prirodi više skloni držati propovijedi, nego poučavati narod. Međutim, u prilikama kao što su naši godišnji sastanci, ne smijemo nikada izgubiti iz vida mogućnosti koje nam se tu pružaju da vjernike poučimo kako će vršiti praktičan misionarski rad tamo gdje žive. U mnogim slučajevima bi bilo dobro da se izdvoje izvjesni ljudi koji će se na tim sastancima baviti određenim vaspitnim predmetima. Neka braća mogu poučavati vjernike kako će držati biblijska predavanja i održavati sastanke po kućama. Drugi mogu poučavati narod kako treba provoditi u djelo zdravstvena načela i načela umjerenosti, i kako treba njegovati bolesnike. Neki mogu podsticati rad sa časopisima i knjigama. A posebno izabrani radnici neka poučavaju prisutne kako treba raditi sa knjigama »Hristove priče« i »Zdravstvena služba«.

Mnogi uopšte ne znaju kako treba prodavati knjige namijenjene napretku rada u našim ustanovama. Međutim, takvi se ne smiju tim opravdavati. Oni moraju marljivo proučavati kako mogu vjerno ispuniti svoju dužnost u vezi sa širenjem tih dragocjenih knjiga. Naše škole i sanatoriji moraju biti u najvećoj mjeri djelotvorni i na svima nama počiva ozbiljna dužnost da širenjem što većeg broja knjiga doprinesemo da te ustanove dođu u povoljan položaj. Svaki onaj ko se aktivno zalaže da te knjige dođu u ruke što većeg broja ljudi do kojih još nije doprla spasonosna istina evanđelja doprinosi slavi Božjoj.

U vezi s unijom Južne Kalifornije više puta su mi predočene mogućnosti koje nam se pružaju da činimo dobro sprovodeći plan Božji o pružanju podrške našim školama i sanatorijima. Tamo postoje neobično povoljne okolnosti za neprekidan rad na prodaji naših knjiga »Hristove priče« i »Zdravstvena služba«. Sprovođenje ovog plana, kako bi se prikupila sredstva za otplatu nagomilanih dugova, nikad ne treba dosaditi našoj braći i sestrama u Kaliforniji. Učenici u školi Fernando i bolničarke u tri osnovana sanatorija ne smiju propustiti mogućnost sticanja dragocjenog iskustva u misionarskom radu, koje stiču oni što se bave prodajom knjiga. S druge strane, i sama unija ne smije propustiti duhovne i finansijske koristi koje su rezultat neprekidnog truda takve vrste.

Međutim, prošle su godine, a učenici, umjesto da steknu bogato iskustvo u misionarskom

radu, nisu podsticani da se revno prihvate prodaje »Hristovih priča«. Članovi skupština u mnogim mjestima svakodnevno se sastaju sa strancima – izletnicima, imućnim i uglednim ljudima i ženama – a ipak, propuštaju mogućnosti koje im se pružaju da tim ljudima preporuča knjige »Hristove priče« i »Zdravstvena služba«. Mnogim iskrenim ljudima i ženama, kojima se moglo prići putem usrdnih i revnih napora, nije pružena svjetlost koju sadrži vijest Trećeg anđela.

Da je postupano u skladu s Gospodnjim planom, Njegovo ime bi bilo slavljeno i bile bi izvojevane mnoge duhovne pobjede. Oni koji raspolažu sredstvima bili bi u većoj mjeri spremni i voljni priteći u pomoć Gospodu kad je On na neobičan način rukovodio osnivanjem zdravstvenih misionarskih centara u blizini velikih saobraćajnih raskrsnica. Učenici bi primili pouku koja bi u velikoj mjeri povećala njihovu vrijednost kao praktičnih misionara u zemlji i inostranstvu. Skupštine bi bile oživljene duhovnim blagoslovima. Mnogi bi bili pridobijeni za istinu i uložili bi u djelo Božje svoja sredstva i svoj uticaj.

Osobite i istrajne napore da se svijetu pošalju zraci svjetlosti i istine treba uložiti u oblastima kao što je Južna Kalifornija, gdje stalno pristižu i dolaze hiljade turista od kojih mnogi dolaze s ciljem da poprave svoje zdravlje i da se okrijepe. Knjige »Zdravstvena služba« i »Hristove priče« su naročito pogodne za turističke centre i stoga treba na svaki način nastojati da te knjige dođu u ruke onih koji imaju vremena i sklonosti da ih čitaju. Onima koji su došli radi oporavka naročito će dobro doći knjiga »Zdravstvena služba«. Treba iskoristiti svaku povoljnu priliku da se dopre do ovih ljudi.

Osjetila sam radost u srcu kad sam doznala da je ovaj rad oživljen u Južnoj Kaliforniji za posljednjih nekoliko mjeseci. U Loma Lindi su bolničarke na naročitom tečaju obučavane kako da prodaju knjigu »Zdravstvena služba«, i kad su posjećivale domove u okolnim gradovima i selima, njih je na tom poslu pratio nebeski blagoslov, tako da su ostavile dobar utisak u pogledu našeg naroda i njegovog rada.

U školi Fernando učitelji su u posljednje vrijeme pokazali živo zanimanje za prodaju »Hristovih priča«. Pošto su, ponizivši se, prvo pročitali knjigu, studenti su u grupama obišli sa svojim učiteljima Los Angeles i stekli stvarno i zdravo iskustvo koje im je milije od zlata i srebra. Ovaj način rada je u stvari jedan od puteva kojim po nalogu Božjem treba ići u obučavanju i pripremanju mladih za misionarski rad, i oni koji propuštaju da iskoriste ovu priliku, izgubit će jedno poglavlje u svom životu, jedno iskustvo od najveće vrijednosti. Ako se budu svim srcem posvetili ovom djelu, studenti se mogu naučiti kako treba pristupati ljudima i ženama svih slojeva, kako im se treba učtivo obraćati, kako usmjeriti njihovu pažnju na istine sadržane u knjigama koje im preporučuju.

Naša najveća briga ne treba biti što veća zarada, nego spašavanje duša, i u tom cilju moramo učiniti sve što je u našoj moći da poučimo studente kako da upoznaju duše s viješću Trećeg anđela. Ako budemo imali uspjeha u spašavanju duša, oni koji budu pristupili vjeri iskoristiće svoje sposobnosti da bi i drugima donijeli istinu. Ako budemo revno radili na spašavanju svojih bližnjih, Bog će blagosloviti svaki naš napor.

Željela bih reći predsjednicima unije i polja i ostalima na odgovornim položajima: učinimo sve što je u našoj moći da učiteljima koji rade u našim vaspitnim ustanovama predložimo kolika je velika vrijednost blagoslova namijenjenih onima koji marljivo nastoje da na najbolji način iskoriste dar sadržan u knjizi »Hristove priče«. Pozivajmo učitelje da osnuju grupe studenata s kojima će, prije nego što krenu u polja rada, s molitvom čitati ovu knjigu i proučavati je. Pomozimo vaspitačima da shvate svoje dužnosti u ovom pogledu. Učinimo sve što možemo da oživimo rad s »Hristovim pričama« i da postavimo smijernice za aktivno širenje knjige »Zdravstvena služba«.

Učitelji i studenti koji se budu svesrdno posvetili ovom radu steći će iskustvo koje će ih osposobiti za vršenje veoma djelotvorne službe na našim sastancima. Poukama koje će tu moći davati okupljenim vjernicima i prodajom mnogih knjiga u mjestima gdje se održavaju ovakvi sastanci, oni koji su bili u toj školi moći će doprinijeti da se dopre do mnogih koji još nisu čuli vijest Trećeg anđela. Neka učitelji i studenti primjerno ponesu svoj dio tereta i pokažu našem narodu kako treba upoznavati s viješću svoje prijatelje i susjede.

Ako se upravljamo po smjernicama koje je Gospod postavio, »mi smo Bogu pomagači«. Bez obzira na položaj koji zauzimamo u Zajednici – bilo da smo predsjednik unije ili polja, propovjednik, učitelj, učenik ili običan član – mi ćemo odgovarati pred Gospodom da li smo na najbolji način iskoristili prilike koje su nam pružene da bismo prenijeli svjetlost onima koji još ne znaju za sadašnju istinu. Jedno od najglavnijih oruđa koje nam je On dao u ruke je štampana riječ. Moramo se naučiti da mudro iskoristimo ovo dragocjeno oruđe u našim školama, sanatorijima i skupštinama, a naročito na godišnjim sastancima pod vedrim nebom. Posebno izabrani radnici moraju strpljivo i vrijedno poučavati naš narod kako će se na ljubazan i privlačan način približiti nevjernicima i staviti im u ruke knjige u kojima je jasno i snažno iznijeta istina za ovo vrijeme.

Braćo moja i sestre, nemojte se umoriti čineći dobro. Hrist je za vrijeme svog rada na zemlji putovao pješice od mjesta do mjesta, On je često bio umoran i na izmaku svojih ljudskih snaga, ali je uvijek bio spreman da liječi one koji su Mu dolazili i da ih poučava putu vječnog života. Mada često fizički potpuno iscrpljen, On nije napuštao svoje djelo. Trebalo je spasiti jedan svijet i On je podnio sve moguće žrtve da bi svjetlost istine obasjala zemlju.

Gospod Bog Izraelov želi da se sjedinimo s Njim u svetoj zajednici i da imamo živu vjeru koja radi kroz ljubav i čisti dušu. On želi da budemo radna vojska vješto izvježbana i osposobljena za Njegovu službu; ako budemo takvi, On nam obećava silu kojom ćemo zadobiti slavne pobjede za Njega.

Sanatorij, Kalifornija, 10. jul 1908.

Ljudi koji rukovode bilo kojom ustanovom u ovom svetom djelu propovijedanja poslednje poruke evanđelja moraju imati široke vidike i zamisli. Uvijek biti spreman i voljan učiti u školi Hristovoj, to je prednost svakog onog ko ima neku odgovornost u djelu evanđelja. Sledbenik Hristov ne smije se upravljati po nalogu svoje volje; on se mora naučiti da Hristove misli postanu njegove misli i prosvijetliti se da bi shvatio volju i put Božji. Takav vjernik će se tačno pridržavati Hristovog načina rada.

Naša braća ne smiju zaboraviti da je Bog u svojoj mudrosti za naše škole predvidio takvu metodu rada koja će donijeti blagoslov svima koji učestvuju u ovom poduhvatu. Knjiga »Hristove priče« je posvećena vaspitnom radu i studenti, a i svi drugi koji žele da škole napreduju, moraju prodavati ove knjige, a sredstvima stečenim na taj način mogu se mnogo smanjiti dugovi naših škola. Međutim, ovaj plan nije našim školama bio prikazan onako kako bi to trebalo; ni učitelji ni studenti nisu bili poučeni da se prihvate ove knjige i da odlučno i hrabro otpočnu s njenom prodajom za dobro i napredak vaspitnog poduhvata.

Odavno je trebalo uputiti učitelje i studente naših škola kako će iskoristiti priliku da pribave sredstva prodajom »Hristovih priča«. Prodajom ove knjige, studenti doprinose djelu Božjem, a istovremeno, šireći dragocjenu svjetlost, stiču dragocjene pouke u hrišćanskom iskustvu. U svim našim školama treba uložiti odlučne napore da bi se ostvario ovdje izloženi plan za vaspitanje radnika, pomaganje škola i pridobijanje duša za djelo Hristovo.

III RAD U GRADOVIMA²

»Po tom čuh glas Gospodnji gdje reče: koga ću poslati? i ko će nam ići?
A ja rekoh: evo mene, pošlji mene« (Isaija 6, 8).

STANJE U GRADOVIMA

Krivica gradskih stanovnika se stalno i brzo povećava i postaje gotovo sveopšta, zato što se u njima stalno i sa predumišljajem umnožava bezakonje i bezbožnost. Živimo u doba »epidemije zločina« koji prestravljaju i zabrinjavaju svakog misaonog i bogobojažljivog čovjeka. Ljudsko pero nije u stanju opisati pokvarenost koja sve više uzima maha. Svakim danom otkrivaju se novi politički sukobi, podmićivanja i pronevjere; svaki dan donosi nove zapise o strašnom nasilju i bezakonju, o ravnodušnosti prema ljudskim patnjama, o zločinima i okrutnom uništavanju ljudskih života. Svaki dan svjedoči da su ludilo, ubistva i samoubistva u stalnom porastu.

Današnji gradovi brzo postaju slični Sodomi i Gomori. Praznici su mnogobojni; vrtlog razdražljivih uživanja i rasonode odvlači hiljade ljudi od njihovih dužnosti. Uzbudljivi sportovi, pozorišta, trke, kockanje, pijančenje i orgijanje podstiču sve najgore strasti.

Ovaj opšti talas povukao je i omladinu. Oni koji odlaze na zabave radi ličnog uživanja otvaraju vrata čitavoj bujici iskušenja. Oni se odaju društvenim zadovoljstvima i besmislenom provodu. Padaju iz jednog poroka u drugi, tako da na kraju gube i volju i sposobnost da budu korisni u životu. Njihove religiozne težnje hlade se i odumiru, a njihov duhovni život postaje sve sumorniji. Obamiru sve plemenite osobine i sve ono što čovjeka povezuje s duhovnim svijetom.

Djelatnost raznih saveza, sindikata, kao i posledice štrajkova stalno i sve više pogoršavaju životne uslove u gradovima.

Sve veća gramživost za sticanjem novca, žeđ za raskoši, luksuzom i rasipništvom predstavljaju sile koje jedan veliki dio čovječanstva odvrćaju od istinskih ciljeva života. One otvaraju vrata hiljadama zala. Mnogi su toliko obuzeti interesovanjem za propadljivo blago ovog svijeta da su postali potpuno neosjetljivi prema zahtjevima Božjim i potrebama svojih bližnjih. Oni smatraju da svojim bogatstvom treba da slave i veličaju sebe. Oni sastavljaju kuću s kućom i njivu s njivom, pune svoje domove najskupocjenijim stvarima, dok svuda oko njih ljudska bića umiru u bijedi, bolesti i svakom zlu.

Svakakvim zloupotrebama, tlačenjem i iznuđivanjem pojedini ljudi nagomilavaju ogromna bogatstva, dok vapaji hiljadu onih koji umiru od gladi dopiru do Boga. Ogroman broj ljudi se bori sa siromaštvom, prisiljen da naporno radi za tako malu platu kojom nije u stanju osigurati sebi ni najosnovnije životne potrebe. Mučni rad u teškim uslovima i oskudica povećavaju ionako teško breme njihovog života, i to bez ikakvih izgleda na poboljšanje. I kad uz to dođe bolest i nemoć, teret postaje skoro nepodnošljiv. Potlačeni, iscrpljeni i bez zaštite, oni ne znaju kome da se obrate za pomoć.

Biblija opisuje stanje u kome će se svijet nalaziti pred sam drugi Hristov dolazak. Apostol Jakov daje sliku pohlepe i tlačenja koje će prevladavati »Hodite vi sad bogati. . .« kaže on. »Stekoste bogatstvo u posljednje dane. Gle, više plata vašijeh poslanika koji su radili njive vaše i

² U pet članaka ovog poglavlja prikupljena su neka poučna, ohrabrujuća i nadahnuta svjedočanstva o radu u gradovima. Materijal koji je ovdje izložen izvađen je iz posebnih svjedočanstava iz članaka objavljenih u našim časopisima, iz propovijedi održanih na Generalnoj konferenciji i pisama upućenih radnicima u velikim gradovima.

vi ste im otkinuli; vika žetelaca dođe do ušiju Gospoda Sabaota. Veseliste se na zemlji, i nasladiste se; uhraniste srca vaša, kao na dan zaklanja. Osudiste, ubiste pravednika, i ne brani vam se« (Jakov 5, 1-6).

Ovo je zaista slika današnjeg stanja svijeta. »Zato sud odstupi natrag, i pravda stoji daleko; jer istina pade na ulici i pravda ne može da prođe. I istine je nestalo, i ko se uklanja oda zla, postaje plijen« (Isaija 59, 14. 15).

Čak i crkva, koja treba da bude »stub i tvrđa istine«, počela je podsticati sebičnu ljubav prema zadovoljstvima. Kakvim sve sredstvima pribjegavaju mnoge crkve kad prikupljaju novac za vjerske ciljeve? Organizuju se bazari, večere, priredbe, pa čak i lutrije i slično. Često se mjesto određeno za bogoslužnje i slavljenje Boga obesvećuje gozbama i pijankama, prodajom, kupovinom i zabavom. Omladina ima vrlo malo poštovanja prema domu Božjem i bogoslužnju. Svakog ograničenja i samosavlađivanja sve više nestaje. Ljudi se odaju sebičnosti, popuštanju apetitu i razmetanju i ta zla ukoliko im se više popušta, sve više jačaju i uzimaju maha.

Gospod je iz stoljeća u stoljeće pokazivao ljudima puteve svoje promisli. Kad bi izbila kriza, On se umiješao da onemogući ostvarenje planova sotoninih. On je često dozvoljavao da dođe do krize među narodima, u obitelji i kod pojedinaca, da bi se pokazalo Njegovo djelovanje. Tako se On otkrivao kao Bog Izraelov koji će odbraniti svoj zakon i svoj narod.

Ljudi prepotopnog svijeta su svim mogućim sredstvima i na sve načine nastojali da Božji zakon učine nevažećim. Nisu se htjeli pokoravati Njegovoj vlasti, jer se ona protivila njihovim željama. Kao u danima pred potop, tako i danas dolazi vrijeme kad će Gospod morati da otkrije svoju svemoćnu silu. U ovo vrijeme, kad nepravda sve više uzima maha, moramo imati na umu da nam predstoji kriza. Kad prkošenje zakonu Gospodnjem postane sveopšte, kad narod Božji počnu tlačiti i zadavati mu bol čak i njegovi bližnji, tada će se Gospod umiješati.

Sotona ne spava; on je stalno budan i trudi se svim silama da osujeti ispunjenje najpouzdanije proročke riječi. Sa svom svojom vještinom i silom prijevara on nastoji da se suprotstavi izričitoj volji Božjoj, koja je jasno izložena u Njegovoj Riječi. Pomoću svojih najvjestije prikrivenih laži i izmišljotina koje nastoji prikazati kao istinu, sotona stiče sve veću vlast nad ljudskim umom. U ovo vrijeme puno opasnosti, pravednici će u strahu Gospodnjem slaviti Njegovo ime, ponavljajući riječi Davidove: »Vrijeme je da Gospod radi; oboriše zakon tvoj« (Ps. 119, 126).

Sudovi Božji nad našim gradovima

Kalifornija, 16. aprila 1906.

Dok sam bila u Loma Lindi, prikazan mi je jedan čudesan prizor. U noćnom viđenju stajala sam na jednoj uzvišici s koje sam mogla vidjeti kako se kuće tresu kao trska na vjetru.

Rušile su se građevine, i velike i male. Javne zgrade namijenjene rasonodi, zabavi i uživanju, pozorišta, hoteli i kuće bogataša tresle su se i raspadale na sve strane. Mnogi su izgubili život dok su se vapaji i zapomaganja povrijeđenih i prestravljenih prolamali zrakom.

Božji anđeli koji su imali zadatak da uništavaju bili su na djelu. Samo jedan dodir, i građevine, čija je izgradnja bila tako pažljivo planirana da su ih ljudi smatrali osiguranim protiv svake opasnosti, pretvarale su se začas u gomilu ruševina. Nigdje nije bilo sigurnosti. Ja se nisam osjećala ugroženom ni na koji način, ali ne mogu naći riječi da opišem strahotu prizora koji se odigravao pred mojim očima. Izgledalo je kao da je došao kraj strpljenja Božjem i nastupio dan strašnog suda.

Tada mi anđeo koji je stajao pored mene objasni da je veoma malo onih koji shvataju koliko

je današnji svijet postao bezbožan i pokvaren, a naročito stanovnici velikih gradova. On reče da je Gospod odredio vrijeme kad će s gnjevom pohoditi prijestupnike koji uporno preziru Njegov zakon.

Ma kako strašan bio prizor koji mi je bio prikazan, najjači utisak na mene ostavila je pouka koju sam dobila u vezi s njim. Anđeo koji je stajao pored mene reče da se onima koji uporno odbijaju da se pokore Caru nad carevima mora otkriti nadmoć vrhovne Božje vlasti i sile i svetost Njegovog zakona. One koji su odlučili da ostanu nevjerni, Bog će u svojoj milosti pohoditi kaznama, kako bi se probudili, ako je ikako moguće, i uvidjeli grešnost svojih postupaka.

Cijelog slijedećeg dana razmišljala sam o prizoru koji mi je bio prikazan i o pouci koja mi je data. Poslije podne smo otišli u Glendale, blizu Los Angelesa, a slijedeće noći sam opet bila poučena u pogledu svetosti i obaveznosti deset Božjih zapovijesti i o nadmoći Njegove vrhovne vlasti u odnosu na vlast zemaljskih vladara.

Izgedalo je da se nalazimo na jednom skupu gdje sam prisutnima izlagala značaj Božjeg zakona. Pročitala sam iz Svetog Pisma kako je subota ustanovljena još u Edenu na kraju sedmice stvaranja, zatim kako je objavljen zakon na Sinaju, i onda sam naglasila da se subota mora svetkovati »zavjetom vječnim«, kao vječni znak između Boga i Njegovog naroda, kako bismo znali da nas On posvećuje kao naš Tvorac.

Naglasila sam zatim da je Bog viši od svih zemaljskih vladara. Njegov zakon je jedino mjerilo naših postupaka. Ljudima nije dozvoljeno da otupljuju svoja čula neumjerenošću ili da se povode za uticajima sotoninim, jer bi ih to učinilo nesposobnim da drže zakon Božji. Božanski vladar dugo ima strpljenja prema ljudskoj izopačenosti, ali Njega niko ne može prevariti i On neće do vijeka ćutati. Na kraju će svi priznati da Njemu kao Vladaru svemira pripada vrhovna vlast i da su zahtjevi Njegovog zakona potpuno opravdani.

Ja sam od svog Učitelja primila još mnoge pouke o dugom Božjem strpljenju prema prestupnicima i o neophodnosti da se oni probude kako bi mogli shvatiti u kolikoj su opasnosti, i sve sam ovo prenijela narodu.

Na dan 18. aprila, dva dana poslije onog viđenja u kojem mi je bio prikazan prizor rušenja zgrada; pošla sam u jednu ranije zakazanu posjetu crkvi u ulici Kar, u Los Angelesu. Dok smo se približavali crkvi, začusmo kako prodavači novina viču: »Potres uništio San Francisko! S bolom u srcu pročitala sam prve kratke vijesti o ovoj strašnoj nesreći.

Dve sedmice kasnije, vraćajući se kući, svratili smo i u San Francisko, i iznajmivši jedna kola, proveli smo oko sat i po u razgledanju užasnih ruševina prouzrokovanih potresom u ovom velikom gradu. Zgrade za koje se mislilo da su potpuno osigurane protiv svake nesreće, ležale su u ruševinama. Na nekim mjestima su kuće djelimično propale u zemlju. Grad je pružao stravičan dokaz o nemoći svih ljudskih nastojanja da sagrade kuće koje bi bile sigurne od vatre i zemljotresa.

Gospod je preko proroka Sofonije spomenuo kazne koje će poslati na one koji čine zlo:

»Sve ću uzeti sa zemlje, govori Gospod; uzeću ljude i stoku, uzeću ptice nebeske i ribe morske i sablazni s bezbožnicima, i istrijebiću ljude sa zemlje, govori Gospod.

»I u dan žrtve Gospodnje pohodiću knezove i carske sinove i sve koji nose tuđinsko odijelo. I pohodiću u taj dan sve koji skaču preko praga, koji pune kuću gospodara svojih grabežom i prijevarom. . .

»I u to ću vrijeme razgledati Jerusalim sa žišcima, i pohodiću ljude koji leže na svojoj droždini (koji su materijalno obezbijeđeni u svakom pogledu i bezbrižni – nemaju čega da se plaše), koji govore u srcu svom: Gospod ne čini ni dobro ni zlo. I blago će se njihovo razgrabiti i

kuće njihove opustošiti; grade kuće, ali neće sjedjeti u njima; i sade vinograde, ali neće piti vina iz njih.

»Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo; glas će biti dana Gospodnjeg, gorko će tada vikati junak. Taj je dan dan, kada će biti gnjev, dan, kada će biti tuga i muka, dan kada će biti pustošenje i zatiranje, dan, kada će biti mrak i tama, dan, kada će biti oblak i magla, dan kada će biti trubljenje i poklič na tvrde gradove i na visoke uglove. I pritjesniću ljude, te će ići kao slijepi, jer zgriješiše Gospodu; i krv će se njihova prosuti kao prah i tjelesa njihova kao gnoj. Ni srebro njihovo ni zlato njihovo neće ih moći izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega; i svu će zemlju proždrijeti oganj revnosti njegove; jer će brzo učiniti kraj svima stanovnicima zemaljskim« (Sof. 1, 2. 3. 8-18).

Božjem strpljenju dolazi kraj. Njegove kazne su već počele pohađati pojedina mjesta, a uskoro će se znak Njegovog nezadovoljstva osjetiti i drugdje.

Čitav niz događaja, koji će slijediti jedan za drugim, pokazaće da je Bog gospodar situacije. Istina će se propovijedati jasnim riječima potvrđenim očevitim dokazima. Kao narod, pod vođstvom i uticajem Svetog Duha, moramo pripremiti put Gospodu. Moramo propovijedati evanđelje u njegovoj potpunoj čistoti. Rijeka žive vode je duboka i što dalje teče, sve šira postaje. U svim zemljama, blizu i daleko, ljudi će biti pozvani od pluga i od raznih drugih poslovnih i trgovačkih poziva, koji toliko obuzimaju ljudski duh – da bi ih poučavali oni koji imaju iskustvo u duhovnom životu. Čim se upute u djelotvoran rad, oni će sa silom objavljivati istinu. Čudesnim djelovanjem božanskog Proviđenja čitave planine smetnji i prepreka podignuće se i baciće se u more. Poruka koja je toliko važna za stanovnike ove zemlje biće objavljena tako da je svi mogu razumjeti. Ljudi će saznati što je istina. Djelo će se razvijati sve više, dok ne budu opomenuti stanovnici cijele zemlje; i tada će doći posledak.

DANAŠNJE DJELO

Dok dani prolaze jedan za drugim, postaje sve jasnije da je Bog počeo pohoditi svijet svojim kaznama. Požarom, poplavom i zemljotresima On opominje stanovnike zemlje da se bliži Njegov dolazak. Bliži se vrijeme kad će doći do velike krize u istoriji svijeta i kad će svaki postupak vlasti Božje biti praćen s najvećom pažnjom i neizrecivom strijepnjom. Sudovi Božji – požari, poplave, zemljotresi, ratovi i krvoprolića – brzo će nailaziti jedan za drugim.

O, kad bi narod mogao poznati vrijeme svog pohoda! U svijetu ima još mnogo ljudi do kojih još nije doprla istina koja predstavlja kamen probe za ovo vrijeme. Duh Božji se bori sa mnogima nastojeći da ih ubijedi u istinu. Vrijeme strašnih sudova Božjih je i vrijeme milosti za one koji nisu imali prilike upoznati istinu. Gospod će biti blag i milostiv prema njima. Njegovo srce je puno samilosti i Njegova ruka je još uvijek ispružena da spasi, ali za one koji neće da uđu vrata će ostati zatvorena.

Milost Božja se pokazuje u Njegovom dugom strpljenju. On se još uvijek uzdržava od kažnjavanja i čeka da se vijest opomene objavi svima. O, kad bi naš narod shvatio svoju dužnost u pogledu objavljivanja poslednje poruke milosti ovom svijetu, kakvo čudesno djelo bi se moglo izvršiti!

Stanovnicima gradova je naročito potrebno objaviti evanđelje i na to moramo obratiti pažnju. Još prije više od dvadeset godina predočeno mi je da su potrebni usrdni radnici u mnogim gradovima. Ko osjeća i nosi teret za te velike gradove? Svega nekoliko njih je shvatilo da im je ovo dužnost, ali, u poređenju s veličinom potreba i mnogo brojnim mogućnostima, malo pažnje se posvećuje ovom djelu.

U gradovima na istoku

Poučena sam da poruku treba ponovo sa silom objavljivati u istočnim državama. Za vrijeme adventnog pokreta 1844. godine, u mnogim velikim gradovima istoka objavljivana je vijest Prvog i Drugog anđela. Nama je, kao slugama Božjim, povjereno da objavljujemo vijest Trećeg anđela, vijest koja povezuje i odvaja, i da pripremamo narod za dolazak Cara. Moramo se svim silama potruditi da upoznamo s istinom sve one koji hoće da slušaju, a takvih ima mnogo. Bog u ovim velikim gradovima ima iskrenih duša koje su zainteresovane za istinu.

Vrijeme je kratko; Gospod želi da se dovede u red sve što je u vezi s Njegovim djelom. On želi da se svečana vijest opomene i poziva objavljuje svuda gdje god Njegovi glasnici mogu da dopru. Ne smijemo dozvoliti da naši planovi u bilo čemu ometaju objavljivanje vijesti. »Ponavljaj vijest, ponavljaj vijest«!, bile su riječi koje sam toliko puta čula. »Kaži narodu mojemu da ponovo objavljuje vijest u mjestima gdje je ona već propovijedana, gdje su cijele skupštine jedna za drugom prihvatale istinu i gdje je sila Božja veoma upečatljivo posvjedočila vijest.

Prvorborci našeg djela su se godinama morali boriti sa siromaštvom i mnogobrojnim teškoćama da bi djelu sadašnje istine osigurali što povoljniji položaj. Mada su raspolagali veoma oskudnim sredstvima, oni su neumorno radili i Gospod je blagoslovio njihove skromne napore. Vijest je sa silom prodrila na istok i proširila se na zapad, tako da su u mnogim mjestima stvoreni uticajni centri djela. Danas se naši radnici ne moraju boriti s takvim teškoćama kao što je to bio slučaj u prvim danima. Ta promjena, međutim, ne treba nas navesti da popustimo u svojim naporima. I sada, kad nas Bog poziva da sa još većom silom objavimo vijest na istoku, da otpočnemo rad naročito u gradovima istoka, zapada, sjevera i juga, nećemo li se jednostavno odazvati i izvršiti Njegov nalog? Nije li svim tim poljima potrebno ukazati velikodušnu pomoć na taj način što ćemo im poslati vijesnike? Ne moraju li propovjednici Božji poći u te mnogobrojne centre i tu podići svoj glas upućujući opomenu hiljadama ljudi? Čemu služe naše konferencije, ako ne ostvarenju ovog važnog zadatka?

Objavljivanje vijesti Trećeg anđela u Vašingtonu i u drugim južnim i istočnim gradovima označava izvjestan početak; ali ako hoćemo ispuniti volju Gospodnju, moramo se pripremiti za nastavljanje jednog dalekosežnog i sistematskog rada. Pristupajući ovom radu moramo odlučiti da ne popustimo u svojim naporima sve dok ne vidimo spasenje Božje.

Gospod želi i očekuje od nas da vijest Trećeg anđela sa silom objavimo u Portlandu u državi Mejn, u Bostonu u okolnim gradovima, u Njujorku i njegovim mnogobrojnim predgrađima, u Filadelfiji, Baltimoru i Vašingtonu. Mi sami nismo u stanju to ostvariti, ali mi možemo izabrati sposobne ljude i uvjeriti ih da pođu u ta mjesta gdje se pružaju tolike mogućnosti za rad, i da objavljuju vijest u sili Duha Svetoga. U te gradove moramo slati sposobne ljude koji će vijest Trećeg anđela prikazati tako snažno da potresu ljudska srca. Ne smijemo dozvoliti da se ljudi koji bi mogli izvršiti ovaj zadatak grupišu na jednom mjestu i da tamo rade na poslovima koje isto tako mogu obaviti i drugi.

Ako ti radnici budu narodu iznosili istinu, živeći u skladu s tom istinom i moleći se za njen napredak. Bog će pokrenuti srca ljudi. Ako budu radili svom snagom kojom ih je On obdario i ako se u poniznosti svog srca budu potpuno pouzdali u Njega, njihov trud neće biti uzaludan. Njihove odlučne i istrajne napore u objavljivanju istine za ovo vrijeme, potpomagaće sveti anđeli i mnoge će duše biti spremne.

Velikodušnost u misionarskom radu

Svjetlost sadašnje istine mora doprijeti i u Južne države. Nemojte reći: »Pomoć je više potrebna našim štamparijama i skupštinama. Sva sredstva do kojih možemo doći neophodna su ovdje da bismo mogli produžiti započeti rad«. Jedna za drugim zatvarana su vrata izvjesnim vidovima misionarskog rada iz straha da će se za to potrošiti sredstva koja su bila namijenjena nekim drugim poduhvatima. Braćo moja, morate imati više Duha Hristovog. Vaša mjerila moraju biti uzvišenija, onda će i oni koji su nedavno prišli istini shvatiti da i oni imaju zadatak koji treba izvršiti. Na taj način će se sredstva za napredak djela stalno sve više povećavati.

Možemo li očekivati da stanovnici gradova dođu nama i kažu: »Ako dođete k nama i počnete propovijedati, pomoći ćemo vam da učinite to i to?« Što znaju oni o našoj vijesti? Izvršimo svoj zadatak objavljujući opomenu tim ljudima koji su na ivici propasti neopomenuti i neobraćeni. Gospod želi da se naše vidjelo svijetli pred ljudima, kako bi Njegov Sveti Duh mogao usaditi istinu u iskrena srca koja čeznu za Njim.

Ako ovako budemo radili, vidjećemo kako će novac priticati u naše riznice, te ćemo doći do sredstava neophodnih za šire i dalekosežnije poduhvate. Imućni ljudi će prići istini i priložiti od svog imetka za širenje djela Božjeg. Pokazano mi je da u gradovima u kojima još nismo radili ima obilje sredstava. Tamo ima duša koje je Bog pokrenuo. Idite k njima, učite ih kao što je to Hrist činio, odnesite im istinu. Oni će je primiti. Kao što je sigurno da će se iskrene duše obratiti, isto je tako sigurno da će one i svoja sredstva posvetiti Gospodnjoj službi, i napredak će biti očevidan.

O, kad bismo potrebe ovih gradova shvatili onako kao što Gospod gleda na to! U vrijeme kakvo je današnje sve ruke moraju biti zaposlene. Gospod dolazi, kraj se bliži, i to veoma brzo. Još samo malo i više nećemo moći raditi s takvom slobodom kakvu danas uživamo. Pred nama su teški dani i ono što činimo moramo činiti brže.

Jedan podstrek za službu

Nedavno sam se probudila u toku noći i bile su mi pokazane patnje koje je Hrist podnio radi čovjeka. Njegova žrtva, ruganje i podsmijeh bezbožnika, Njegove samrtne muke u Getsimanskom vrtu, izdaja i raspeće — sve mi je to živo prikazano.

Vidjela sam Hrista usred velikog mnoštva naroda. Trudio se da svojim poukama utiče na njihov duh. Međutim, oni su Ga prezreli i odbacili. Ljudi su Mu odgovarali pogrdama i podsmijehom. Dok sam posmatrala ovaj prizor obuzela me je velika tuga. Vapila sam Bogu da mi razjasni: »Što će biti s ovim skupom? Zar nijedan od tih ljudi neće odbaciti visoko mišljenje koje ima o sebi i potražiti Gospoda kao malo dijete? Da li će iko skrušena srca i u pokajanju prići Bogu?«

Prikazana mi je Hristova agonija u Getsimanskom vrtu, kad je tajanstvena čaša drhtala u ruci Iskupitelja. »Oče moj,« molio se On, »ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću, nego kako ti« (Mat. 26, 39). Dok se On tako usrdno molio Ocu, krupne kapi krvi slijevale su se s Njegovog čela na tlo. Sile mraka su se bile okupile oko Spasitelja da bi obeshrabrile Njegovu dušu.

Podigavši se, Hrist ode do mjesta gdje je ostavio svoje učenike i pozva ih da straže i da se mole s Njim, da ne bi podlegli iskušenju. Htio je vidjeti da li oni shvataju Njegove muke; bilo Mu je potrebno njihovo ljudsko saučešće. Međutim, našao ih je kako spavaju. Tri puta je tako odlazio k njima, i uvijek bi ih zatekao u snu.

Tri puta se Spasitelj molio: »Oče, ako je moguće da me mimoide čaša ova«. U tom trenutku

se rešavala sudbina izgubljenog svijeta. Da je odbio ispiti čašu, ishod bi bio vječna propast ljudskog roda. Ali jedan nebeski anđeo je ohrabrio Sina Božjeg da prihvati i ispije ovu gorku čašu.

Kako malo ljudi shvata da je On sve to podnio radi svakoga od njih pojedinačno? Kako je malo onih koji kažu: »To je sve bilo mene radi, da bih mogao izgraditi karakter za budući besmrtni život«.

Posmatrajući ovaj prizor koji mi je tako živo bio predočen, mislila sam: »Nikada neću biti u stanju da narodu ovaj događaj prikažem onakvim kakav je u stvari«. Moje riječi su samo slabi odbлесак onoga što mi je pokazano. Razmišljajući o toj čaši koja je podrhtavala u rukama Hristovim, pomišljajući da je On mogao odbiti da je ispije i dozvoliti da svijet propadne u svom grijehu, zavjetovala sam se da ću sve sile svog života posvetiti tome da pridobijam duše za Njega.

Hrist je došao na zemlju da strada i umre, da bismo mi, kroz vjeru u Njega i zahvaljujući Njegovim zaslugama, postali saradnici Božji. Spasitelj je želio da Njegovi učenici, kad se On vaznese na nebo da bi posredovao za čovjeka, produže djelo koje je On započeo. Zar se onda ljudsko oruđe ne treba založiti da se svjetlost evanđeoske poruke odnese onima koji žive u mraku? Ima pojedinaca koji su spremni poći na kraj svijeta da bi ljudima odnijeli svjetlost istine, ali Bog traži da se svaka duša koja poznaje istinu potruži da i druge pridobije za istinu, kako bi je i oni zavoljeli. Ako nismo spremni podnijeti naročite žrtve da bismo spasili duše kojima prijeti propast, možemo li smatrati sebe dostojnima da uđemo u grad Božji?

Za svakoga od nas postoji poseban zadatak koji treba izvršiti. Znam da ih ima mnogo koji su zauzeli pravilan odnos prema Hristu i čija je jedina težnja da poruku sadašnje istine iznesu pred narode svijeta. Oni su uvijek spremni da služe. Ali me srce boli kad vidim koliko je onih što se zadovoljavaju ništavnim iskustvom, iskustvom koje ih vrlo malo košta. Oni svojim životom pokazuju da je, što se njih tiče, Hrist uzalud umro.

Ako ne osjećate da je to čast učestvovati u Hristovom stradanju, ako u duši ne osjećate nikakav teret za duše kojima prijeti propast, ako se nećete žrtvovati da biste odvojili sredstva za djelo koje se mora obaviti, onda za vas neće biti mjesta u carstvu Božjem. Moramo učestvovati s Hristom u Njegovim patnjama i na svakom koraku se ugledati na Njegovo samoodricanje. Neophodno nam je prisustvo i pomoć Svetog Duha da bi nas podsticao na stalno samopožrtvovanje.

Pripremite se

»Evo ću doći skoro«, kaže Hrist, »i plata moja sa mnom, da dam svakome po djelima njegovijem« (Otkr. 22, 12). Gospod Isus će prije svog dolaska pregledati svaki talant i zatražiti dobitak ostvaren sredstvima koja nam je povjerio. Svojim poniženjem i agonijom, svojim mukotrpnim životom i smrću, Hrist je unaprijed isplatio napore i zalaganja svih onih koji su se nazvali Njegovim imenom i koji tvrde da su Njegove sluge. Najsvetija dužnost svakog čovjeka je da sve svoje sposobnosti iskoristi u djelu pridobijanja duša za Njega. »I nijeste svoji«, kaže On, »jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem i u dušama svojijem, što je Božije« (1. Kor. 6, 19. 20). Kupljeni smo pod cijenu Hristovog života — kupljeni da bismo svojom vjernom službom vratili Bogu ono što Mu pripada.

Mi danas nemamo vremena da svoju snagu i sposobnosti trošimo na tjelesne poduhvate. Zar da služimo svijetu, da služimo sebi samima i da tako izgubimo vječni život i beskrajno nebesko blaženstvo? O, mi to sebi ne smijemo dozvoliti! Posvetimo sve svoje sposobnosti djelu Božjem. Oni koji prime istinu dužni su da svojim naporima povećaju broj ljudi i žena koji će učestvovati s

Bogom. Moramo prosvijetliti duše i naučiti ih da razumno služe Bogu: one moraju stalno sve više napredovati u poznavanju pravde.

Cijelo nebo je zainteresovano za širenje onog djela radi kojeg je Hrist došao na svijet. Nebeska bića otvaraju puteve da bi tamo gdje vlada tama zasjala svjetlost istine. Anđeli čekaju da sarađuju s onima koji se prihvate rada na koji nam je ukazano prije mnogo godina. Zar se ne bismo morali založiti da stvorimo mogućnosti i sredstva da bi se pokrenuo rad u gradovima? Propustili smo mnoge prilike zato što se ovog zadatka nismo prihvatili odmah, zato što nismo napredovali u vjeri. Gospod kaže: »Da ste vjerovali u vijest koju sam vam uputio, ne bi se osjetio toliki nedostatak u radnicima, niti bi nedostajala sredstva za njihovo izdržavanje«.

Hristov dolazak je na pragu i naglo se približuje. Malo nam još vremena preostaje za rad, a ljudi i žene propadaju. Anđeo reče: »Zar ne bi trebalo da ljudi koji su već primili veliku svjetlost i sarađuju s Onim koji je poslao svog Sina u svijet da bi ljudima pružio svjetlost i spasenje?« Zar će ljudi koji su se poučavali istini »zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, ovdje malo ondje malo« tako malo poštovanja ukazati Onome koji je došao na zemlju da bi Njegova božanska sila postala naslijeđe svake duše koja vjeruje? Tako je Hristovo božanstvo trebalo postati djelotvorna sila u spašavanju ljudskog roda, a posredovanje našeg Prvosveštenika pred prijestolom Božjim, punovažno. Ovaj plan je stvoren na nebu. Zar će ljudi koji su kupljeni pod takvu cijenu prezreti to dragocjeno spasenje?

Gospod ne može pohvaliti one ljude koji, iako izgledaju pobožni i tvrde da vjeruju u skori dolazak Hristov, ipak propuštaju da stanovnike gradova opomenu i upozore na kazne koje će uskoro pohoditi zemlju. Oni koji tako čine biće osuđeni za svoj nehat. Hrist je dao svoj dragocjeni život da bi spasio duše koje propadaju u svojim grijesima. Zar ćemo odbiti da izvršimo djelo koje nam je povjereno, zar ćemo odbiti da sarađujemo s Bogom i nebeskim silama? Ima ih na hiljade koji to čine, takvih koji propuštaju ostvariti jedinstvo s Hristom, propuštaju da sjaj velike Hristove žrtve pokažu u svom životu, spasonosnu milost koja se otkriva u djelima pravde. A baš je takav zadatak ljudima dodijelila Hristova žrtva. Kad to znamo, možemo li ostati ravnodušni? Pozivam našu braću da se probude. Duhovne sposobnosti i darovi će oslabiti i iščeznuti ako ih ne koristimo u pridobijanju duša za Hrista. Kakav bi se izgovor mogao naći za zanemarenje velikog i uzvišenog djela radi čijeg ostvarenja je Hrist umro?

Mi ne smijemo dopustiti da nam ovo malo dana što nam preostaje ovdje na zemlji prođe u ništavnim poslovima. Moramo poniziti svoje duše pred Bogom kako bi svako srce bilo napojeno na izvoru istine, kako bi ovo djelo izvršilo u našem životu takvu promjenu koja će uvjeriti svijet da je to zaista istina Božja. Neka naš život bude skriven s Hristom u Bogu. Gospod će nas moći upotrijebiti na proslavu svog imena samo onda kad Ga potražimo kao mala djeca, kad prestanemo pronalaziti greške kod naše braće i sestara i kod onih koji se vjerno trude da izvrše svoje dužnosti u djelu i kad se budemo trudili da imamo čisto srce pred Bogom.

Svi moramo samopožrtvovano raditi za Boga ako želimo da On primi naš rad. Imajmo na umu da ispovijedanje vjere ne vrijedi ništa ako nam istina nije u srcu. Potrebno je da sila Božja koja ima moć preobražaja djeluje na nas da bismo mogli shvatiti potrebe svijeta koji propada. Pripremajte se, pripremajte se da izadete pred Gospoda — to je vijest koju vam upućujemo. Ukrasite svoje žiške, kako bi svjetlost istine sijala na putevima i među ogradama. Treba opomenuti svijet da se kraj svemu približio.

Braćo moja i sestre, tražite Gospoda dok se još može naći. Doći će vrijeme kad će oni koji su uzalud trošili svoje vrijeme i propuštali prilike požaliti što nisu tražili Gospoda. On vam je dao moć mišljenja i raspoznavanja. On želi da budete razumni i vrijedni, da pođete u naše skupštine i

radite revno za Njega. On želi da održavate sastanke za one koji nisu članovi Zajednice, kako bi svijet doznao za istinu i posljednju vijest opomene. U mnogim mjestima ljudi će vas rado primiti i duše će vam biti zahvalne što ste im došli pomoći. Neka vam Gospod pomogne da se ovog djela prihvatite kao nikada ranije.

Počnimo raditi za one koji nisu primili svjetlost. »Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji«, rekao je Spasitelj, »i evo ja sam s vama u sve dane« (Mat. 28. 19. 20). Nama je potrebna živa vjera, koja nad otvorenim Josipovim grobom objavljuje da imamo živog Spasitelja koji nas vodi i saraduje s nama. Potrebno je da se mnogo više molimo i da odbacimo svaku sumnju. Moramo sve više i više uzdizati zastavu pred narodom. Ne smijemo zaboraviti da nam je Hrist uvijek s desne strane kad objavljujemo slobodu sužnjima i dijelimo hleb života gladnim dušama. Ako budemo imali na umu hitnost i važnost ovog rada, jasno će nam se otkriti spasenje Božje.

Neka nam Bog pomogne da uzmemo sve duhovno oružje i da radimo s najusrdnijom ozbiljnošću, s uvjerenjem da su duše ljudi i žena zaista vrijedne spasenja. Nastojmo da se nanovo obratimo. Potrebna nam je prisutnost Svetog Božjeg Duha da nam omekša srca i da u svom radu ne budemo grubi. Moja je molitva da Sveti Duh potpuno zavlada našim srcem. Radimo kao djeca Božja koja od Njega traže savjet, spremni da uvijek izvršavamo Njegove namjere. Naš narod će na taj način proslaviti Boga, a oni koji budu svjedoci naše revnosti reći će: Amin i Amin.

»Probudi se, probudi se, obuci se u silu svoju, Sione; obuci krasne haljine svoje, Jerusalime grade sveti... Kako su krasne na gorama noge onoga koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoj caruje. Stražari će tvoji podignuti glas, i svi će zapjevati, jer će očima vidjeti gdje Gospod vodi nazad Sion.

»Klikujte i pjevajte, razvaline Jerusalimske, jer Gospod utješi narod svoj, izbavi Jerusalem. Zagali Gospod svetu mišicu svoju pred svijem narodima, da vide svi krajevi zemaljski spasenje Boga našega« (Isaija 52, 1—10).

METODE RADA

Naš rad na objavljivanju vijesti u velikim gradovima može se odvijati na više načina i u njemu mogu učestvovati radnici s različitim darovima, primjenjujući različite metode i način rada. Gospod želi da u gradovima ujedinjenim naporima rade radnici raznih sposobnosti. Nalog i uputstvo za rad svi moraju očekivati od Isusa, a ne oslanjati se na ljudsku mudrost, jer će tako zalutati. Kao saradnici Božji, moraju biti složni. Moraju se često savjetovati i ozbiljno i svesrdno saradivati. Ipak, svi moraju tražiti mudrost od Isusa i u pogledu uputa ne smiju se oslanjati samo na ljude.

Gospod je nekim propovjednicima dao sposobnost da osnuju i vode skupove. Ovo traži taktičnost i vještinu. Teško je danas privući narod u gradovima gdje postoje tolike mogućnosti za zabavu. Propovjednici koje je Bog naimenovao vidjeće da moraju napregnuti sve svoje sile da bi privukli pažnju naroda. A ako im i uspije okupiti veći broj ljudi, moraće iznositi vijest na tako nesvakidašnji način, da bi se ljudi prenuli i primili opomenu. Oni se moraju poslužiti svim mogućim sredstvima koja mogu smisliti da bi jasno i razgovjetno prikazali istinu. Vijest za ovo vrijeme se mora tako jasno i odlučno iznijeti pred slušaoce da u njima pobudi želju za čitanjem Svetog Pisma.

Oni koji u gradovima rade za Gospoda moraju ulagati smišljene, stalne, svestrane napore za odgajanje naroda. Oni se moraju ozbiljno truditi da privuku ljude i da održe živim njihovo interesovanje, ali se u isti mah moraju kloniti svega što liči na trku za senzacijama. U ovo vrijeme pretjeranosti i vanjskog sjaja, izabrane sluge Božje moraju pokazati kako je pogrešno rasipati

novac radi vanjskog utiska, mada ljudi misle da samo ovim putem mogu postići uspjeh. Njihov rad će ostaviti trajan utisak na dobro samo ako ga budu obavljali jednostavno, ponizno i dostojanstveno, kloneći se svake izvještačenosti.

Neophodno je, doduše, promišljeno po mogućnosti izdavati novac radi objavljivanja sastanaka i uspješnog obavljanja rada. Međutim, očigledno je da snaga svakog pojedinog radnika ne leži u vanjskim činiocima, nego u uzdanju i zavisnosti o Bogu, u usrdnoj molitvi Njemu za pomoć i pokoravanju Njegovoj Riječi. U djelo Gospodnje treba unijeti mnogo više molitve, mnogo više ugledanja na Hrista, mnogo više pokoravanja volji Božjoj. Vanjsko razmetanje i nepotrebno trošenje sredstava neće ostvariti ono djelo koje treba da se izvrši.

Djelo Božje mora snažno napredovati. Nama je potrebno krštenje Duhom Svetim. Moramo shvatiti da će Bog u redove svoga naroda uvrstiti sposobne i uticajne ljude koji će izvršiti svoj dio dužnosti u upućivanju opomene svijetu. Nisu svi ljudi u svijetu prestupnici i grešnici. Bog ima hiljade onih koji nisu savili svoja koljena pred Valom. U palim crkvama ima ljudi i žena koji se boje Boga. Da nije tako, nama ne bi bilo dato da u vijesti: »Pade, pade Vavilon veliki...« objavljujemo i poziv: »Izidite iz nje, narode moj« (Otkr. 18, 2. 4). Mnogi ljudi iskrena srca čeznu za nebeskim dahom života. Oni će prihvatiti Evanđelje kad im se ono izloži u ljepoti i jednostavnosti Riječi Božje.

Potreba rada od kuće do kuće

Koliko su značajni naponi koji se ulažu u javnosti, isto je toliko značajan rad s dušama od kuće do kuće. U velikim gradovima postoje izvjesni krugovi koji se ne mogu privući putem javnih sastanaka. Oni se zato moraju tražiti, baš kao što pastir traži izgublenu ovcu. Njih radi moraju se ulagati revni, lični naponi. Ako zapostavimo lično zalaganje, propustićemo mnoge dragocjene prilike; a kad bi se one iskoristile, djelo bi u velikoj mjeri bilo unaprijeđeno.

Razlaganje istine na velikim skupovima pobuđuje na istraživanje i veoma je važno da se to interesovanje podstakne ličnim zalaganjem. One koji žele ispitati istinu treba poučiti da revno proučavaju Riječ Božju. Neko im mora pomoći da polože čvrste temelje. U tom presudnom trenutku njihovog vjerskog života od najvećeg je značaja da im priteknu u pomoć mudri biblijski radnici, da riznicu Riječi Božje učine pristupačnom njihovom shvatanju.

Misija u gradovima i biblijski tečajevi

Rad će se uravnoteženo odvijati, a i najbolje, ako se uporedo s javnim sastancima održavaju tečajevi za biblijske radnike. Te tečajeve treba da vodeiskusni ljudi, s dubokim duhovnim razumijevanjem, ljudi koji biblijskim radnicima mogu pružiti svakodnevne pouke, koji isto tako svim srcem učestvuju u opštem javnom naporu. I ako slušaoci prihvate istinu, oni koji se nalaze na čelu takve misije moraju u najvećoj pobožnosti pokazati novoobraćenima kako će okušati moć istine u svom životu. Taj udruženi napor svih radnika biće kao klin zakovan u sigurno mjesto.

Isticanje načela zdravstvene reforme

Nama je kao narodu povjereno djelo objavljivanja načela zdravstvene reforme. Neki smatraju da pitanje ishrane nije tako značajno da bi bilo uključeno u njihov evanđeoski rad. Međutim, oni veoma griješe. Riječ Božja kaže: »Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božiju činite« (I Kor. 10, 31). Pitanju umjerenosti i svemu što ono obuhvaća pripada značajno mjesto u djelu spašavanja.

Pri našim gradskim misijama treba uvijek imati prikladne prostorije u kojima bi se

zainteresovani mogli skupljati radi proučavanja. Ovo neophodno djelo ne smije ni u čemu oskudijevati, da ljudi ne bi stekli nepovoljan utisak. Sve što se preduzima mora povoljno svjedočiti o Začetniku istine i dostojno predstavljati svetost i značaj istina sadržanih u vijesti Trećeg anđela.

Treba održavati tečajeve za kuvanje. Zainteresovane treba naučiti kako se pripremaju ukusna i zdrava jela. Treba im ukazati na potrebu da se odreknu nezdrave hrane. Međutim, nikad ne treba propovijedati gladovanje. Moguće je imati hranljivu, zdravu i ukusnu hranu i bez čaja, kafe i mesa. Od najvećeg je značaja poučiti narod kako se priprema hrana koja je istovremeno i ukusna i zdrava.

Djelo zdravstvene reforme je sredstvo Gospodnje za ublaženje patnji ovog svijeta i za oplemenjivanje Njegove Zajednice. Poučavajte ljude da oni mogu biti pomoćna ruka Gospodu saradujući s Hristom — Glavnim radnikom na obnovi tjelesnog i duhovnog zdravlja. To djelo nosi pečat neba i otvoriće vrata drugim dragocjenim istinama. Ima mjesta i posla za sve koji se razumno prihvate ovog zadatka.

Istaknite na prvom mjestu djelo zdravstvene reforme — to je vijest za koju mi je naloženo da je nosim. Pokažite tako jasno njezinu vrijednost da se osjeti opšta potreba za njom. Uzdržavanje od svih štetnih jela i pića je plod istinske vjere. Čovjek koji se potpuno obratio odreći će se svih štetnih navika i prohtjeva. Potpunim uzdržavanjem on će savladati želju koja ga nagoni da popusti prohtjevima koji narušavaju zdravlje.

Naloženo mi je da vaspitačima na polju zdravstvene reforme kažem: Samo naprijed! Svijetu je dobrodošao i veoma potreban vaš uticaj kojim se suzbija poplava moralnih zala. Neka oni koji propovijedaju vijest Trećeg anđela vjerno stoje pod svojom zastavom. »Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koja je dobra i ugodna i savršena volja Božija« (Rimlj. 12, 1. 2). Neka bi Gospod sve one koji se zalažu riječju i naukom naoružao najjasnijom viješću istine. Gospod će pomagati svojim radnicima, ako oni budu jednostavno, sigurno i uvjerljivo nosili ovu vijest.

Ne treba zaobići slojeve bogatih

Sluge Hristove moraju vjerno raditi za bogate ljude u našim gradovima, isto kao i za siromašne i skromne. Ima mnogo imućnih ljudi koji će rado primiti i usvojiti pouke evanđeoske vijesti i koji će, kad im se Biblija, i samo Biblija, prikaže kao jedini pravilnik i tumač hrišćanske vjere i života, biti pokrenuti Duhom Božjim da otvore vrata napretku evanđelja. Oni će pokazati živu vjeru u Riječ Božju i koristiće se sredstvima koja su im povjerena da bi pripremili put Gospodu i popravili u pustinji stazu Bogu našem.

Godinama nas je zbunjivalo pitanje: na koji ćemo način doći do sredstava za uzdržavanje misija na koje nas je Gospod pozvao idući pred nama? U Evanđelju jasno čitamo Hristov nalog, a misije, i one u zemlji i one u inostranstvu, iznose nam svoje potrebe. Svi znaci, pa čak i stvarna otkrivenja Božjeg Providenja, pozivaju nas da se složno i bez odlaganja prihvatimo djela koje čeka na nas. Gospod želi da se imućni ljudi obrate i da budu Njegova pomoćna ruka, kako bi se doprlo i do drugih. On želi da oni koji mogu pomoći u djelu reformacije i obnove ugledaju dragocjenu svjetlost istine, da preobrazu svoj karakter i budu navedeni da u Njegovoj službi iskoriste talante koje im je povjerio. Gospod hoće da oni ta sredstva koja im je On posudio uložu u Njegovo djelo, kako bi se otvorili putevi da se Evanđelje propovijeda svim slojevima i blizu i

daleko.

Zar mudri ljudi u svijetu neće cijeniti nebo? — Hoće, jer će u njemu naći mir, spokoj i odmor od svih ništavnih stvari, slavloljublja i služenja sebi. Uputite ih da potraže mir, sreću i radost koju Hrist svima nudi. Skrenite im pažnju na mogućnost da steknu najskupocjeniji dar koji se može dati smrtnom čovjeku — haljine pravde Hristove. Hrist im nudi život koji se mjeri životom Božjim, kao i od svega pretežniju i vječnu slavu. Ako budu primili Hrista, imaće najveću čast, čast koju svijet ne može dati niti oduzeti. Uvidjeće da je velika plata onih koji drže zapovijesti Božje.

Milostivi Iskupitelj nalaže svojim slugama da poziv na evanđeosku gozbu upute i bogatima i siromašnima. Izadite »na puteve i među ograde« i potrudite se svim svojim silama da sve koje nađete natjerate da dođu. Propovjednici evanđelja se moraju približiti ovim imućnim ljudima i dovesti ih na gozbu istine koju im je Hrist pripremio. Onaj koji je za njih dao svoj dragocjeni život, kaže: »Dovedite ih i smjestite za moj sto i ja ću ih služiti«.

Propovjednici Hristovi, povežite se s predstavnicima i ovog društvenog staleža. Nemojte ih napustiti kao ljude za koje nema nade. Uvjeravajte ih svim silama i kao plod vaših usrdnih napora vidjećete u carstvu nebeskom ljude i žene koji će dobiti pobjedničke krune i radosno pjevati pjesme pobjede. »I hodiće sa mnom u bijelima«, kaže Prvi i Posljednji, »jer su dostojni« (Otkr. 3, 4).

Mi smo se vrlo malo trudili oko ljudi koji zauzimaju odgovorne položaje u svijetu. Mnogi od njih imaju velike sposobnosti, raspolažu sredstvima i uticajni su. To su dragocjeni darovi koje im je Gospod povjerio da bi ih povećali i iskoristili za dobro drugih.

Trudite se da spasite bogate ljude, moleći ih da vrate Gospodu blago koje im je On posudio, kako bi se u Njujorku i drugim velikim gradovima osnovala središta rada iz kojih će biblijska istina u svoj svojoj jednostavnosti poteći u narod. Uvjerite ljude da svoje blago polože kraj prijestola Božjeg, vraćajući Gospodu ono što im je povjerio, kako bi omogućili Njegovim radnicima da čine dobro i objavljuju Njegovu slavu.

Planovi za povećanje naše radne snage

Snaga jedne vojske se uglavnom mjeri prema sposobnosti vojnika koji se nalaze u njenim redovima. Mudar vojskovođa nalaže svojim oficirima da svakog vojnika pripreme za aktivnu službu. On nastoji da svaki da sve od sebe. Kad bi se oslonio samo na oficire, ne bi uopšte mogao očekivati da će u borbi imati uspjeha. On računa na odanu i neumornu službu svakog pojedinca u svojoj vojsci. Odgovornost u velikoj mjeri počiva na vojnicima. A isto je tako i u vojsci Kneza Emanuela. Naš Vojskovođa, koji nikada nije izgubio nijednu bitku očekuje dobrovoljnu, vjernu službu od svakoga (ko je stupio pod Njegovu zastavu. On očekuje da svi — i članovi i propovjednici — učestvuju u završnoj borbi koja se sad vodi između vojske dobra i vojske zla. Svi koji su se uvrstili u Njegove vojnike moraju vjerno služiti, potpuno svjesni odgovornosti koja počiva na svakom pojedincu.

Oni koji vode duhovni nadzor nad Zajednicom moraju naći put i način da se svakom članu Zajednice pruži mogućnost da na neki način učestvuje u djelu Božjem. To se dosad suviše često propuštalo. Nisu bili jasno izrađeni niti su potpuno sprovedeni u djelo planovi na osnovu kojih bi svačije sposobnosti bile iskorištene u aktivnoj službi. Malo je ljudi koji shvataju koliko je usled toga izgubljeno.

Vodeći ljudi u djelu Božjem moraju, kao mudre vojskovođe, praviti planove za napredovanje duž čitavog fronta. Oni se pri tom naročito moraju pozabaviti pitanjem rada koji mogu obaviti

obični članovi za svoje susjede i prijatelje. Djelo Božje na ovoj zemlji ne može biti dovršeno sve dok se ljudi i žene — članovi Zajednice — ne prihvate posla i ne pridruže naporima propovjednika i služitelja Zajednice.

Spašavanje grešnika zahtijeva ozbiljne napore i zalaganje svakog pojedinca. Mi im moramo odnijeti riječ života, a ne čekati da nam oni priđu. O, kad bih mogla pronaći takve riječi koje bi probudile članove Zajednice i pokrenule ih na svesrdno zalaganje. Preostaje nam još samo malo vremena. Nalazimo se na samoj granici vječnog svijeta. Ne smijemo gubiti vrijeme. Svaki trenutak je zlatan i odveć dragocjen da bi bio upotrijebljen na ugađanje samom sebi. Ko će usrdno potražiti Boga, od Njega crpiti snagu i milost i postati Njegov vjeran radnik na misionarskom polju?

Razvijanje darova u skupštinama

U svakoj skupštini ima darova koji se ispravnim radom mogu razviti tako da to bude od velike pomoći djelu. Za izgrađivanje naših skupština potrebno je revno zalaganje mudrih radnika koji će uočiti i razvijati »talante« u skupštini — »Talante« koji se mogu usavršiti za službu Učitelju. Potrebna je detaljno razrađen plan, pa će radnici, kako to već bude određeno, odlaziti u sve naše skupštine, velike i male, i poučavati članove kako da se zalažu za podizanje skupštine, a isto tako i za one koji još nisu u vjeri. Osposobljavati i odgajati — to je prijevaka potreba. Oni koji posjećuju skupštine treba da pouče braću i sestre praktičnim metodama misionarskog rada.

Ni sve propovijedi na svijetu ne mogu učiniti da ljudi duboko osjete ono što je potrebno dušama koje propadaju oko njih. Ništa ne može tako probuditi samopožrtvovanu revnost kod ljudi i žena kao kad ih uputimo u nova polja da se zalažu za one koji se nalaze u mraku. Pripremite radnike da odlaze »na puteve i među ograde«. Potrebni su nam mudri vaspitači koji će živa stabla presađivati na razna mjesta pružajući im mogućnosti da se razvijaju. Neosporno je da je dužnost pripadnika naroda Božjeg da odlaze u strane oblasti. Mora se uložiti trud da bi se raskrčile nove oblasti, osnovali novi uticajni centri gdje je to moguće. Skupljajte radnike koji imaju istinsku misionarsku revnost i šalžite ih da primljenu svjetlost i znanje šire i blizu i daleko. Neka životna načela zdravstvene reforme unesu u one krugove kojima su ta načela većinom nepoznata.

Ljude koji ponizno idu kroz život treba podsticati da učestvuju u djelu Božjem. Oni će u radu steći dragocjena iskustva. Premalo je radnika i mi nemamo nijednog koga bismo mogli odvojiti. Umjesto da obeshrabrujemo one koji se trude da služe Učitelju, trebalo bi podsticati još mnoge da što više učestvuju u djelu Božjem.

Radosna služba

Svi oni koji održavaju stalnu zajednicu s Bogom nalaze u radu za Njega obilje zadataka koje treba izvršiti. Oni koji odlaze u duhu Učitelja da bi duše upoznali s istinom, uvjeriće se da pridobijanje duša za Hrista nije ni najmanje dosadan i nezanimljiv rad. Oni su primili na sebe obavezu da rade kao pristavi Božji i što god se budu usrdnije posvećivali službi Božjoj, postajace sve spremniji. Radosna je to služba otvarati Sveto Pismo drugima.

Mlade ljude i žene treba osposobljavati za radnike i u najbližoj okolini i u drugim mjestima. Svim srcem i svom svojom snagom neka se pripremaju za djelo ovog vremena posvećujući se onom poslu za koji imaju najviše sposobnosti.

Mnoge mlade koji su u kući imali pravilno vaspitanje treba pripremati za službu i podstaći ih da dobro planiranim i vjerno izvršenim radom zastavu istine podignu u novim mjestima. Najbolje

će se poučiti ako se povežu s našim propovjednicima i radnicima koji imaju iskustva stečena radom u gradovima. Oni mogu blagotvorno djelovati ako budu radili pod božanskim vodstvom i ako ih njihovi iskusniji saradnici budu podržavali svojim molitvama. Svoje napore oni treba da ujedine s naporima starijih radnika, koristeći na najbolji način svoje sposobnosti i onda će ih pratiti anđeli nebeski. Kao saradnici Božji, oni imaju prednost da pjevaju, da se mole i vjeruju, da rade hrabro i neustrašivo. Prisutnost nebeskih bića uliće njima i njihovim saradnicima pouzdanje i povjerenje i oni će biti pokrenuti da se mole i zahvaljuju, da rade u jednostavnosti čiste vjere.

Ne smijemo nikako oklijevati u svojim naporima i pripremanju članova za rad. Za rad u velikim gradovima treba odabrati potpuno posvećene ljude koji shvataju svetost i značaj djela. Nemojte slati takve koji nemaju ove osobine. Nama su potrebni ljudi koji će se boriti za pobjedu krsta, odolijevati teškoćama i nedaćama, ljudi koji se odlikuju revnošću, odlučnošću i vjerom — tim tako potrebnim osobinama u misionarskom radu. Onima koji se lično ne posvećuju djelu htjela bih reći: Ne ometajte one koji hoće da rade, nego ih hrabrite i podržavajte.

U ovom djelu pripreme treba najusrdnije tražiti Gospoda i pomoć Njegovog Svetog Duha. Upućujte na ovo one koji se hoće posvetiti službi za Učitelja. Svijet gleda na naše ponašanje. Motri se i govori o svakom našem postupku. Hrišćanske vrline se moraju vrijedno njegovati, kako bi oni koji propovijedaju istinu mogli druge poučavati istini kakva je u Isusu; oni moraju davati dobar primjer, tako da naši neprijatelji ne bi mogli reći ništa rđavo o njima. Bog nas poziva da budemo još pobožniji, još svetiji u životu i čistoti u ponašanju; da uvijek postupamo u skladu s uzvišenim načelima koja ispovijedamo. Život Hristovih radnika mora biti takav da nevjernici, videći njihovu pobožnost i slušajući njihove promišljene riječi, zavole vjeru koja daje takve osobine.

Lično zalaganje na sastancima pod vedrim nebom

Na našim sastancima pod vedrim nebom moramo organizovati rad ne prema mišljenju ljudi, već po ugledu na Hristov način rada. Članove Zajednice treba podstaknuti na rad. Anđeli Božji će nas voditi dok otvaramo nova polja blizu i daleko, kako bi se što brže izvršilo djelo upućivanja opomene svijetu. Bog poziva vjernike da stiču iskustvo u radu odlazeći u nova polja i radeći mudro i sistematski za ljude »na putevima«. Onima koji žele ovako postupati ukazaće se mogućnost za rad.

Pobuđeni interes poslije naših sastanaka pod vedrim nebom iziskivaće višestruku pomoć. Ovu priliku treba iskoristiti za praktično obučavanje radnika. Mladi moraju raditi zajedno s iskusnijim radnicima, koji će se moliti za njih i strpljivo ih upućivati. Posvećene žene mogu raditi kao biblijski radnici od kuće do kuće. Neki od radnika mogu raditi kao kolporteri, prodavati naše knjige ili ih mudro poklanjati onima koji nisu u mogućnosti da ih kupe.

Oni koji su zaista obraćeni moraju se sve više razvijati u razumijevanju Svetih Spisa, kako bi mogli upućivati riječi svjetlosti i spasenja onima što se nalaze u tami i propadaju u svojim grijesima. Kao Hristovi pomagači, možemo očekivati osobite blagoslove i očigledne rezultate, samo ako se potrudimo da izbavljamo duše iz zamki sotoninih, da bi i one postale djeca svjetlosti.

Turistički i trgovački centri

Oni koji su, odazivajući se potrebama vremena, stupili u službu Velikog Učitelja moraju proučavati Njegov način rada. U toku svoje zemaljske službe, Spasitelj se koristio mogućnostima koje pružaju velike saobraćajne raskrsnice. Isus je na svojim putovanjima povremeno boravio u Kapernaumu koji je zbog toga postao poznat kao »Njegov grad«. Taj grad je bio veoma pogodan

za središte Spasiteljevog rada. Nalazio se na glavnom putu koji iz Damaska vodi za Jerusalem i Egipat, i prema Sredozemnom Moru, i bio velika saobraćajna raskrsnica. Ljudi iz mnogih zemalja prolazili su kroz grad ili se u njemu na proputovanju zadržavali radi odmora. Ovdje se Isus mogao sresti sa svim narodnostima i svim slojevima, bogatima i velikima, siromašnima i poniženima, a Njegove pouke su raznošene po raznim zemljama i nalazile mjesta u mnogim domovima. Na taj način su ljudi bili podstaknuti da istražuju proročanstva; pažnja je bila usmjerena na Spasitelja i svijetu je predočena Njegova misija.

Danas kada su mogućnosti za putovanja mnogo veće, prilike da se dođe u dodir s ljudima i ženama svih slojeva i narodnosti mnogo su češće nego što je to bio slučaj u vrijeme Izraela. Broj saobraćajnih raskrsnica mnogostruko se povećao. Bog je čudesno pripremio put. Mi raspoložemo štamparijama koje predstavljaju mnogostruku olakšicu. Na domaku su nam Biblije i knjige pomoću kojih se na mnogim jezicima širi znanje o istini našeg vremena i koje se velikom brzinom mogu poslati u sve krajeve svijeta.

Naročito povoljne prilike pružaju se hrišćanima koji žive u velikim trgovačkim i saobraćajnim centrima. Vjernici u tim gradovima mogu raditi za Boga u blizini svojih kuća.

Neka se u klimatskim liječilištima svjetskog glasa i turističkim centrima u koje dolaze hiljade ljudi tražeći zdravlje i zadovoljstvo, nađe i koji propovjednik ili kolporter sposoban da privuče pažnju masa. Neka ovi radnici iskoriste mogućnost da iznesu vijest za ovo vrijeme i neka održavaju sastanke kad im se za to ukaže prilika. Oni moraju vješto iskoristiti svaku priliku da govore ljudima. Praćeni snagom Duha Svetog, oni pred ljude treba da izađu s viješću Jovana Krstitelja: »Pokajte se, jer se približi carstvo nebesko« (Mat. 3, 2). Riječ Božja se mora objaviti jasno i snažno, da bi oni koji imaju uši da čuju, čuli istinu. Tako će dobra vijest sadašnje istine biti iznijeta pred one koji je još ne poznaju; velik broj ljudi prihvatit će evanđelje i odnijeti ga svojim kućama u svim krajevima svijeta.

S neumornom revnošću

Naša je dužnost da svijetu objavimo poslednju Božju opomenu, i kakva onda mora biti naša usrdnost u proučavanju Biblije i naša revnost u širenju njene svjetlosti! Svaka duša koja je dobila božansku svjetlost mora nastojati da je prenese drugima. Radnici treba da idu od kuće do kuće, otvarajući ljudima Bibliju, šireći knjige i govoreći o svjetlosti kojom je Bog blagoslovio njihove duše. Knjige treba mudro distribuirati po vozovima, po ulicama, na velikim brodovima koji plove morima, i preko pošte.

Treba izvršiti veliko djelo i oni koji poznaju istinu moraju svim svojim silama priteći u pomoć. Njihova srca moraju biti ispunjena ljubavlju Hristovom. Na njih se mora izliti Hristov Duh i oni se moraju pripremiti da izađu na sud. Kad se posvete Bogu, njihove napore će pratiti sila koja će ljude osvjedočiti u istinu. Ne smijemo više spavati na tlu koje je začarao sotona, već moramo prikupiti sve što nam stoji na raspolaganju i koristiti se svim mogućnostima koje su nam Proviđenjem pale u dio. Poslednja opomena se mora objaviti »narodima, i plemenima, i jezicima, i carevima mnogima«, a obećanje glasi: »Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka« (Otkr. 10, 11; Mat. 28, 20). Naređeno mi je da našim propovjednicima ukažem na gradove u kojima se još nije radilo i da ih pozovem da na svaki način prokrče put iznošenju istine. U nekim gradovima u kojima je vijest o drugom Hristovom dolasku već bila objavljena, moramo raditi kao da je to potpuno novo polje. Dokle ćemo zaobilaziti polja u kojima još nema nikakvog rada, gradove u kojima još nije odjeknula vijest istine? Na mnogim i mnogim mjestima mora otpočeti sjetva bez ikakvog odlaganja.

Gospod traži od svojih slugu da brzo uoče vrijednost duša, da raspoznaju dužnosti koje se moraju izvršiti, da odgovore obavezama koje im je On povjerio. Njihova odanost mora biti takva da nijedan zemaljski interes, ma koliko on bio značajan, ne potisne djelo koje se mora izvršiti u vezi s pridobijanjem duša za istinu.

Propovjednici, iznosite istine koje će navesti na lično zalaganje one koji su sad daleko od Hrista. Podstičite lične napore na sve moguće načine. Imajte na umu da se rad propovjednika ne sastoji samo u propovijedanju. Oni moraju posjećivati porodice u njihovim kućama, moliti se s njima i tumačiti im Sveto Pismo. Onaj koji vjerno radi i onda kad ne stoji za propovjedaonicom postići će deset puta više od onoga koji cijeli svoj rad vrši samo za katedrom. Naši propovjednici moraju vršiti svoje dužnosti sa strahom i drhtanjem, tražeći mudrost od Gospoda i moleći se neprekidno za Njegovu milost. Isus mora biti njihov Uzor. Oni moraju revno proučavati Njegov život i unositi u svakodnevni život načela kojima se On rukovodio u svojoj službi na zemlji.

»Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti«. To je recept za liječenje svih bolesti uma, tijela i duha. To je dar Hristov onima koji Ga istinski i iskreno traže. On je liječnik koji može izliječiti od svake bolesti. Zatim dolazi drugi poziv: »Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem« (Mat. 11, 28—20). Noseći jaram Hristov i učeći od Njega lekciju krotosti i poniznosti, naći ćemo mir u vjeri, pouzdanju i povjerenju. Jer je Hristov jaram blag, a breme je Njegovo lako.

POZIV ČLANOVIMA ZAJEDNICE

Kad iskusni radnici već ulože naročiti napor u nekoj sredini gdje ima naših, onda na vjernicima u tom polju počiva svečana dužnost da i sami učine sve što je u njihovoj moći kako bi otvorili put da Gospod radi. Oni moraju ispitati svoja srca u molitvi i raščistiti i pripremiti put Gospodu, odbacujući svaki grijeh koji bi ih mogao ometati u saradnji s Bogom i sa svojom braćom.

Ovo nije svaki put bilo potpuno shvaćeno. Sotona je često unosio duh koji je članove skupština sprečavao da uoče prilike koje im se pružaju za rad. Vjernici su često dozvoljavali neprijatelju da radi kroz njih baš u trenutku kad je trebalo da se potpuno posvete Bogu i napretku Njegovog djela. Oni su i nesvjesno daleko skrenuli s puta pravde. Njegujući duh kritikovanja i zamijeranja, duh farisejske pobožnosti i gordosti, oni su lišavali sebe Duha Božjeg i jako ometali rad Božjih glasnika.

Bezbroj puta i na mnogim mjestima ukazivano je na to zlo. Ponekad bi se takvi koji su popuštali duhu kritikovanja i osuđivanja pokajali i obratili. Tada ih je Bog mogao upotrijebiti na čast i slavu svoga imena.

Mi živimo u naročitom periodu istorije ove zemlje. Naše djelo se mora završiti za veoma kratko vrijeme i svaki hrišćanin mora učestvovati u izvršenju ovog djela. Bog poziva ljude koji će se posvetiti djelu spašavanja duša. Kad počnemo shvatati kakvu je žrtvu Hrist podnio da bi spasio svijet koji propada, onda ćemo se svim silama boriti da spasavamo duše. O, kad bi članovi svih naših skupština shvatili i razumjeli beskrajnu žrtvu Hristovu!

Reformatorski pokret

U noćnim viđenjima prikazan mi je veliki reformatorski pokret u narodu Božjem. Mnogi su hvalili Boga. Bolesni su bili izliječeni, a bilo je i drugih čuda. Svi su se zalagali kao što su to

učenici činili uoči velikog dana Pedesetnice. Stotine i hiljade su posjećivale porodice i upoznavale ih s Riječju Božjom. Sila Svetog Duha je uvjeravala srca i svuda se osjećao duh istinskog obraćanja. Na sve strane su se otvarala vrata za riječ istine. Izgledalo je da je cijeli svijet obasjan nebeskom svjetlošću. Veliki blagoslovi su se izlivali na vjeran i ponizan narod Božji. Čula sam riječi zahvalnosti i hvale, kao da se ponovila reformacija koju smo doživjeli 1844. godine.

Međutim, neki ipak nisu htjeli da se obrate. Oni nisu bili voljni da hode putevima Božjim i kad im je upućen poziv da dobrovoljno daju darove radi napretka djela Božjeg, neki od njih su sebično zadržali svoju zemaljsku imovinu. Ti pohlepni ljudi su se izdvojili iz grupe vjernika.

Rad dok traje vrijeme probe

Sudovi Božji već pohode zemlju i mi uz pomoć Duha Svetog moramo objavljivati vijest opomene koju nam je On povjerio. Tu vijest moramo objaviti bez ikakvog odlaganja, »zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo«. Stanovnici zemlje će uskoro morati donijeti velike odluke i naša je dužnost da se pobrinemo kako bi im se pružila prilika da shvate istinu, da bi se razumno odlučili za ispravnu stranu. Gospod poziva svoj narod da radi — da radi revnosno i mudro — dok traje vrijeme milosti i probe.

Značaj ličnog zalaganja

Potrebno je da se članovi Zajednice više posvete radu od kuće do kuće, da organizuju čitanje Biblije i distribuiraju knjige. Potpun i uravnotežen hrišćanski karakter može se razviti jedino onda kad ljudsko oruđe uviđa da je to velika čast nesebično raditi na širenju istine i pomagati svojim sredstvima djelo Božje. Moramo sijati pored svake vode, njegovati u svojoj duši ljubav prema Bogu, raditi dok je još dan i svojim sredstvima podržavati Božju stvar. Ma kakav nam je zadatak pao u dio, moramo ga vjerno izvršiti, ma kakva se žrtva bude od nas tražila, moramo je rado učiniti. I dok sijemo pored svake vode, shvatićemo da »koji blagoslov sije, blagoslov će i požnjati« (II Kor. 9, 6).

Oni koji sebe nazivaju djecom Hristovom moraju slijediti Njegov primjer. Olakšavajte život svojim bližnjima i njihova zahvalnost će porušiti ograde i tako ćete doprijeti do njihovih srca. Razmislite ozbiljno o ovome. Kao članovima Zajednice, pruža vam se mogućnost da budete »Bogu pomagači«, Da ste se pokoravali Riječi Božjoj i da ste se posvetili ovom djelu, primili biste blagoslov i ohrabrenje i stekli bogato iskustvo. Našli biste se u ulozi pomagača Božjih koji usrdno rade na planu obnavljanja i spasavanja. Ovaj plan nije ničim ograničen, već predstavlja stalno napredovanje u milosti i snazi.

Gospod mi je ukazao na djelo koje treba izvršiti u našim gradovima. Vjernici u tim gradovima radeći za Boga u svom susjedstvu, treba da to čine mirno i ponizno unoseći atmosferu neba svuda gdje god dođu. Ako, ukazujući uvijek na Hrista, potpuno izgube iz vida sebe, osjetiće se sila njihovog uticaja.

Kad je riječ o sijanju sjemena istine, Gospod ne želi da se najveći dio ovog zadatka prepusti propovjednicima. I oni koji nisu pozvani da budu propovjednici moraju raditi za Učitelja u skladu sa svojim mogućnostima. Radnik koji se bez ustezanja posveti Gospodnjoj službi, stiče iskustvo koje će ga osposobiti da radi za svog Učitelja sa sve većim uspjehom. Ista ona sila koja je njega privukla Hristu pomoći će mu da i on privuče druge. Od njega se možda nikada neće tražiti da drži javne propovijedi, ali je on ipak propovjednik za Boga, a njegovo djelo potvrđuje da je od Boga rođen.

I žene se mogu isto kao i ljudi posvetiti djelu objavljivanja istine tamo gdje istina može djelovati i biti shvaćena. One u ovoj krizi treba da zauzmu svoje mjesto u djelu i Gospod će raditi kroz njih. Ako budu bile prožete osjećajem dužnosti i ako budu radile pod uticajem Duha Božjeg, imaće baš onu snagu koja im je potrebna za ovo vrijeme. Spasitelj će obasjati ove požrtvovane žene svjetlošću svoga lica i daće im silu koja prevazilazi snagu muškaraca. One u krugu porodice mogu vršiti djelo koje muškarci ne mogu izvršiti, djelo koje zadire u unutrašnji život. One mogu doprijeti do srca onih do kojih ljudi ne mogu doprijeti. Njihov rad je potreban. Povučene i ponizne žene mogu vršiti dobro djelo tumačenjem istine i članovima svoje porodice. Riječ Božja koju one budu izložile djelovaće kao kvasac i svojim uticajem obratiti čitave porodice.

Braćo moja i sestre, proučite pažljivo predloženi plan, iskoristite svaku priliku da govorite svojim susjedima i prijateljima, da im pročitate ponešto iz knjiga koje sadrže sadašnju istinu. Pokažite koliko vam je stalo do spasenja duša za koje je Hrist podnio tako veliku žrtvu.

U radu za duše koje propadaju pratiće vas nebeski anđeli. Hiljade hiljada, i deset hiljada puta deset hiljada anđela čekaju da sarađuju s članovima naših skupština na širenju istine kako bi se narod pripremio za Hristov dolazak. »Evo sad je vrijeme najbolje, evo sad je dan spasenja« (II Kor. 6, 2). Neka svaka porodica potraži Gospoda u usrdnoj molitvi kako bi joj On pomogao da radi za Njega.

Nemojte prelaziti preko malih i očekivati velike zadatke. Možda ćete u malim zadacima imati uspjeha, a sasvim podbaciti u velikima, i tako postati malodušni. Prihvatite se svakog zadatka u okviru djela Božjeg. Bog vas poziva da se aktivno posvetite Njegovoj službi, bilo da ste bogati ili siromašni, veliki ili mali. I ako svom snagom prionete na posao, to će vam pomoći da razvijete svoje darove i sposobnosti za službu. A ako zanemarujete svoje svakodnevne dužnosti, ostaćete bez ploda i uvenuti. Baš zato ima toliko mnogo neplodnog drveća u vrtu Gospodnjem.

U porodičnom krugu, kod svojih susjeda, kraj bolesničke postelje — uvijek možete tiho čitati Sveto Pismo i reći neku riječ za Isusa i istinu. Tako ćete posijati dragocjeno sjeme koje će proklijati i donijeti plod, možda poslije mnogo vremena.

U mnogim mjestima koja ništa ne obećavaju ipak treba izvršiti misionarsko djelo. Naše srce i duša treba da budu prožeti misionarskim duhom koji će nas podstaći da radimo za one slojeve za koje nismo ni pomišljali raditi, na sasvim nov način i u novim mjestima. Gospod ima svoj plan za sijanje evanđeoskog sjemenja. Ako budemo sijali u skladu s Njegovom voljom, tako ćemo umnožiti sjeme da će Njegova Riječ doprijeti do hiljadu duša koje nikad nisu čule za istinu.

Mogućnosti i prilike za to ukazuju se na sve strane. Iskoristite svaku priliku koju vam pruža Proviđenje. Oči treba pomazati nebeskom »mašču očinjom« da bi vidjele i otkrile ove mogućnosti. Bog sada poziva budne i oštroumne misionare. Proviđenje će otvoriti put i otkriti način na koji treba raditi, ali mi te mogućnosti moramo uočiti i shvatiti.

Božji glasnici su dobili nalog da se posvete onom istom djelu koje je Hrist vršio dok je bio na zemlji. Moraju se posvetiti svim poljima rada na kojima je i On radio. Moraju usrdno i iskreno govoriti hiljadama o neiscrpnom bogatstvu i neprolaznosti nebeskog blaga. Moraju se ispuniti Svetim Duhom i često govoriti o nebeskoj ponudi mira i oproštaja. Moraju ukazivati na vrata grada Božjeg naglašavajući: »Blago onima koji tvore zapovijesti njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uđu na vrata u grad« (Otkr. 22, 14).

Njegovanje duha samoodricanja

Svaki član Zajednice mora njegovati duh samopožrtvovanja. Pouke o samoodricanju treba da se pružaju u svakom domu. Očevi i majke, poučavajte svoju djecu da štede. Učite ih da svoje

novčiće čuvaju za misionarsko djelo. Hrist je naš primjer. On je nas radi postao siromah, »da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom«. On uči da se svi moramo sjediniti u ljubavi i raditi kao što je On radio, žrtvovati se kao što se On žrtvovao, ljubiti se međusobno kao djeca Božja.

Braćo moja i sestre, morate biti spremni da se obratite i da se u samoodricanju ugledate na Hrista. Oblačite se skromno, ali uredno. Trošite što je moguće manje na sebe. Držite u svojoj kući jednu kutijicu u koju ćete stavljati novac ušteden sitnim postupcima samoodricanja. Smisao Riječi Božje treba vam svakim danom biti sve jasniji. Iskoristite svaku priliku da stečeno znanje predate i drugima. Budite neumorni u dobročinstvu, jer i vama Bog neprestano pruža velike blagoslove u svom Daru koji je namijenio svijetu. Saradujte s Gospodom Isusom i On će vam dati dragocjene pouke svoje ljubavi. Vrijeme je kratko; u određeno vrijeme, kad »vremena već neće biti«, primićete svoju platu.

Naloženo mi je da onima koji iskreno ljube Boga, a imućni su, kažem: sad je vrijeme da ulažete svoj novac kako biste pomogli djelo Gospodnje. Sad je vrijeme da krijepite ruke propovjednika koji se samopožrtvovano trude da spase duše koje se nalaze na ivici propasti. Neće li vam to biti veličanstvena nagrada kad u nebeskim dvorovima sretnete duše koje su spašene uz vašu pomoć?

Niko neka ne čuva za sebe svoje »lepte«; neka se oni koji mnogo imaju, raduju što mogu sabirati nepropadljivo blago na nebu. Sav novac koji ne uložimo u djelo Gospodnje propašće. On neće donijeti nikakvu dobit u nebeskoj riznici.

One koji zakidaju Bogu ono što je Njegovo, apostol Pavle opisuje slijedećim riječima: »A koji hoće da se obogate, oni upadaju u napasti i zamke, i u mnoge lude škodljive želje, koje potapaju čovjeka u propast i pogibao. Jer je korijen sviju zala srebroljublje kojemu neki predavši se zađoše od vjere i na sebe navukoše muke velike« (I Tim. 6, 9. 10).

Sijati »pored svake vode«, to znači mnogo. To znači stalno davati darove i stalno žrtvovati. Bog će se pobrinuti da vjerni pristavi, kojima je povjerio imetak, imaju svega dovoljno i da izobiluju u svakom dobrom djelu. »Kao što je pisano: prosu, dade siromasima; pravda njegova ostaje uvijek. A koji daje sjeme sijaču, daće i hljeb za jelo: i umnožiće sjeme vaše, i daće da uzrastu žita pravde vaše«. (II Kor. 9, 9. 10). Gospod se brine o sjemenu koje se sije darežljivo i punom rukom. On koji »daje sjeme sijaču« daće i svom radniku sve što mu je potrebno da bi saradivao s Darodavcem sjemena.

Gospod sad poziva adventiste sedmoga dana u svim mjestima da se potpuno posvete Njemu i da, prema svojim mogućnostima i prilikama, učine sve što mogu kako bi pomogli Njegovo djelo. On želi da oni svojim darovima i žrtvama pokažu koliko cijene Njegove blagoslove i koliko su Mu zahvalni za Njegovu milost.

Draga moja braćo i sestre, sva sredstva koja imamo pripadaju Gospodu. Pozivam vas u ime Gospodnje da složno i uspješno izvršimo ono djelo koje smo preduzeli po savjetu Božjem. Ne dozvolite da se zbog nedostatka sredstava djelo podizanja onoga što ljude podsjeća na Boga u raznim mjestima s mukom odvija. Nemojte dozvoliti da ljudi koji se trude da podižu ustanove, veće ili manje, postanu malodušni zato što mi oklijevamo da te ustanove obezbijedimo kako bi mogle vršiti djelotvornu službu. Sav naš narod treba da se prene i promisli što može učiniti. Treba pokazati da su adventisti sedmog dana složni i jaki.

Pod kojim uslovima Bog prima našu službu

Kao narod, moramo se više i svetije približiti Bogu. Neka svjetlost nebeska prodre u naša

srca i u odaje našeg uma; potrebna nam je mudrost koju samo Bog može dati, ako hoćemo da s uspjehom odnesemo vijest tim gradovima. Sve naše skupštine treba da se prihvate ovog zadatka. Niko od onih koji su se krštenjem zavjetovali da će svoj život posvetiti službi i slavi Božjoj, ne treba da odustane od tog zavjeta. Treba spasiti čitav jedan svijet: neka nas ova misao potakne na još veće žrtve i usrdniji rad za one koji se nalaze na stranputici.

Ako budete živjeli prema načelima Riječi Božje, vaš uticaj će dobro doći svakoj skupštini i svakoj ustanovi. Morate doći u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv silnih. Lakomislene riječi, ništavne stvari i sitnice, sve su to sredstva kojima vas sotona zavodi i oduzima vam duhovnu snagu. Opašite se protiv ovog zla u ime Boga Izraelovog. Ako se budete ponizili pred Bogom, On će vam dati vijest za one »na putevima i među ogradama« i za one u stranim zemljama kojima je potrebna naša pomoć. Ukrasite svoje žiške i držite ih stalno zapaljene kako biste svuda gdje god se nađete, riječima i djelima, otkrivali dragocjenu svjetlost.

Ako se potpuno posvetimo Gospodnjoj službi, On će nas poučiti što da činimo. Bog će raditi s nama ako budemo tijesno vezani s Njim. Ne smijemo biti toliko zauzeti sobom i vlastitim interesima da zaboravimo one kojima je, dok se penju uz ljestvice hrišćanskog iskustva, potrebna naša pomoć. Moramo biti spremni da sposobnosti kojima nas je Bog obdario upotrijebimo za napredak Njegovog djela, spremni da i u vrijeme i u nevrjeme govorimo riječi koje će drugima pružiti pomoć i blagoslov.

Draga braćo i sestre, da li vodimo računa o stanovnicima velikih gradova u istočnim državama? Da li znamo da i oni moraju biti upozoreni na skori dolazak Hristov? Djelo koje nam je namijenjeno neobično je i veliko djelo. Svijet treba spašavati. Moramo se zalagati za duše u gradovima istočnih država u kojima je najprije bila iznijeta vijest o dolasku našeg Gospoda. Ko će se posvetiti ovoj grani misionarskog rada? Ima na stotine naših ljudi koji za širenje poruke čine vrlo malo ili čak ništa, a mogli bi da odu u ta polja. Na onima koji su imali mogućnosti da upoznaju istinu i primali pouke »zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, ovdje malo ondje malo«, počiva velika odgovornost za duše koje nikada nisu čule poslednju evanđeosku poruku.

Ako članovi skupština, u ovo vrijeme pogodno za rad, izađu ponizno pred Boga, odbace iz svog srca sve što je rđavo i obraćaju Mu se za savjet na svakom koraku, On će im se pokazati i ohrabriti ih. I kad članovi budu vjerno vršili svoju dužnost, Gospod će voditi svoje izabrane propovjednike i upravljati njima, On će im dati snage za njihovo značajno djelo. U najusrdnijoj molitvi treba im složno krijepiti ruke, prikupljajući blistave zrake iz nebeske svetinje.

Kraj je blizu, približuje nam se tiho i neprimjetno, bešumno kao »lupež noću«. Neka bi Gospod dao da ne spavamo kao što neki čine, nego da stražimo i budemo trijezni. Istina će uskoro veličanstveno trijumfovati, a s njom i svi oni koji se odluče da budu »Bogu pomagači«. Vrijeme je kratko; uskoro će doći noć kad niko ne može raditi. Oni koji imaju svjetlost sadašnje istine moraju se požuriti da primljenu istinu predaju i drugima. Gospod pita: »Koga ću poslati?« Oni koji žele podnijeti žrtve radi istine, danas treba da odgovore: »Evo mene, pošlji mene« (Isaija 6, 8).

Oni koji se nalaze na odgovornim položajima moraju imati na umu da oblikovanje karaktera spada u nadležnost Svetog Duha. Gospod vodi i upravlja. Ne smijemo pokušavati da prema vlastitoj zamisli oblikujemo one za koje se zalažemo; moramo prepustiti Hristu da On to učini. On se ne pridržava nikakvog ljudskog uzora. On radi prema svom umu i Duhu. Čovjekova je dužnost da otkrije svijetu ono što je Hrist unio u njegovo srce. Zahvaljujući Njegovoj milosti čovjek postaje učesnik u božanskoj prirodi i spašava se od pokvarenosti koja postoji u svijetu

zbog zadovoljavanja tjelesnih želja. Uzvišenije duhovne sile onoga koji je primio Hrista biće ojačane i oplemenjene i takav čovjek se osposobljava za službu Božju.

Mnogi učeni ljudi ovog svijeta su stekli tako visoko obrazovanje da ne mogu doći u dodir s običnim ljudima. Njihovo znanje ostaje nedostupno. Ono se diže u visine, ali se nigdje ne zadržava. Poslovan čovjek, ma koliko bio obrazovan, traži jednostavnu istinu kakvu je Hrist davao narodu kad je bio na zemlji — istinu koju je On proglasio za »duh i život«. Njegove riječi su kao lišće s drveta života. Svijetu je danas potrebna svjetlost Hristovog primjera, koja se odražava u životu ljudi i žena Njemu sličnih, Najmoćniji um sa stanovništa istine je onaj kojim vlada Hrist, um koji je svetošću Božjeg Duha oplemenjen i očišćen.

Hrist nam je stavio u dužnost svoj nalog: »Idite po svemu svijetu« (Marko 16, 15). Svi moraju čuti vijest opomene. Nagrada neprocjenjive vrijednosti očekuje one koji trče u hrišćanskoj trci. Oni koji strpljivo i istrajno trče dobiće vijenac života koji nikada neće uvenuti.

Budite spokojni i povjerite svoju dušu Gospodu kao vjernom Tvorcu. On će sačuvati ono što Mu je povjereno. On ne želi da se Njegov oltar obasipa suzama i jadikovanjima. Čak i ako ne vidite odmah obraćene duše, ipak imate dovoljno razloga da hvalite Boga. Međutim, ovo dobro djelo će napredovati ako vi budete išli naprijed, ne pokušavajući da sve prilagodite vlastitim zamislima. Mir Božji neka vlada u vašim srcima i budite zahvalni. Dajte Gospodu mjesta da On radi. Nemojte Mu preprečavati put. On može učiniti i učiniće ako Mu vi to dopustite.

Prilikom sastavljanja planova treba posvetiti veliku pažnju potrebi da se svaka grana djela Božjeg skladno uklopi sa svim ostalim granama, tako da čine savršenu cjelinu.

SAVJETI PROPOVJEDNICIMA

Sanatorij, Kalifornija, 3. decembra 1901.

Jednom iskusnom radniku u Njujorku — Dok sam razmatrala stanje u Njujorku, veliki teret mi je pritiskao dušu. U noćnim satima pokazane su mi stvari u ovoj svjetlosti: U Njujorku će se raditi; ukazaće se prilike za rad u onim krajevima grada u kojima nema crkava i istina će se tamo ustaliti. Mnogo se mora učiniti za objavljivanje sadašnje istine onima koji su mrtvi u prijestupu i grijehu. Ljudi koje je Bog izabrao objavljivaće čudesne vijesti, vijesti koje će upozoriti ljude i probuditi ih. I dok će se neki buniti protiv opomene i pružati otpor svjetlosti i dokazima, mi ćemo iz toga zaključiti da je vijest koju objavljujemo probni kamen za ovo vrijeme.

Vijesti će se objavljivati izvan uobičajenog reda. Sudovi Božji pohode zemlju. Moramo osnivati gradske misije u kojima će se osposobljavati kolporteri, biblijski radnici i praktični zdravstveni misionari, koji će doprijeti do raznih društvenih slojeva. U našim gradovima moramo isto tako imati posvećene evanđeliste koji će tako snažno iznijeti vijest da će prenuti slušaoce.

»Izvedi narod slijepi koji ima oči, i gluhi koji ima uši. Svi narodi neka se skupe, i neka se saberu plemena; ko je između njih naprijed kazao to ili nam kazao što je bilo prije? Neka dovedu svjedoke svoje i opravdaju se; ili neka čuju i reku: Istina je. Vi ste moji svjedoci, veli Gospod, i sluga moj kojega izabrah, da biste znali i vjerovali i razumjeli da sam ja; prije mene nije bilo Boga niti će ga poslije mene biti. Ja sam, ja sam Gospod, osim mene nema spasitelja. Ja objavih, i spasoh, i naprijed kazah, a nikoji tuđ bog među vama, i vi ste mi svjedoci, veli Gospod, i ja sam Bog. Ja sam od prije nego dan posta, i niko ne može izbaviti iz moje ruke; kad radim, ko će smesti?« (Isaija 43, 8—13).

»I vodiću slijepce putem kojega nijesu znali; vodiću ih stazama kojih nijesu znali; obratiću pred njima mrak u svjetlost i što je neravno u ravno. To ću im učiniti, i neću ih ostaviti. Tada će se vratiti nazad i posramiti se koji se uzdaju u lik rezani, koji govore likovima livenijem: vi ste

naši bogovi. Čujte, gluhi: progledajte, slijepi, da vidite. Ko je slijep osim sluge mojega? i ko je gluv kao poslanik moj kojega šaljem? Ko je slijep kao savršeni? ko je slijep kao sluga Gospodnji? Gledaš mnogo, ali ne vidiš; otvorene su ti uši, ali ne čuješ. Gospodu bijaše mio radi pravde njegove, učini zakon velikim i slavnim« (Isaija 42, 16—21).

Djelo prikazano u ovim stihovima je djelo koje mi treba da obavimo. Riječi »Moj sluga«, »Izrael«, »sluga Gospodnji« odnose se na svakog onog koga Gospod izabere, na svakog kome On dodijeli određeni zadatak. On će nam pomoći da objavimo Njegovu volju, iako će možda neki od izabраниh biti u neznanju u pogledu Njegove volje, kao što je to bio slučaj sa Navuhodonosorom.

Bog će raditi za one iz svog naroda koji su spremni potčiniti se djelovanju Svetog Duha. Za uspjeh Mesije i Njegovog carstva, On jamči svojom slavom. »Ovako govori Bog Gospod, koji je stvorio nebesa i razapeo ih, koji je rasprostro zemlju i što ona rađa, koji daje disanje narodu što je na njoj i duh onima što hode po njoj: ja Gospod dozvah te u pravdi, i držaću te za ruku, i čuvaću te, i učiniću da budeš zavjet narodu, vidjelo narodima; da otvoriš oči slijepcima, da izvedeš sužnje iz zatvora i iz tamnice koji sjede u tami«.

»Ko između vas čuje ovo i pazi i sluša za poslije?« (Isaija 42, 5—7; 23).

Narod Božji koji ima svjetlost i znanje nije ispunio uzvišene i svete ciljeve Božje. On nije napredovao iz pobjede u pobjedu, osvajajući nove oblasti, podižući zastavu u gradovima i predgrađima. Veliko duhovno slijepilo obuzelo je one koje je Gospod obasjao tolikom svjetlošću; oni nisu u toj svjetlosti neprestano napredovali. Članovi skupština nisu podsticani da zapregnu duhovne mišiće i sve snage u cilju napretka. Oni moraju shvatiti da propovjednici ne mogu izdejsstvovati njihovo spasenje time što će stalno bdjeti nad njima. Na taj način bi se stvarali slabiji od onih koji treba da budu jaki i snažni ljudi.

U svakoj skupštini za nošenje odgovornosti treba birati mlade ljude i žene. Oni moraju ulagati sve svoje napore kako bi se osposobili da pomognu onima koji ne poznaju istinu. Bog traži revne, odane radnike. Oni koji budu krotki i ponizni uvidjeće i iz ličnog iskustva da osim Njega nema Spasitelja.

Biblijska istina se mora propovijedati i sprovoditi u djelo. Svaki zrak svjetlosti koji Bog daje mora zablistati jasnim, određenim sjajem. Istina mora sijati kao zapaljena luč. Stotine slugu Božjih moraju odgovoriti na taj poziv i otići u polje kao revni i spasonosni radnici u spašavanju duša, i priteći u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv sila tame. Bog traži žive ljude, ljude koje ispunjava životvorni uticaj Njegovog Duha, ljude koji pred očima imaju samo Boga kao Vrhovnog Vladara i od Njega obilno primaju dokaze o ispunjenju Njegovih obećanja, ljude koji nisu mlaki, nego vrući i čija srca gore od Njegove ljubavi.

Upravo da se u skupštinama ponovo uloži sav onaj trud koji je bio ulagan za posljednjih dvadeset godina, članovi skupština, isto kao i u prošlosti, ipak ne bi postali požrtvovani sledbenici Hristovi, nosioci krsta. Mnogi od njih su zasićeni duhovnom hranom, dok u svijetu hiljade propadaju zbog nedostatka hleba života. Članovi skupština moraju raditi; oni se moraju odgajati, nastojeći da dostignu uzvišeno mjerilo koje im je postavljeno. Gospod će im pomoći da to ostvare ako budu htjeli saradivati s Njim. Ako u svojoj duši sačuvaju ljubav prema istini, oni neće sprječavati propovjednike da šire istinu na novim poljima.

U velikim gradovima je trebalo raditi čim su skupštine dobile ovu svjetlost; međutim, mnogi nisu osjećali teret za duše i sotona je, uvidjevši da su podložni njegovim kušanjima, upropastio njihov život. Bog traži od svog naroda da se pokaje, obrati i da se vrati svojoj prvoj ljubavi koju je ostavio odbivši da ide tragom samopožrtvovanog Iskupitelja.

Hrabrost i jednostavnost u radu

Došlo je vrijeme da se ulože odlučni naponi u mjestima u kojima istina još nije objavljena. Kako treba vršiti djelo Gospodnje? U svakom mjestu gdje budemo otpočeli s radom treba postaviti čvrste temelje kako bi djelo bilo trajno. Moramo se pridržavati metoda Gospodnjih. Ne smijete dozvoliti da vas uplaše vanjske okolnosti, ma kako one bile prijeteće. Vaša je dužnost da radite onako kako je to Gospod odredio. Propovijedajte Riječ, a Gospod će preko Duha Svetog uticati na razum slušaoca i uvjeriti ih. Božja Riječ kaže: »Oni izadoše i propovijedaše svuda, i Gospod ih potpomaga, i riječ potvrđiva znacima koji su se po tom pokazivali« (Marko 16, 20).

Potrebno je da se što veći broj radnika posveti ovom djelu, učestvujući u radu od kuće do kuće i organizirajući čitanje Biblije u porodicama. Potčinjavanjem volji Božjoj oni treba da dokažu svoje napredovanje u milosti. Na ovaj način će steći bogato iskustvo. Kad budu primili, vjerovali i poslušali Hristove riječi, u njihovom životnom djelu osjetit će se djelovanje Duha Svetog. Oni će tada revno ulagati napore i njegovati vjeru koja djeluje kroz ljubav i čisti dušu. U njihovom životu će se pokazati plodovi Duha.

Hrist je vidjelo svijetu. Oni koji idu za Njim ne hode u mraku, nego imaju svjetlost života. Jovan kaže o Hristu: »Koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji vjeruju u ime njegovo« (Jovan 1, 12). Upravljajte svoj pogled na Hrista. Na taj način ćete svoje srce, razum i karakter uskladiti s voljom Božjom.

Svi koji rade u našim misijama treba da poučavaju druge koliko god to mogu i da nastave s radom u sili onog istog Duha koji je podstakao osnivanje ovih misija. Tumačenjem Svetog Pisma, molitvom i sprovođenjem načela vjere u životu, poučavajte narod putevima Gospodnjim; tako ćete izgraditi crkvu osnovanu na stijeni — Hristu Isusu.

Vršite svoju dužnost u poniznosti. Ne smijete se nikad uzdizati iznad jednostavnosti Hristovog evanđelja. Uspjeh u pridobijanju duša nećete doživjeti ako pribjegavate vanjskom sjaju, nego ako uzdižete Hrista. Kad budete radili za Boga u krotosti i poniznosti srca, On će vam se sigurno otkriti.

Propovjednici mogu iznositi istinu jasno i razgovjetno upotrebom crteža, simbola i različitih prikaza. Takav način rada biće od pomoći i u skladu je s Riječju Božjom. Međutim, ako posao jednog radnika zahtijeva tolike izdatke da drugi zbog toga ne mogu dobiti iz blagajne dovoljno sredstava da bi radili na terenu, onda on ne radi u skladu s Božjim planom. Djelo u velikim gradovima mora se odvijati prema Hristovom sistemu, a ne kao na nekoj pozornici. Bog se ne slavi metodama ove vrste, već izlaganjem istine u ljubavi Hristovoj.

Nemojte lišavati istinu njenog dostojanstva i umanjivati njen uticaj raznim uvodima daleko više svjetskog nego duhovnog karaktera. Vaši slušaoci moraju razumjeti da vi ne održavate sastanak samo da biste opčinili njihova čula muzikom ili nečim sličnim, nego da biste propovijedali istinu u svoj njenoj ozbiljnosti, da im ona posluži kao opomena i da ih probudi iz njihovog smrtnog sna sebičnosti. Neuvijena istina zasijeca kao mač oštar s obje strane. To će probuditi one koji su mrtvi u prijestupu i grijehu.

Onaj koji je dao svoj život da bi spasio ljude i žene od idolopoklonstva i sebičnosti, pružio je primjer na koji se moraju ugledati svi oni koji se prihvate zadatka da drugima prikažu evanđelje. Slugama Božjim je u ovom vijeku dato da objavljuju najsvečaniju istinu i njihovi postupci, metode i planovi moraju odgovarati značaju same vijesti. Ako Riječ Božju izlažete na Hristov način, istine koje propovijedate ostaviće dubok utisak na vaše slušaoce. Oni će biti uvjereni da je to riječ živoga Boga.

Formalnost u službi Bogu

U svojim naporima da dopru do naroda, vjesnici Gospodnji ne smiju se pridržavati metoda ovog svijeta. Na sastancima koje održavaju, oni se ne smiju koristiti svjetskim pjevačima niti nekim teatralnim sjajem da bi izazvali interes. Kako se može očekivati da će oni koje ne zanima Riječ Božja, koji nikad nisu čitali Bibliju s iskrenom željom da shvate njene istine, pjevati iz duše i s razumijevanjem? Kako njihova srca mogu biti u skladu s riječima svetih pjesama? Kako se nebeski hor može pridružiti pjevanju koje je samo obična formalnost?

Zlo formalnog bogoslužjenja ne može se dovoljno snažno opisati; međutim, nema riječi kojima se mogu potpuno izraziti blagodati iskrene, istinske službe Bogu. Ako su ljudska bića ispunjena Duhom i pjevaju s razumijevanjem, nebeski anđeli takvu pjesmu upotpunjuju svojom muzikom i pridružuju se hvalospjevu. Onaj koji nas je obasuo darovima koji će nas osposobiti da budemo »Bogu pomagači«, traži od svojih slugu da njeguju svoj glas kako bi mogli govoriti i pjevati tako da ih svi mogu razumjeti. Nije potrebno pjevati suviše glasno; glas samo treba da bude čist i određen, a riječi treba jasno i razgovjetno izgovarati. Njegovanju glasa svi treba da posvete i vremena i truda, kako bi hvala Bogu bila otpjevana jasnim, blagim glasom, bez grubosti i oštine koje paraju uho. Vještina pjevanja je Božji dar; i treba ga, kao i druge darove upotrijebiti u Njegovu slavu.

Na sastanku treba izabrati izvjestan broj prisutnih koji će učestvovati u pjesmi, a oni koji su vješti u sviranju neka ih prate na muzičkim instrumentima. Ne treba se protiviti korištenju muzičkih instrumenata u našem radu. Taj dio službe treba pažljivo izvesti, jer je to slavljenje Boga u pjesmi.

Ne moraju uvijek samo njih nekoliko pjevati. Kad god je to moguće, u pjesmi treba da učestvuje čitav skup.

Sklad u različitim vidovima službe

Kad ulažemo trud u korist mnoštva koje živi u gradovima, moramo nastojati da naša služba bude potpuna. Posao u gusto naseljenim, velikim centrima je ogroman i jedan ga čovjek ne može savladati s uspjehom. Bog ima različite načine rada i različite radnike koje je obdario raznovrsnim darovima.

Jedan radnik može biti spreman govornik, drugi je dobar pisac, treći ima dar iskrene, usrdne i žarke molitve, četvrti dar pjevanja, peti naročiti dar da jasno izloži Riječ Božju. Svačiji dar treba da postane jedna sila u radu za Boga, jer On saraduje sa svojim radnicima. Jednima Bog daje riječ mudrosti, drugima raspoznavanje, trećima vjeru, ali svi moraju raditi pod vodstvom iste Glave. Raznovrsnost darova je uslovljena raznovrsnošću zadataka, ali je »jedan Bog koji čini sve u svemu« (I Kor. 12, 6).

Gospod želi da se Njegove izabrane sluge pouče da budu složni u svojim naponima. Nekima će se možda činiti da je suprotnost između njihovih darova i darova Njihovih saradnika suviše velika da bi mogli zajednički ulagati skladne napore. Međutim, ako imaju na umu da se moraju obraćati različitim dušama i da će jedni možda odbiti da slušaju izlaganje jednog radnika, dok će svoje srce otvoriti istini Božjoj kad je dragi radnik iznese na drugačiji način, oni će puni nade prihvatiti složnu zajedničku saradnju. Njihovi darovi, ma kako bili različiti, ipak mogu biti vođeni istim Duhom. Svaka riječ i postupak otkrivaće onda dobrotu i ljubav. I kad svaki radnik vjerno ispunjava dužnost koja mu je povjerena, to će biti odgovor na Hristovu molitvu da jedinstvo vlada među Njegovim sledbenicima, i svijet će po tome poznati da su oni Njegovi učenici.

Radnici Božji moraju biti složni u ljubavi i vjeri. Onaj koji govori ili čini ma šta što bi moglo

izazvati neslogu među članovima Hristove Zajednice — taj radi suprotno cilju Božjem. Oni koji unose u Zajednicu prepirke i neslogu, koji podstiču sumnjičenje i nepovjerenje, nanose sramotu Hristu. Bog želi da Njegove sluge njeguju međusobnu hrišćansku ljubav. Istinska vjera ujedinjuje srca u najnježnije jedinstvo ne samo s Hristom, nego i s braćom međusobno. Kad shvatimo što znači na ovaj način biti ujedinjen s Hristom i s našom braćom, onda će blagotvorni uticaj pratiti naš rad ma gdje se nalazili.

Radnici u velikim gradovima moraju vršiti svoju dužnost, trudeći se svim silama da ostvare najbolje rezultate. Njihovo izlaganje o vjeri i njihovi postupci moraju biti takvi da ostavljaju povoljan utisak na ljude. Oni ne smiju djelo Božje svoditi na granice vlastitih zamisli. Mi smo u prošlosti kao narod suviše često tako postupali i to je ometalo uspjeh djela. Moramo imati na umu da Gospod ima različite načine rada, da ima različite radnike kojima povjerava različite darove. Moramo shvatiti da Bog ima svoj cilj kad određene ljude upućuje u određena mjesta.

Umilni glas božanske milosti i Njegov milostivi poziv: »Ko je žedan neka dođe k meni i pije« (Jovan 7, 37), neće još dugo odzvanjati. Bog upućuje svoje vijesti opomene u sve gradove. Glasnici koje On šalje moraju tako složno raditi, da svi vide da su se oni naučili od Isusa.

U Hristovoj krotosti

Nijedan čovjek ne smije nastojati da druge tako priveže za sebe kao da im želi zapovijedati, naređivati im da rade ovo a ne ono, komandovati kao oficir četi vojnika. Tako su postupali sveštenici i glavari u Hristovo vrijeme, ali to nije ispravno. Kad se istina utisne u srca i kad ljudi i žene prihvate njeno učenje, prema njima se mora postupati kao prema imovini Hristovoj, a ne kao prema imovini čovjekovoj. Ako vezujete srca za sebe, odvojićete ih od Izvora mudrosti i snage. Oni moraju potpuno zavisiti od Boga, jer se samo tako mogu razvijati u milosti.

Iako čovjek možda smatra da ima znanje i mudrost, on će u duhovnom pogledu biti u potpunom neznanju ako ga ne poučava Sveti Duh. Čovjek mora shvatiti opasnost u kojoj se nalazi i svoju nesavršenost i mora se sasvim osloniti na Onoga koji jedini može sačuvati duše koje su Mu povjerene, prožeti ih svojim Duhom i ispuniti međusobnom ljubavlju, osposobljavajući ih na taj način da posvjedoče da je Bog poslao svoga Sina u svijet da bi spasio grešnike. Oni koji su istinski obraćeni zbijaće svoje redove u hrišćanskoj slozi. U Zajednici Božjoj ne smije postojati nikakva nesloga, niti je mudro da iko vlada nad onima koji prihvataju istinu. Krotost Hristova mora se odražavati u svemu što se govori i radi.

Hrist je temelj svake prave Zajednice. Nama je dato Njegovo neizmjenljivo obećanje da će Njegova prisutnost i Njegova zaštita uvijek biti s onima koji vjerno hode prema Njegovim uputima. Hrist nam mora biti na prvom mjestu sve do kraja vijeka. On je izvor života i snage, pravde i svetosti. On je to za sve one koji nose Njegov jaram i od Njega se uče kako da budu krotki i ponizni.

Uzdizati Hrista pred ljudima — to je dužnost i radost svih radnika u svakoj grani djela Božjeg. To je cilj svakog onog ko se istinski trudi. Ističimo Hrista, a sebe i svoje »ja« sakrijmo iza Njega. Takvo samopožrtvovanje je jedino dostojno svog imena. Takvo samopožrtvovanje Bog prima. »Jer ovako govori visoki i uzvišeni, koji živi u vječnosti, kojemu je ime sveti: na visini i u svetinji stanujem i s onijem ko je skrušena srca i smjerna duha oživljujući duh smjernijeh i oživljujući srce skrušenijeh« (Isaija 57, 15).

Protivljenje

Kad se budete trudili da iznesete istinu, često ćete nailaziti na protivljenje. Međutim, ako

pokušate na protivljenje odgovoriti dokazima, samo ćete ga povećati, a to sebi nikako ne smijete dozvoliti. Zauzmite ispravan stav. Anđeli Božji bdiju nad vama i oni znaju kako će uticati na one s kojima se ne želite prepirati. Nemojte se baviti negativnim stranama pitanja koja su pokrenuta, već putem revnog proučavanja, usrdne molitve i posvećenja srca sakupljajte čistu istinu i neka ona onda ostane urezana u vašim mislima. Ukrasite svoje žiške i upalite ih da njihovi zraci blistaju, kako bi ljudi, videći vaša dobra djela, slavili vašega Oca koji je na nebesima.

Da Hrist u pustinji, kad Ga je sotona iskušavao, nije zauzeo ispravan stav, On bi izgubio sve ono što je želio zadobiti. Hrist je ostavio najbolji primjer kako treba susresti protivnike. Mi potkrijepljujemo njihove dokaze ako ponavljamo ono što oni govore. Držite se uvijek samo istine. Možda će baš taj čovjek koji vam se sad protivi zadržati u sjećanju vaše riječi i prihvatiti istinu koja je prodrla u njegovu svijest.

Često sam govorila našoj braći: »Vaši protivnici će davati lažne izjave o vašem radu. Nemojte ponavljati njihove riječi, nego se držite svoga tvrđenja o živoj istini, i anđeli Božji će otvarati put pred vama. Naša je dužnost da izvršimo jedno veliko djelo i mi to moramo učiniti na razuman način. Nikad se ne smijemo uzbuđivati, niti dozvoliti da se u nama pojave zli osjećaji. Hrist nije tako postupao, a On je naš uzor u svemu. Za djelo koje nam je povjereno potrebno je mnogo više tražiti nebesku mudrost, posvećenost i poniznost, a mnogo manje isticati sebe i svoje »ja«. Moramo se čvrsto držati božanske sile«.

Oni koji su se odvojili od vjere dolaziće na naše skupove da bi našu pažnju odvratili od djela koje nam je Bog stavio u zadatak. Ne smijete dozvoliti da vaše uši umjesto istine slušaju izmišljotine. Nemojte se zaustavljati pokušavajući da obratite takvog koji svojim riječima ruži i sramoti vaše djelo, već pokažite da vas je nadahnuo Duh Isusa Hrista, i anđeli Božji će vam, staviti u usta riječi koje će se dotaći srca vašeg protivnika. Ako se takvi uporno nastoje nametnuti, razumni ljudi na skupu uvidjeće da je vaš stav uzvišeniji. Tako govorite da ljudi uvide da kroz vas govori Isus Hrist.

Potreban je revan, svesrdan rad

Kad bi naši propovjednici shvatili kako će brzo stanovnici svijeta biti izvedeni pred sud Božji da odgovaraju za svoja djela, kako bi svesrdno saradivali s Bogom na širenju istine! Kako bi se neumorno zalagali za uspjeh stvari Božje u ovom svijetu, objavljujući i riječju i djelom: »Svemu se 'kraj približi!« (I Petr. 4, 7).

»Pripremite se za susret s Bogom« — to je vijest koju moramo svuda objavljivati. Truba mora dati razgovjetan glas. Jasno i određeno mora odjeknuti opomena: »Pade, pade Vavilon veliki. .. Iziđite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijeh njezine, i da vam ne naude zla njezina« (Otkr. 18, 2. 4). Ove riječi nadahnuća se moraju ispuniti. Uskoro će na stanovnike cijele zemlje naići posljednja proba. U to vrijeme će se odluke brzo donositi. Oni koji prihvate istinu svrstavaće se pod krvlju poprskanom zastavom Kneza Emanuela. Oni će vidjeti i razumjeti kao nikada ranije da su propustili mnoge prilike da čine dobro. Shvatiće da nisu radili onako svesrdno kao što je trebalo, da bi potražili i našli izgubljene, da bi ih, kako bi se reklo, istrgli iz ognja.

Sluge Božje moraju uvijek imati na umu riječi: »Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu«. Nemarnost i ravnodušnost nemaju ničeg zajedničkog s pobožnošću. Kad shvatimo da radimo za Boga, moramo više nego ikada ranije biti svjesni svetosti duhovne službe. To shvaćanje unosiće u vršenje svake dužnosti život, budnost i trajnu energiju.

Vjera, čista i bez mane, mora se ogledati u svakodnevnom životu. Samo će revan, svesrdan rad biti od koristi u spašavanju duša. Neka se u našim svakodnevnim dužnostima ogleda i

pobožnost; tako ćemo svakim danom biti sve korisniji, jer svoje djelo gledamo u svjetlosti vječnosti.

Sam nebeski Otac nam je ukazao na djelo koje treba obaviti. Moramo uzeti svoje Biblije i početi da opominjemo svijet. Moramo biti »Bogu pomagači« u spašavanju duša — kanali kojima se Njegova ljubav iz dana u dan izliva na one koji propadaju. Istinski radnik se oplemenjuje i posvećuje kad shvati uzvišenost djela u kome ima čast učestvovati. Njega ispunjava vjera koja djeluje kroz ljubav i čisti dušu. Onome ko se potčini volji Božjoj ništa nije teško. »Radim za Gospoda« — to je misao koja čini privlačnim svaki zadatak koji mu Bog povjeri.

Svaki vaš rad mora se strogo osnivati na vjerskim načelima. Ozbiljno se zapitajte: »Što da učinim da bih ugodio Učitelju?« Posjećujte vjernike u onim mjestima gdje je potrebno ohrabrenje i pomoć. Na svakom koraku se pitajte: »Je li ovo put Gospodnji? Da li u duhu, riječi i djelu postupam u skladu s Njegovom voljom?« Ako radite za Boga imajući na umu samo Njegovu slavu, vaše djelo će nositi božansko obilježje i tako ćete ispuniti Gospodnji plan.

Proučavajući Riječ Božju, morate sve dublje i dublje prodirati ispod površine. Držite se vjerom božanske sile i ispitujte dubine nadahnuća. Unosite u svoju službu silu Božju, imajući na umu da je Gospod uvijek pored vas. Njegova ljubav mora blistati u svemu onome što radite i govorite. Dragocjene, jednostavne istine Riječi Božje treba da zablistaju u svem svom sjaju. Ponizite se pred Bogom. Hrist će biti vaša snaga. On vas je postavio da upravljate Njegovim domaćinjima, da dajete hranu na vrijeme. Hristovi radnici su veoma blizu Njegovog srca koje je puno ljubavi. On želi da, usavršavajući svoje propovjednike, usavrši svoje stado.

Hrist je naš Iskupitelj pun ljubavi i milosti. U Njegovoj sili ljudi i žene postaju jaki da se odupru zlu. Kada obraćeni grešnik promatra grijeh, on shvata svu njegovu odvratnost. On se čudi što nije ranije prišao Hristu. On uviđa da mora savladati svoje nedostatke, da svoj apetit i strasti mora potčiniti volji Božjoj i postati učesnik u božanskoj prirodi, pobijedivši pokvarenost koja postoji u svijetu uslijed popuštanja tjelesnim željama. Kad se pokajao za svoje prijestupe zakona Božjeg, on se revno trudio da pobijedi grijeh. On se trudi da otkrije silu Hristove milosti i dolazi u lični dodir sa Spasiteljem. Pred njegovim očima se stalno nalazi Hrist. Molitvom, vjerom, primanjem blagoslova koji su mu potrebni, on se sve više približava uzvišenom mjerilu Božjem.

Kad se takav čovjek odrekne sebe, uzme svoj krst i pođe za Hristom, On ljubi Gospoda Isusa svim svojim srcem, Hrist postaje njegova mudrost, pravda, posvećenje i izbavljenje.

Hrist je naš uzor, naše nadahnuće, naša najveća nagrada. »Vi ste Božja njiva, Božja građevina« (I Kor. 3, 9). Bog je Glavni Graditelj, ali i čovjek ima svoj udio. On mora saradivati s Bogom. »Mi smo Bogu pomagači« (I Kor. 3, 9), Nikada ne zaboravite riječi »Bogu pomagači«. »Gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno« (Filip. 2, 12. 13). Čudotvorna sila Hristove milosti otkriva se u tome što u čovjeku stvara novo srce i podstiče težnju za uzvišenijim životom i svetijim žarom oduševljenja. Bog kaže: »I daću vam novo srce« (Jezek. 36, 26). Zar to obnavljanje čovjeka nije najveće čudo koje se može izvršiti? Da li uopšte ima nečega što ljudsko biće, koje se vjerom drži božanske sile, ne bi moglo ostvariti?

Imajte na umu da u saradnji s Hristom kao vašim ličnim Spasiteljem leži vaša snaga i vaša pobjeda. Svi moraju učestvovati u toj saradnji. Hrist je Put, Istina i Život. On kaže: »Bez mene ne možete činiti ništa« (Jovan 15, 5). A pokajnička, vjerna duša odgovara: »Sve inogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje« (Filip. 4, 13). Onima koji tako čine dato je obećanje: »Koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji« (Jovan 1, 12).

IV ZDRAVSTVENI RAD

»Ljubazni! molim se Bogu da ti u svemu bude dobro, i da budeš zdrav«.

III Jovanova 2

VJERNOST U ZDRAVSTVENOJ REFORMI³

Naređeno mi je da cjelokupnom našem narodu objavim vijest u vezi sa zdravstvenom reformom, jer su mnogi odstupili od svoje prvobitne privrženosti načelima zdravstvene reforme.

Božji je cilj da se Njegova djeca razvijaju do potpune visine ljudi i žena u Hristu. Da bi to ostvarili, oni moraju pravilno iskoristiti sve svoje umne, duševne i tjelesne sposobnosti. Oni ne smiju ni u najmanjoj mjeri rasipati svoje umne ili tjelesne snage.

Pitanje očuvanja zdravlja je veoma značajno. Kad to pitanje proučavamo u strahu Božjem, onda uviđamo da je za naš duhovni i tjelesni razvoj najkorisnije da se pridržavamo jednostavnosti u ishrani. To pitanje treba strpljivo proučavati. Potrebno nam je znanje i sposobnost pravilnog rasuđivanja kako bismo i u ovom slučaju mudro postupili. Ne smijemo se suprotstavljati zakonima prirode, nego im se moramo pokoravati.

Oni koji su dobili pouke u pogledu štetnosti upotrebe mesa, čaja i kafe, kao i pripremanja teške i nezdrave hrane, i odlučili se da učine zavjet s Bogom na žrtvi, takvi neće popuštati svojoj sklonosti za hranom za koju znaju da je nezdrava. Bog zahtijeva da savladamo apetit i da se odrekemo onih namirnica koje nisu dobre. To djelo se mora izvršiti da bi narod Božji mogao stajati pred Njim kao savršen narod.

Lična odgovornost

Ostatak naroda Božjeg mora biti obraćen narod. Izlaganje ove vijesti mora imati za posledicu obraćenje i posvećenje duša. U tom pokretu moramo osjetiti silu Duha Božjeg. Ovo je čudesna, određena vijest, ona je od najvećeg značaja za onoga ko je primi i mora se objavljivati glasnim pokličem. Moramo imati istinsku, nepokolebljivu vjeru da će se ta vijest sve više širiti sve do svršetka vijeka.

Ima takozvanih vjernika koji neke dijelove Svjedočanstva prihvataju kao vijest Božju, a odbacuju one dijelove koji osuđuju njihove omiljene sklonosti. Takvi rade na uštrb vlastite dobrobiti i dobrobiti Zajednice. Neophodno je da hodimo u svjetlost kad je već imamo. Oni koji tvrde da vjeruju u zdravstvenu reformu, a istovremeno u svakodnevnom životu postupaju suprotno njenim načelima, nanose štetu vlastitoj duši i ostavljaju rđav utisak i na vjernike i na nevjernike.

Snaga kroz poslušnost

Na onima koji poznaju istinu leži svečana odgovornost da im sva djela budu u skladu s vjerom, da njihov život bude oplemenjen i posvećen, kao i da se pripreme za djelo koje se brzo mora izvršiti u ovim poslednjim danima vijesti. Oni ne smiju trošiti ni vrijeme ni snagu na zadovoljavanje apetita. Sad su za nas od osobitog značaja riječi: »Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od grijeha svojih, da dođu vremena osvježenja od lica Gospodnjeg« (Djela 3, 19).

³ Rukopis pročitana delegatima na Gen. konferenciji u Vašingtonu, 31. maja 1909.

Mnogima od nas nedostaje duhovnosti i biće sigurno izgubljeni ako se potpuno ne obrate. Zar ćete dozvoliti sebi da se izložite takvoj opasnosti?

Mnogi su zbog gordosti i slabosti u vjeri lišeni obilnih Božjih blagoslova. Ako ne ponize svoja srca pred Gospodom, mnogi će biti razočarani i iznenađeni kad se bude začuo poklič: »Eto ženika gdje ide« (Mat. 25, 6). Oni imaju teoriju istine, ali nemaju ulja u svojim žiškama. Naša vjera u ovom vremenu ne smije se ograničiti na samo prihvatanje ili vjerovanje u teoriju vijesti Trećeg anđela. Moramo imati ulje milosti Hristove kojim ćemo napuniti svoje žiške, da bi svjetlost sijala i pokazivala put onima koji su u mraku.

Ako želimo izbjeći teška i neprijatna iskustva, moramo svesrdno i bez odlaganja graditi spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Ima mnogih koji ne pružaju očigledne dokaze da su vjerni zavjetu učinjenom prilikom krštenja. Formalizam, težnja za počastima u svijetu, gordost i samoljublje oslabili su njihovu revnost. Njihova svijest se povremeno budi, ali oni ne padaju na Stijenu — Hrista Isusa. Oni ne prilaze Bogu slomljena srca u pokajanju i priznanju. Oni koji u srcu osjete djelovanje istinskog obraćenja, otkriće u svom životu plodove Duha. O, kad bi oni kojima toliko nedostaje duhovnosti mogli shvatiti da se vječni život može dati samo onima koji postanu sudionici u božanskoj prirodi, onima koji izbjegnju pokvarenost koja u svijetu postoji zbog tjelesnih želja!

Samo sila Hristova može ostvariti preobražaj srca i uma, a to mora biti iskustvo svakog onog koji želi biti s Njim učesnik u novom životu u nebeskom carstvu. Spasitelj kaže: »Ako se ko nanovo ne rodi, ne može vidjeti carstva Božjega« (Jovan 3, 3). Vjera koja dolazi od Boga jedina je vjera koja nas može odvesti Bogu. Da bismo Mu služili kako treba, moramo biti rođeni od božanskog Duha. To će nam pomoći da budno stražimo. To će očistiti srce, obnoviti um i osposobiti nas da još bolje upoznamo i ljubimo Boga, da se dobrovoljno pokoravamo svim Njegovim zahtjevima. To je istinska pobožnost.

Bog traži da Njegov narod neprekidno napreduje. Moramo shvatiti da popuštanje apetitu predstavlja najveću smetnju za duhovni napredak i djelo posvećivanja duše. Međutim, pored sveg našeg propovijedanja zdravstvene reforme, mnogi među nama jedu neumjereno i to hranu koja ne odgovara organizmu. Popuštanje apetitu je glavni uzrok tjelesne i duhovne slabosti i u velikoj mjeri uzrok bolesti i prerane smrti. Svaki pojedinac koji teži za čistotom duše mora imati na umu da se u Hristu nalazi sila koja pobjeđuje apetit.

Meso kao hrana

Kad bi nam zadovoljenje želje za mesom kao hranom bilo od koristi, ja vam ne bih upućivala ovaj poziv. Međutim, ja znam da nam to ne koristi. Meso narušava tjelesno zdravlje i moramo se naučiti da živimo bez njega. Oni koji su u mogućnosti da osiguraju sebi vegetarijansku ishranu, ali popuštaju svojim sklonostima u ovom pogledu, koji jedu i piju što im se sviđa, postepeno će postati nemarni i prema poukama koje Gospod daje u pogledu drugih tačaka sadašnje istine, i izgubiti jasno shvatanje o tome što je istina. Oni će neizbježno požnjati što su posijali.

Data mi je pouka da učenicima u našim školama ne treba davati meso i hranu za koju se zna da je nezdrava. Na sto ne treba iznositi ništa što podstiče želju za razdražujućim sredstvima. Obraćam se starima i mladima i sredovječnicima. Oslobodite se želje za onim što vam može samo naškoditi. Služite Gospodu na taj način što ćete žrtvovati sve što nije dobro.

I sama djeca mogu razumno učestvovati u tom djelu. Mi smo svi članovi porodice Gospodnje; Gospod želi da se sva Njegova djeca, i mlađi i stariji, odreknu popuštanja apetitu i da štede novac koji je potreban za podizanje molitvenih domova i izdržavanje misionara.

Naređeno mi je da kažem roditeljima: Kad je riječ o ovome, budite i dušom i srcem na strani Gospodnjoj. U ovim danima kušanja moramo stalno imati na umu da nas je Tvorac svemira stavio na probu. Zar se nećete odreći sklonosti koje vam mogu naškoditi? Same riječi ne znače ništa; svojim postupcima punim samoodricanja posvjedočite da se pokoravate zahtjevima koje Bog postavlja svom izabranom narodu. Onda uložite u riznicu jedan dio novca koji ste uštedjeli uz samoodricanje i tada će biti dovoljno sredstava za potrebe djela Božjeg.

Mnogi smatraju da ne mogu živjeti bez mesa. Međutim, kad bi oni prešli na stranu Gospodnju, odlučivši da idu putem kojim ih On vodi, oni bi stekli snagu i mudrost kao nekada Danilo i njegovi drugovi. Oni će uvidjeti da će im Gospod dati moć zdravog rasuđivanja. Mnogi će se iznenaditi kad vide koliko se može uštedjeti za stvar Božju zahvaljujući samoodricanju. Male sume, uštedene pod cijenu žrtve, učiniće više za napredak djela Božjeg nego veliki darovi za koje nije bilo potrebno nikakvo samoodricanje.

Adventisti sedmog dana imaju veoma značajne istine. Prije više od četrdeset godina (ovo svjedočanstvo je objavljeno 1909., 31. maja) Gospod nam je dao naročitu svjetlost u vezi sa zdravstvenom reformom, ali kako mi hodimo u toj svjetlosti? Koliko je samo njih odbilo da živi u skladu sa savjetima Božjim! Kao narod moramo napredovati srazmjerno s primljenom svjetlošću. Naša je dužnost da shvatimo načela zdravstvene reforme i da ih se pridržavamo. U pitanju umjerenosti morali bismo biti daleko ispred svih ostalih naroda. Međutim, među nama ipak ima dobro obaviještenih članova Zajednice, pa čak i propovjednika, koji imaju malo poštovanja prema svjetlosti koju je Bog dao o ovom predmetu. Oni jedu što im se sviđa i postupaju po sopstvenoj volji.

Neka učitelji i vođe u našem djelu zauzmu u pogledu zdravstvene reforme čvrst stav osnovan na Bibliji, dajući nedvosmisleno svjedočanstvo onima koji vjeruju da žive u posljednjim danima istorije ove zemlje. Mora se povući linija razlikovanja između onih koji služe Bogu i onih koji služe sebi.

Pokazano mi je da su načela koja su nam data u prvim danima vijesti i danas isto tako značajna i da ih treba isto tako savjesno sprovoditi kao i onda. Postoje neki koji se nikad nisu upravljali prema svjetlosti datoj u pogledu ishrane. Sad je vrijeme da se ta svjetlost uzme ispod suda i da sija jasnim, blistavim zracima.

Načela zdravlja su vrlo značajna za nas i kao pojedince i kao narod. Kad mi je prvi put bila upućena vijest o zdravstvenoj reformi, ja sam bila slaba i bolesna i bila sam podložna čestim nesvjesticama. Vapila sam Bogu da mi pomogne i On mi je ukazao na veliko pitanje zdravstvene reforme. On mi je pokazao da oni koji se drže Njegovih zapovijesti moraju uspostaviti prisnu vezu s Njim i biti umjereni u jelu i piću, kako bi svoj duh i tijelo mogli sačuvati za službu u najboljem stanju. Ta svjetlost je za mene bila veliki blagoslov. Ja sam prihvatila dužnost zdravstvenog reformatora, znajući da će me Gospod ojačati. Danas sam i pored starosti mnogo zdravija nego u mlađim godinama. Neki su govorili da se nisam pridržavala načela zdravstvene reforme onako kako sam ih propovijedala svojim perom; međutim, ja mogu reći da sam bila vjerni zdravstveni reformator. Oni koji su bili članovi moje porodice i znaju da je to istina.

»Na slavu Božju«

Mi ne propisujemo nikakva određena pravila u ishrani; međutim; kažemo da u zemljama gdje ima u izobilju voća, žitarica i oraha, neće biti ispravno ako Božji narod upotrebljava meso kao hranu. Pokazano mi je da meso podstiče životinjske nagone, lišava ljude i žene one ljubavi i samilosti koje treba gajiti prema svakome i čini da niže strasti odnose pobjedu nad uzvišenijim

osobinama bića. Ako je ikada bilo zdravo jesti meso, danas to više nije. Rak, tumori i plućne bolesti su u velikoj mjeri posljedica jedenja mesa.

Pitanje upotrebe mesa mi ne smatramo probnim pitanjem za stupanje u članstvo, ali moramo razmotriti kakav uticaj vrše na druge oni vjernici koji se hrane mesom. Zar nećemo kao glasnici Božji uputiti svima ove riječi: »Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božju činite« (I Kor. 20, 31). Zar im nećemo objaviti odlučno svjedočanstvo protiv popuštanja izopačenom apetitu? Zar će se propovjednici evanđelja, koji objavljuju najsvečaniju istinu koja je ikad data smrtnicima, vratiti egipatskim loncima s mesom i pružiti takav primjer? Zar će oni koji žive od desetka iz Božjih sprema dozvoliti da ugađanjem sebi truju svoju krv, životvorni tok koji struji njihovim žilama? Zar će zanemariti svjetlost i opomene koje im je Bog dao? Zdravlje tijela je od najvećeg značaja za razvijanje u milosti i sticanju uravnoteženog karaktera. Ako ne pazimo što unosimo u želudac, mi time sprečavamo razvoj dobrog, moralno jakog karaktera.

Sad su (u pogledu pitanja ishrane) svi stavljeni na probu i kušaju se. Mi smo kršteni u Hristovo ime i ako izvršimo svoju dužnost odvajajući se od svega onoga što bi nas vuklo dolje i što bi nas činilo onakvim kakvi ne smijemo biti, onda će nam biti data snaga da se razvijamo u Hristu koji je naš živi poglavar, i vidjećemo spasenje Božje.

Jedino ako potpuno shvatimo načela zdravlja, bićemo u stanju sagledati zle posljedice pogrešnog načina ishrane. Oni koji, uvidjevši svoje pogreške, imaju hrabrosti da promijene svoj način života, shvatiće da proces reformacije traži stalnu borbu i mnogo ustrajnosti; ali kad jednom budu stekli dobre navike, oni će razumjeti da onaj način ishrane koji su ranije smatrali neškodljivim, polako ali sigurno utire put želučanim i drugim oboljenjima.

Očevi i majke, stražite u molitvi. Čuvajte se strogo svakog oblika neumjerenosti. Učite svoju djecu načelima zdravstvene reforme. Učite ih što sve moraju izbjegavati da bi sačuvali svoje zdravlje. Gnjev Božji se već počeo izljevati na sinove nepokornosti. Kakvi se sve zločini, grijesi i bezakonja pojavljuju svuda i na svakom mjestu! Kao narod, moramo biti budni i veoma pažljivi kako bismo sačuvali svoju djecu od uticaja iskvarenog društva.

Poučavanje naroda načelima zdravlja

Moramo ulagati mnogo veće napore da bismo poučili narod načelima zdravstvene reforme. Treba osnivati tečajeve za kuvanje, a isto tako i oni koji rade od kuće do kuće mogu upućivati ljude u vještinu kuvanja zdrave hrane. I stari i mladi treba da nauče kako kuvati što jednostavnija jela. Gdje god se propovijeda istina, treba ljude poučiti kako će pripremati jednostavna, a ipak ukusna jela. Treba im pokazati da se i bez mesa može pripremiti dobra hrana.

Učite narod da je bolje znati kako da sačuvamo zdravlje, nego kako da se liječimo od bolesti. Naši liječnici moraju biti mudri vaspitači i ustati protiv svake neumjerenosti, pokazujući da je uzdržavanje od svega onog što je Bog zabranio jedini način da se spriječi propast tijela i duše.

Pripremajući zdravu hranu koja treba da zamijeni raniju ishranu onih koji se tek uče da budu zdravstveni reformatori, moramo imati mnogo obzira i taktičnosti. Potrebna je vjera u Boga, iskrenost namjere i spremnost da pomognemo jedan drugom. Ishrana koja nema dovoljno hranljive vrijednosti nanosi sramotu djelu zdravstvene reforme. Mi smo smrtni ljudi i zato moramo uzimati takvu hranu koja će naše tijelo održati zdravim.

Krajnosti u ishrani

Neki od našeg naroda, dok se savjesno uzdržavaju od nezdrave hrane, zanemaruju snabdjeti

se elementima koji su neophodni za održavanje tijela. Oni koji zastupaju tako pretjerana gledišta o zdravstvenoj reformi nalaze se u opasnosti da pripremaju bezukusna jela koja se uopšte ne mogu jesti. Treba kuvati jela koja će biti i hranljiva i ukusna. Njima ne smije nedostajati ništa što je potrebno ljudskom organizmu. Ja sam oduvijek upotrebljavala izvjesnu količinu soli, jer so ne samo što nije štetna, nego je naprotiv vrlo važna za krv. Povrću treba popravljati ukus s malo mlijeka, vrhnja ili nečeg sličnog.

Iako su nam upućene opomene u pogledu maslaca, koji može izazvati bolest, kao i o štetnosti obilne upotrebe jaja kod male djece, ipak ne treba misliti da kršimo načela ako jedemo jaja od dobro držanih i pravilno hranjenih kokoši. Jaja sadrže sastojke koji djeluju kao lijek protiv izvjesnih otrova.

Neki su se odrekli mlijeka, jaja i maslaca i ne unose u organizam potrebne sastojke, te su oslabili i postali nesposobni za rad. To ruši ugled djela zdravstvene reforme. U djelu koje smo mi nastojali postaviti na zdrave temelje nastupila je pometnja zbog izvjesnih nastranosti koje Bog ne traži i to umanjuje snagu Zajednice. Ali Bog će se umiješati da bi spriječio posledice ili pretjeranih shvatanja. Evanđelje treba da unese sklad u ovaj grešni svijet, okupljajući i bogate i siromašne kod nogu Isusovih.

Doći će vrijeme kad ćemo neke namirnice koje danas upotrebljavamo, kao što su mlijeko, vrhnje i jaja, morati da odbacimo, ali nije potrebno da sami na sebe navlačimo teškoće preuranjenim i pretjeranim ograničenjima. Čekajte dok prilike to budu zahtijevale, a Gospod priprema put za to.

Oni koji žele imati uspjeha u objavljivanju načela zdravstvene reforme moraju Riječ Božju učiniti svojim vođom i savjetnikom. Učitelji zdravstvene reforme će imati uspjeha u svom radu jedino ako tako budu postupali. Nikad ne smijemo raditi protiv zdravstvene reforme time što ćemo propustiti da preporučimo zdravu i ukusnu hranu umjesto one koju smo odbacili. Nemojte ni na koji način podsticati želju za nadražujućim sredstvima. Jedite samo čistu, jednostavnu i zdravu hranu i stalno zahvaljujte Bogu za načela zdravstvene reforme. Budite u svemu iskreni i ispravni i zadobićete dragocjene pobjede.

Ishrana u raznim zemljama

U svome radu protiv proždrljivosti i neumjerenosti moramo uzeti u obzir i uslove u kojima živi ljudski rod. Ljudi žive u raznim krajevima svijeta, ali se Bog za sve podjednako pobrinuo. Oni koji žele da budu Božji saradnici moraju dobro promisliti prije nego što odrede koja jela treba jesti, a koja ne treba. Moramo biti u tijesnom dodiru s ljudima. Ako zdravstvenu reformu u njenom ekstremnom obliku preporučujemo onima kojima okolnosti ne dozvoljavaju da je prihvate, načinićemo više štete nego koristi. I dok propovijedam evanđelje siromasima, naloženo mi je da im kažem da uzimaju onu hranu koja je najhranljivija. Ne mogu im reći: »Ne smijete jesti jaja, mlijeko niti vrhnje. Ne smijete pripremati jela na maslacu«. Moramo propovijedati evanđelje siromašnima, ali još nije došlo vrijeme da se u ishrani držimo najstrožih načela.

Jedna riječ kolebljivima

Propovjednici koji smatraju da mogu slobodno popuštati svom apetitu neće postići pravi cilj. Bog želi da oni budu zdravstveni reformatori. On želi da oni žive prema svjetlosti koju im je dao o ovom predmetu. Tuga me obuzima kad vidim da se oni koji bi morali biti revni pobornici zdravstvene reforme još nisu obratili i počeli živjeti u skladu s ispravnim načelima. Molim se Gospodu da im pokaže kakav će gubitak pretrpjeti zbog toga. Mi bismo imali dva puta veći

uspjeh u radu za Gospoda kad bi se u domovima naših članova postupalo onako kako treba.

Uslovi da molitva bude uslišena

Da bi se očistili i da bi ostali čisti, adventisti sedmoga dana moraju i u svom srcu i u svom domu dati mjesta Duhu Svetome. Gospod mi je dao ovu svjetlost; ako se današnji Izrael ponizi pred Njim i hram svoje duše očisti od svake nečistoće, Bog će uslišiti njegove molitve za bolesne i blagosloviće svoja ljekovita sredstva upotrijebljena protiv bolesti. Kad ljudsko oruđe vjerom preduzme sve što može u borbi protiv bolesti, primjenjujući jednostavne metode liječenja koje je Bog prevideo, Bog će blagosloviti njegove napore.

Božji narod će sigurno osjetiti sve posledice prijestupa, ako pored tolike svjetlosti koju je primio, i dalje nastavi robovati rđavim navikama, ugađajući sebi i odbijajući da se reformira. Ako ljudi po svaku cijenu odluče da zadovoljavaju svoj izopačen apetit, Gospod ih neće nikakvim čudom spasiti od posledica zadovoljavanja apetita. Oni će »u mukama ležati«.

Oni koji se budu odveć osmjelili i rekli: »Gospod me je iscijelio i ja ne moram postavljati sebi nikakva ograničenja u pogledu ishrane; mogu jesti i piti što mi je volja«, ubrzo će opet oboljeti i tijelom i duhom i biće im potrebna iscjeljujuća sila Božja. Ne smijete misliti da možete, kao i svijet, popuštati svojim željama zato što vas je Gospod milostivo izliječio. Držite se naloga koji je Hrist davao kad je izliječio bolesne: »Idi, i odsele više ne griješi« (Jovan 8, 11). Ne dozvolite da vam apetit bude bog.

Izraelcima u staro vrijeme Gospod je dao obećanje da će ih sačuvati od svih bolesti koje je pustio na Egipat, ako se budu čvrsto držali Njega i poštovali sve Njegove zapovijesti. To obećanje je bilo dato pod uslovom poslušnosti. Da su se Izraelci pokoravali poukama koje su dobili i koristili se svojim prednostima, oni bi za svijet bili uzor zdravlja i napretka. Ali su oni propustili da ostvare Božji plan i stoga nisu ni primili blagoslove koji su im bili namijenjeni. Ipak, Josif i Danilo, Mojsije i Ilija, kao i mnogi drugi, pružaju divan primjer što sve čovjek može postići ako se u svom životu drži ispravnih navika. Istom vjernošću prema načelima postigli bi se i danas isti rezultati. Za nas je napisano: »A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome« (I Petr. 2, 9).

Samoodricanje i mir

O, koliko njih gubi tako dragocjene blagoslove zdravlja i duhovnih darova koje im je Bog pripremio! Ima mnogo takvih koji se svim silama trude da zadobiju velike pobjede i prime naročite blagodati da bi mogli učiniti nešto veliko. Oni osjećaju da se moraju stalno boriti u molitvi i suzama da bi to ostvarili. Ovi će ljudi naći mir ako budu s molitvom tražili u Svetom Pismu istinsku volju Božju i ako je budu vršili bez ikakvog ustezanja ili ugađanja sebi. Svi ti očajnički naponi, borbe i suze neće im donijeti blagoslove za kojima žude, ako se potpuno ne odreknu sebe. Oni moraju vršiti zadatak koji im je postavljen, koristeći se obiljem blagodati koju je Bog obećao svima onima koji traže s vjerom.

»Ko hoće da ide za mnom, neka se odreče sebe i uzme križ svoj i ide za mnom«, rekao je Isus (Luka 9, 23). Ugledajmo se na jednostavnost i samoodricanje našeg Spasitelja. Uzdižimo Čovjeka s Golgote time što ćemo biti sveti u riječima i životu. Spasitelj je sasvim blizu onih koji sebe posvećuju Bogu. Ako je ikad bilo vrijeme da Duh Božji djeluje na naša srca i život, to vrijeme je danas. Zatražimo od te božanske sile snagu da živimo životom svetosti i samoodricanja.

Neka Riječ Božja bude naš udžbenik. Gospod je naš pomagač i naš Bog. Obratimo se Njemu kako bi nam On omogućio da ostvarimo svoje planove.

POZIV ZDRAVSTVENO-EVANĎEOSKIM MISIONARIMA⁴

Živimo u posljednjim danima. Kraj svemu se veoma približio. Znaci koje je Hrist prorekao brzo se ispunjavaju. Predstoje nam burna vremena, ali nemojmo izustiti nijednu riječ nevjerovanja ili malodušnosti. Onaj koji razumije teškoće na koje nailazimo pobrinuće se da se našim radnicima u raznim mjestima pruži mogućnost da uspješnije privuku pažnju naroda. On zna za potrebe i želje i onog najslabijeg stvorenja iz svoga stada i šalje svoju vijest na sve puteve, glavne i sporedne. On nas ljubi vječnom ljubavlju. Imajmo na umu da mi nosimo vijest iscjeljenja svijetu koji je pun duša bolesnih od grijeha. Hristova je želja i namjera da se svi mi bolje upoznamo s Njegovom misijom liječenja i djelovanjem Njegove milosti; i On neka ojača našu vjeru da to shvatimo. On želi da svjetlost Njegove milosti zablista iz mnogih mjesta.

Sanatoriji kao misionarska središta

U mnogim mjestima ima duša koje još nisu čule vijest. Zdravstveno-misionarski rad se ubuduće mora razvijati s mnogo većom revnošću. To djelo je put kojim će istina ući u velike gradove. Sanatorije treba podići u mnogim mjestima.

Rad u sanatoriju predstavlja sredstvo kojim se najuspješnije može doprijeti do svih društvenih slojeva. Naši sanatoriji su desna ruka evanđelja; oni otvaraju vrata kroz koja se napaćenom čovječanstvu može objaviti radosna vijest o iscjeljenju kroz Hrista. U tim ustanovama bolesnici se mogu naučiti da svoje patnje povjere velikom Liječniku koji će sarađivati s njihovim naporima da ozdrave, donoseći im iscjeljenje i duše i tijela.

Hrist se ne nalazi više na ovom svijetu da bi kao čovjek išao kroz gradove i sela i liječio bolesnike. Međutim, On je nama ostavio dužnost da nastavimo zdravstveno-misionarski rad koji je On započeo. U tom djelu moramo učiniti sve što možemo. Moraju se osnovati ustanove za liječenje bolesnika, u kojima će ljudi i žene koji pate od raznih bolesti biti povjereni brizi bogobojaznih liječnika i njegovateljica i liječeni bez umjetnih lijekova.

Pokazano mi je da se djelo koje se mora izvršiti u pogledu zdravstvene reforme ne smije odlagati. Vršeći to djelo mi ćemo se približiti dušama na svim putevima. Data mi je naročita svjetlost da će u našim sanatorijima mnoge duše primiti sadašnju istinu i pokoriti joj se. U tim ustanovama ljudi i žene treba da nauče kako će se brinuti o svom tjelesnom zdravlju i, istovremeno, kako će postati zdravi u vjeri. Njima se mora objasniti što znači uzimati tijelo i krv Sina Božjeg. Hrist kaže: »Riječi koje vam ja rekoh duh su i život su« (Jovan 6, 63).

Naši sanatoriji moraju biti škole u kojima će se sticati znanje o zdravstveno-misionarskom radu. Neka se dušama oboljelim od grijeha tu daje lišće s drveta života koje će im vratiti mir, nadu i vjeru u Hrista Isusa.

Djelo Gospodnje mora napredovati. Zdravstveno-misionarski rad, isto kao i odgojiteljski, mora napredovati. Po mom dubokom uvjerenju, nama jako nedostaju revni, odani, mudri i sposobni radnici. U svakom velikom gradu treba da se nalazi predstavništvo istinskog zdravstveno-misionarskog djela. Neka danas svako postavi sebi pitanje: »Gospode! što hoćeš da činim?« (Djela 9, 6). Gospod želi da naše zdravstvene ustanove u svakom velikom gradu ističu Njegov način liječenja bez umjetnih lijekova. Bog će dati sveto dostojanstvo onima koji uvijek prodiru sve dalje i dalje, u svako mjesto gdje im se omogućuje pristup. Sotona će njihov rad

⁴ Rukopis pročitana delegatima na Gen. konferenciji u Vašingtonu, 1. juna 1909.

ometati koliko god bude mogao, ali će božanska sila podržavati svakog iskrenog radnika. Vođeni rukom našeg Nebeskog Oca, mi moramo ići naprijed, koristeći svaku priliku da doprinesemo napretku djela Božjeg.

Svim zdravstvenim misionarima Gospod se obraća ovim riječima: Idite, radite danas u mom vinogradu i spašavajte duše. Bog čuje molitvu svih onih koji Ga traže u istini. On raspolaže silom koja nam je svima potrebna. On ispunjava srce ljubavlju, radošću, mirom i svetošću. Karakter se mora neprekidno razvijati. Ne smijemo gubiti vrijeme radeći suprotno ciljevima Božjim.

Ima liječnika koji zbog ranije veze s našim sanatorijima, smatraju da je korisno naseliti se u blizini tih ustanova. Oni zatvaraju oči pred velikim poljem, zapostavljenim i neobrađenim, na kojem bi nesebičan rad donio blagoslove mnogima. Liječnici kao misionari mogu vršiti uticaj koji uzdiže, oplemenjuje i posvećuje. Oni koji ne rade tako zloupotrebljavaju svoje sposobnosti i čine ono što Gospod ne odobrava.

Obučavanje radnika

Ako je Gospod ikada govorio preko mene, On govori kad kažem da radnici koji sudjeluju u vaspitnom, propovjedničkom i zdravstveno-misionarskom radu moraju djelovati kao cjelina, radeći pod nadzorom Božjim, pomažući i usređujući jedan drugog.

Oni koji su u vezi s našim školama i sanatorijima moraju raditi usrdno i revno. Djelo koje se vrši pod djelovanjem Svetog Duha, iz ljubavi prema Bogu i čovječanstvu, nosiće božanski pečat i uticati na ljudski razum.

Gospod poziva našu omladinu da stupa u naše škole i da se brzo osposobljava za službu. U raznim mjestima, izvan gradova, treba osnivati škole gdje bi mladi dobili vaspitanje koje će ih pripremiti da se posvete evanđeoskom djelu i zdravstveno-misionarskom radu.

Mora se dozvoliti da Gospod sam ukaže ljudima na njihove dužnosti i utiče na njihov razum. Nikog ne treba obavezati da služi određen broj godina pod upravom jedne grupe ljudi ili u jednoj određenoj grani djela Gospodnjeg, budući da Gospod sam poziva ljude, kao što je nekada pozivao ponizne ribare, i On će im sam dati pouke u pogledu njihovog polja rada i metoda kojima će se služiti. On će pozvati ljude od pluga i iz drugih zanimanja da bi dušama koje su na rubu propasti saopštili poslednju vijest opomene. Postoji mnogo načina da se radi za Gospodara, a veliki Učitelj otvara oči radnicima, omogućujući im da vide čudesne stvari u Njegovoj Riječi.

Njegovateljice i bolničarke kao evanđelisti

Hrist — veliki zdravstveni misionar — je naš uzor. Za Njega je napisano: »I prohodaše po svoj Galileji Isus učeći po zbornicima njihovijem, i propovijedajući evanđelje o carstvu, i iscjeljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima« (Mat. 4, 23). On je liječio bolesne i propovijedao evanđelje. U Njegovoj službi su učenje i liječenje bili tijesno povezani. To se ni danas ne smije odvajati.

Njegovateljice koje se obučavaju u našim ustanovama moraju se osposobiti da rade kao zdravstveni misionari, da s liječenjem tijela povežu i propovijedanje Riječi.

Svjetlost koja nam je povjerena treba da rasvijetli moralnu tamu svijeta. Kad se takvima koji se danas nalaze u mraku ukaže na Vidjelo svijeta, mnogi će razumjeti da za njih još ima nade za spasenje. Možda će vaša svjetiljka biti mala, ali imajte na umu da ste je primili od Boga i da će vas On smatrati odgovornim ako ona nije upaljena. Ona će možda nekom u tami osvijetliti put, a ovaj će svojom svjetiljkom i druge izvesti iz tame.

Svuda oko nas pružaju nam se prilike za službu. Moramo govoriti sa svojim susjedima i

truditi se da ih privedemo Hristu. Ako tako budemo radili, On će to uvijek odobriti i saradivaće s nama.

Stanovnici gradova u kojima je Hrist radio često su poželjeli da On ostane kod njih, da tu nastavi s radom. Ali bi im On obično rekao da mora otići u mjesta čiji stanovnici još nisu čuli istinu na koju im On mora ukazati. Pošto bi u jednom gradu iznio ljudima istinu ostavljao bi ih da se razvijaju u tome što su primili, a On bi odlazio u drugo mjesto. Oni kojima je On predao svoje djelo moraju se i danas ugledati na Njegov način rada. Moramo ići iz mjesta u mjesto i propovijedati vijest. Čim objavimo istinu u jednom mjestu, moramo ići opominjati i druge.

Treba organizovati i temeljito obučiti pojedine grupe radnika koji će raditi kao njegovateljice, evanđelisti, propovjednici, kolporteri, evanđeoski učenici, i usavršavati karakter prema božanskom. uzoru. Naš cilj danas mora biti da se pripremimo za dobijanje višeg obrazovanja u nebeskoj školi.

Zahvaljujući poukama koje mi Gospod daje s vremena na vrijeme, znam da treba osposobiti radnike koji će učestvovati u zdravstveno-evanđeoskom radu po gradovima i selima. Oni koji učestvuju u takvom radu požnjeće bogatu žetvu duša i iz viših i iz nižih slojeva. Vjerni kolporteri svojim naporima najbolje pripremaju put za to djelo.

Mnogi će biti pozvani da učestvuju u radu od kuće do kuće, da čitaju drugima Bibliju i da se mole s onima koji su zainteresovani.

Neka naši propovjednici, koji su stekli iskustvo u propovijedanju Riječi Božje, nauče principe jednostavnog liječenja i neka razumno rade kao zdravstveno-evanđeoski misionari.

Danas su potrebni radnici — evanđeosko-zdravstveni misionari. Nemojte dopustiti da čitave godine prođu u pripremanju. Danas otvorena vrata istini uskoro će se zauvijek zatvoriti. Danas morate objavljivati vijest. Nemojte čekati, nemojte dozvoliti neprijatelju da zauzme polja koja se danas otvaraju pred vama. Male grupe mogu krenuti na rad koji je Hrist namijenio svojim učenicima. Članovi tih grupa treba da rade kao evanđelisti, šireći naše publikacije i govoreći o istini onima s kojima dolaze u dodir. Oni se mogu moliti za bolesnike, brinuti se o njihovim potrebama, upotrebljavajući ne umjetne, već prirodne lijekove, poučavajući ih kako će ozdraviti i izbjeći bolesti.

EVANĐEOSKI KOLEDŽ U LOMA LINDI⁵

Dok sam prisustvovala Generalnoj konferenciji u Vašingtonu 1905. godine, dobila sam pismo od Dž. A. Bardena o nekom imanju koje je našao na oko četiri milje od Redlensa. Čitajući pismo, shvatila sam da je to jedno od mjesta koja sam vidjela u viđenju i odmah mu telegrafisala da kupi to imanje bez oklijevanja. Kasnije, kad sam posjetila to imanje, odmah sam ga prepoznala, jer sam ga otprilike dvije godine prije toga vidjela u viđenju.

Kako sam zahvalna Gospodu Bogu našem za to mjesto!

Jedna od glavnih prednosti Loma Linde je prijatna raznolikost veoma lijepe okoline. Pogled na niziju i planinu je veličanstven. Međutim, važnije od veličanstvene okoline, lijepih zgrada i prostranstva je to što se ustanova nalazi u neposrednoj blizini jedne gusto naseljene oblasti; na taj način se mnogima pruža mogućnost da saznaju za vijest Trećeg anđela. Moramo imati jasno duhovno shvatanje, inače nećemo zapaziti uticaj Providenja Božjeg koje nam priprema put da obasjamo svijet.

S obzirom da posjedujemo takvo jedno mjesto, na nama leži ozbiljna odgovornost da rad u

⁵ Rukopis pročitao delegatima na Gen. konferenciji u Vašingtonu, 1. juna 1909.

toj ustanovi dobije vaspitno obilježje. Loma Linda mora biti ne samo sanatorij, nego i vaspitni centar. Tu treba osnovati školu za obučavanje zdravstveno-evanđeoskih misionara. Ovo djelo obuhvata mnogo toga i veoma je bitno da početak bude dobar. Gospod će izvršiti naročito djelo u tom polju. On me je uputio da se za pomoć obratimo starješini Haskelu i njegovoj supruzi kako bismo pravilno prišli djelu sličnom onom koje su oni sproveli u Avondejlu. Iskusni ovdašnji radnici su pristali da svoje napore ujedine s naporima radnika u Loma Lindi kako bi se organizovala škola koja se tamo svakako mora osnovati. Kad s vjerom krenu naprijed, Gospod će ići ispred njih, pripremajući im put.

Što se tiče škole, željela bih reći ovo: obučavanju njegovateljica i liječnika treba pokloniti posebnu pažnju. U zdravstveno-misionarskim školama treba osposobiti mnoge radnike koji će sa spretnošću liječnika djelovati kao zdravstveno-evanđeoski misionari. Takva obuka, koju je odredio sam Gospod, u skladu je s načelima istinskog višeg vaspitanja. Mnogo slušamo o višem obrazovanju. Međutim, da bi stekao najviše obrazovanje čovjek mora ići Hristovim tragom; takvo obrazovanje mora biti prilagođeno primjeru koji je On dao kad je bio na ovom svijetu. Uzvišenije obrazovanje od toga ne bismo mogli steći; samo uz pomoć takvog obrazovanja ljudi postaju »Bogu pomagači«.

Steći više obrazovanje znači održavati živu vezu s Hristom. Spasitelj je pozvao neobrazovane ribare da napuste svoje čamce i mreže, i vodio ih sa sobom dok je išao od mjesta do mjesta, poučavajući ljude i brinući se o njihovim potrebama. Sjedeći na obronku gore ili kakvom uzdignutom mjestu, On je sakupljao svoje učenike oko sebe i davao im pouke, i ubrzo bi stotine i stotine ljudi prišle da slušaju Njegove riječi. Ima mnogo ljudi i žena koji misle da znaju sve što vrijedi znati dok im je u stvari veoma potrebno da ponizno sjede kraj Isusovih nogu i slušaju Onoga koji je dao svoj život da bi iskupio pali svijet. Svima je nama potreban Hrist — Onaj koji je ostavio veličanstvene dvorove, skinuo svoju carsku odoru i krunu, napustio veličanstvo neba i uzeo obličje čovjeka. Sin Božji je došao na ovaj svijet kao malo dijete da bi prošao kroz sva iskustva kroz koja može proći jedno ljudsko biće, i shvatio kako mu može pomoći. On poznaje i potrebe male djece. Za vrijeme svoje zemaljske službe, On se nikad nije slagao s tim da djeci treba zabraniti pristup k Njemu. Hrist je rekao svojim učenicima: »Ne zabranjujte im dolaziti k meni; jer je takovijeh carstvo nebesko«.

U radu u školi mora vladati jednostavnost. Nema snažnijeg dokaza u korist ispravnog vaspitanja od uspjeha koji je upravo plod jednostavnosti. Uspjeh u pripremanju učenika za zdravstveno-misionarski rad može se ostvariti i bez medicinske škole, tako da se naši učenici mogu takmičiti s ljekarima ovog svijeta. Učenicima treba omogućiti i pružiti praktično obrazovanje. Ukoliko se manje oslanjate na svjetske metode obrazovanja, utoliko bolje za učenike. Naročitu pažnju treba posvetiti sticanju znanja o liječenju bolesnika bez upotrebe otrovnih lijekova, u skladu sa svjetlošću koju nam je Bog dao. Prilikom liječenja bolesnika ne moraju se upotrebljavati otrovni lijekovi. Učenici treba da izađu iz škole ne žrtvujući načela zdravstvene reforme, niti svoju ljubav prema Bogu i pravdi.

Oni koji žele da zdravstveno-misionarski rad u vezi s viješću Trećeg anđela bude djelotvoran, moraju mnogo manje cijeniti obrazovanje koje odgovara nazorima ovog svijeta. Njihovo obrazovanje treba da bude osnovano na savjesti; ukoliko se savjesno i vjerno pridržavaju pravilnih metoda u liječenju bolesnika, te metode će biti prihvaćene kao prikladnije od onih na koje su se mnogi navikli, a koje traže upotrebu otrovnih lijekova.

U ovo vrijeme ne treba pokušavati takmičenje sa svjetskim medicinskim školama. Kad bismo tako postupali, naši izgledi na uspjeh bili bi veoma mali. Sad nismo u mogućnosti da s

uspjehom osnivamo velike zdravstvene škole. Osim toga, kad bismo se pridržavali svjetskih metoda u ljekarskoj praksi, tražeći velike nagrade kakve svjetski ljekari traže za svoje usluge, mi bismo se udaljili od plana koji je Hrist predvidio za našu službu i pomoć bolesnima.

Neka se u našim sanatorijima nađu razumni ljudi i žene koji će davati pouke o Hristovim metodama u službi. Zahvaljujući poukama sposobnih, posvećenih učitelja, mladi ljudi i žene mogu postati učesnici u božanskoj prirodi i naučiti kako će izbjeći pokvarenost koja postoji u ovom svijetu usled popuštanja tjelesnim željama. Pokazano mi je da nam je potreban mnogo veći broj žena koje će se naročito posvetiti liječenju ženskih bolesti, mnogo veći broj njegovateljica i bolničarki koje će bolesnike njegovati na jednostavan način, bez upotrebe otrovnih lijekova.

Prema poukama datim na Sinaju, ljekar ne treba da vrši posao babice. Biblija govori da ženama pri porodu pomažu žene, i tako uvijek treba da bude. Za liječenje ženskih bolesti i dužnosti babica treba obučiti i osposobiti žene. To je plan Gospodnji. Žene treba obučiti kako bi mogle razumno liječiti bolesnice. Trebalo bi da imamo školu za ljekarke koje će davati sve od sebe prilikom liječenja oboljelih žena. Mi kao narod moramo pridavati osobiti značaj ljekarskom pozivu.

U Loma Lindi raspolažemo korisnim centrom za izvođenje raznovrsnih misionarskih poduhvata. Vidimo da je Providenje Božje stavilo taj sanatorij u ruke našeg naroda. Moramo imati na umu da je sam Gospod predvidio Loma Lindu kao mjesto koje će nam biti potrebno, i da nam ga je On sam dao. Veoma značajno djelo se mora izvršiti u vezi sa sanatorijem i školom u Loma Lindi; i to djelo će zaista biti ostvareno ako svi budemo radili na tome, ako složno napredujemo prema Božjem planu.

U Loma Lindi mnogi mogu steći znanje koje im je potrebno da bi mogli raditi kao misionari i širiti načela zdravlja i umjerenosti. Treba pripremiti nastavnike za mnoge grane djela Božjeg. Škole treba osnivati u mjestima u kojima još ništa nije učinjeno. Misionari neka odlaze u druge države u kojima se dosad malo radilo. Mora se izvršiti djelo objavljivanja načela zdravstvene reforme, Bog nam pomaže da kao narod budemo mudri.

Meni je mnogo stalo do toga da se dobro prouči što je sve potrebno učiniti za naše ustanove u Loma Lindi, i da se u svemu ispravno postupi. Da bi djelo u tom mjestu napredovalo potrebni su daroviti ljudi, puni Duha. Za vaspitače treba uzeti najbolje nastavnike, ljude i žene koji će biti oprezni u svom radu i potpuno se oslanjati na Gospoda. Ako učitelji na zdravstvenom polju budu radili u strahu Božjem, djelo će biti obavljeno sa uspjehom. S Hristom kao učiteljem, mi ćemo postići visok stepen znanja u ispravnoj nauci o liječenju.

Najznačajnije je da učenici budu poučeni kako će pravilno prikazivati načela zdravstvene reforme. Oni moraju naročito dobro proučiti ovo pitanje, zajedno o ostalim bitnim predmetima vaspitanja. Milost Hristova daće mudrost svima onima koji se upravljaju po Božjem planu o ispravnom vaspitanju. Neka se učenici stalno ugledaju na primjer Onoga koji je iskupio ljudski rod velikom cijenom vlastitog života. Neka se obrate Spasitelju i pouzdaju u Njega, jer On liječi od svake bolesti. Gospod želi da se radnici potrudu da bolesnicima i onima koji pate ukažu na Velikog Liječnika koji je saznao ljudsko tijelo.

Dobro bi bilo da se naše škole za hrišćanske radnike podižu pored naših zdravstvenih ustanova, kako bi se učenici mogli poučavati u načelima zdravog načina života. Koliko su samo značajne one ustanove koje šalju u svijet dobre radnike; takvi radnici će biti u stanju iznijeti razloge svoje vjere koja djeluje kroz ljubav i čisti dušu. Meni je dat jasan nalog da škole treba podizati u blizini sanatorija, kako bi jedna ustanova bila pomoć i snaga drugoj. Onaj koji je stvorio čovjeka brine se o onima koji pate. On je naredio da otvaramo škole pri našim

sanatorijima, kako bi ovi postali jaka središta gdje će se ljudi i žene obučavati kako da pomognu napaćenom čovječanstvu.

Adventisti sedmog dana kao zdravstveni radnici moraju imati na umu da svemogući Bog »svijem vlada«. Hrist je bio najveći ljekar koji je ikada hodio ovom grešnom zemljom. Gospod želi da Njegov narod dođe k Njemu i da od Njega primi moć iscjeljivanja. On će ih krstiti svojim Svetim Duhom i učiniće da postanu blagoslov za sve one kojima je potrebno duhovno i tjelesno ozdravljenje.

DUH JEDINSTVA⁶

»Da svi budu jedno«.

Jovan 17, 21.

JEDINSTVO MEĐU PRIPADNICIMA RAZLIČITIH NARODNOSTI⁷

»Ko je žedan neka dođe k meni i pije«. »A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožednjeti do vijeka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život vječni« (Jovan 7, 37; 4, 14).

Sami ćemo biti krivi ako, i pored ovih obećanja, ostanemo žedni i uvenemo usled nedostatka vode života. Ako se budemo obratili Hristu, prostodušno kao što se dijete obraća svojim zemaljskim roditeljima, i zatražimo od Njega ono što je obećao, vjerujući da ćemo primiti, biće nam. Kad bismo svi vjerovali onako kako bi trebalo, Bog bi svojim Duhom mnogo više blagoslovio naše sastanke. Radujem se što ovo malo dana koje ćemo provesti na sastanku još uvijek traje. Sad se postavlja pitanje: Hoćemo li prići izvoru i piti? Da li će učitelji istine prednjačiti svojim primjerom? Bog će učiniti za nas »velike stvari« ako se u vjeri oslonimo na Njegovu Riječ. O, kad bismo ovdje mogli vidjeti kako se sva srca u poniznosti priklanjaju pred Bogom!

Još od početka sastanka osjećala sam neodoljivu potrebu da govorim o vjeri i ljubavi. Prije svega zato što vam je ovo svjedočanstvo neophodno potrebno. Neki od ljudi koji su ušli u ovo misionarsko polje počeli su govoriti: »Vi ne razumijete francuski narod, vi ne razumijete Njemce. S njima se mora raditi tako i tako!

Ali, ja pitam: Da li ih Bog razumije? Nije li On taj koji svojim slugama daje vijest da je odnesu narodu? Bog tačno zna što je ljudima potrebno i zato, ako On ima neku vijest za svoj narod, a šalje je preko izabраниh slugu, ona će izvršiti djelo na koje je poslana i ujediniće sve u Hristu. Mada jedni mogu biti Francuzi, drugi Njemci, a treći Amerikanci, ipak svi mogu postati jedno i slični Hristu.

Židovski hram je bio sazidan od klesanog kamena odvaljenog od planinskih stijena; svaki kamen je bio isklesan, izgladen i ispitan prije nego što bi ga donijeli u Jerusolim i ugradili na određeno mjesto u hramu. I kad je sve tako pripremljeno doneseno na gradilište, građevina je podignuta a da se nije čuo nijedan udarac sjekire niti čekića. Ova zgrada predstavlja duhovni Božji hram, koji se gradi od materijala prikupljenog iz svih naroda i jezika, iz svih slojeva, nižih i viših, od bogatih i siromašnih, učenih i neukih. To nisu mrtve stvari koje se obrađuju čekićem i dljetom. To je živo kamenje, koje je istina odvojila od svijeta i koje sad veliki Graditelj, Gospodar ovog hrama, kleše i glača, kako bi svaki kamen zauzeo svoje mjesto u duhovnom hramu. Kad bude dovršen, ovaj hram će biti savršen u svim svojim djelovima i diviće mu se i

⁶ Ovdje su uključeni dijelovi »Specijalnih svjedočanstava«, Serija B, br. IV.

⁷ Ovaj govor je održan na Savjetu Evropske unije u Bazelu, Švicarska, 24. IX 1885.

anđeli i ljudi, jer mu je Zidar i Tvorac sam Bog.

Neka niko ne misli da mu nije potrebno nikakvo usavršavanje. Nema nijedne osobe, nijednog naroda koji bi bio savršen u svakom svom postupku i svakoj pomisli. Svako mora ponešto naučiti od drugog. Prema tome, Bog želi da se različite narodnosti tijesno povežu, da podjednako prosuđuju i teže istom cilju. Tada će se pokazati jedinstvo koje je u Hristu.

Ja sam se skoro bojala doći u ovu zemlju, jer su mnogi govorili da su narodnosti u Evropi nešto posebno i da im se mora prići na naročit način. Međutim, mudrost Božja je obećana onima koji znaju da im je ona potrebna i koji je traže. Pustite Gospoda da uzme u svoje ruke vaš um, da ga uobliči kao što lončar uobličuje glinu, i sve razlike će nestati. Ugledajte se na Isusa, braćo; ugledajte se na Njegove postupke i Njegov duh i nećete imati nikakvih poteškoća da pridete tim raznovrsnim slojevima. Nemamo mi pet-šest uzora na koje se treba ugledati, nego samo jedan — a to je Hrist Isus. Ako se braća Talijani, braća Francuzi i braća Njemci trude da budu kao On, njihove noge će stajati na istom temelju istine; isti duh će biti u svima njima — Hrist će biti u njima, nada slave. Opominjem vas, braćo i sestre, da ne podižete zid podjele između različitih narodnosti. Naprotiv, trudite se da rušite zid gdje god on postoji. Moramo nastojati da sve što je u Isusu bude skladno, da se zalažemo za istu stvar — spašavanje naših bližnjih.

Da li ćete se, draga moja braćo, čvrsto držati obećanja Božjih? Da li ćete potisnuti svoje »ja« i dozvoliti Isusu da zauzme prvo mjesto? Vaše »ja« mora umrijeti da bi Bog mogao djelovati kroz vas. Osjećam se uznemirenom kad vidim da se tu i tamo pojavljuje to »ja«. Kažem vam u ime Isusa Nazarećanina da vaša volja mora umrijeti, da mora postati ono što je Božja volja. Bog vas želi pretopiti i očistiti od svake prljavštine. Veliko djelo se mora izvršiti za vas da biste mogli primiti Božju silu. Preklinjem vas da se približite Bogu kako biste primili Njegove blagoslove prije nego što se završi ovaj sastanak.

Ovdje se nalaze i takvi koje je obasjala velika svjetlost u vidu opomena i ukora. Kad god se neko ukori, neprijatelj se trudi da u onom ko je ukoren izazove želju za ljudskim sažaljenjem. Zato vas opominjem: čuvajte se da u svom nastojanju da se uzdignete ne biste, tražeći naklonost drugih i prisjećajući se svojih nekadašnjih kušanja, ponovo upali u iste greške. Gospod svoju zabludjelu djecu često dovodi u isti položaj; međutim, ako se oni uopšte ne obaziru na opomene Njegovog Duha, ako se ne obrate u svim pitanjima u kojima su griješili, On će ih na kraju prepustiti njihovim slabostima.

Preklinjem vas, braćo, pridite Hristu i napojte se, napojte se slobodno vodom spasenja. Nemojte se oslanjati na vlastite osjećaje. Nemojte misliti da je vjera sentimentalnost. Oslobodite se svakog ljudskog oslonca i oslonite se na Hrista. Morate se pripremiti za djelo spašavanja duša. Vaše riječi i vaši postupci utiču na druge i za taj uticaj ćete položiti račun na dan Gospodnji. Isus kaže: »Gle, dadoh pred tobom vrata otvorena, i niko ih ne može zatvoriti« (Otkr. 3, 8). S tih vrata blista svjetlost i naše je pravo da je primimo, ako želimo. Upravimo svoje oči u ta vrata i potrudimo se da prihvatimo sve što nam Hrist želi dati.

Svako mora povesti odlučnu borbu da bi savladao grijeh u vlastitom srcu. To je ponekad veoma bolno i obeshrabrujuće, jer kad vidimo izopačenosti u svom karakteru, mi i dalje upiremo pogled u njih, umjesto da upiremo pogled u Isusa i da se obučemo u haljine Njegove pravde. Svako ko bude ušao na biserna vrata grada Božjeg, ući će kao pobjednik, a njegova najveća pobjeda je pobjeda nad samim sobom.

»Toga radi preklanjam koljena svoja pred ocem Gospoda našega Isusa Hrista, po kome se sva čeljad i na nebesima i na zemlji zovu, da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovijem za unutrašnjeg čovjeka, da se Hrist useli vjerom u srca vaša, da budete u

ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni; da biste mogli razumjeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom« (Ef. 3, 14—19).

Kao pomagači Božji, draga braćo i sestre, oslonite se potpuno na ruku Svemogućeg. Zalažite se za jedinstvo, zalažite se za ljubav i postaćete sila u svijetu.

JEDINSTVO U HRISTU ISUSU

Loma Linda, Kalifornija, 24. avgusta 1905.

Našoj braći povezanog s izdavačkom djelatnošću u Koledžu »Vidik« —

Dok sam prisustvovala sastanku savjeta Generalne konferencije, koji je održan u septembru 1904. godine, mnogo sam razmišljala o jedinstvu koje mora pratiti naše djelo. Nije mi bilo moguće prisustvovati svim sastancima, ali mi je u toku noći sve bilo pokazano, i ja sam osjetila da moram objaviti jednu vijest našem narodu u mnogim mjestima.

Srce me boli kad vidim da se zadovoljavamo time da ostanemo patuljci u djelu Hristovom, dok postoji toliko načina da svoje snage i sposobnosti razvijemo do najvećeg stepena. Bog želi da se svi Njegovi radnici razvijaju u potpuno zrele ljude i žene u Hristu. Gdje ima životne snage, tamo će biti i razvoja: razvoj svjedoči o postojanju životne snage. Riječi i djela predstavljaju za svijet i živo svjedočanstvo o tome što sve hrišćanstvo može učiniti za Hristove sledbenike.

Kad svoju dužnost vršite bez svađe i ne bavite se kritikovanjem svojih bližnjih, vaše djelo će biti prožeto slobodom, svjetlošću i silom koja će dati obilježje i uticaj ustanovama i preduzećima u kojima radite.

Imajte na umu da nećete mnogo postići ako ste uznemireni i uzimate na sebe teret da popravite svaku dušu koja vam se približi. Ako padnete u iskušenje da kritikujete druge, da ukazujete na njihove greške i rušite ono što oni zidaju, to je onda siguran dokaz da svoju dužnost ne vršite plemenito i dobro.

Nastalo je vrijeme kad svako ko se nalazi na odgovornom položaju i svaki član u Zajednici moraju sve svoje postupke dovesti u potpuni sklad s učenjem Riječi Božje. Neumornom budnošću, usrdnom molitvom, hrišćanskim riječima i djelom moramo pokazati svijetu kakav je Božji ideal za Njegovu Zajednicu.

Hrist — Car slave i Veličanstvo neba — vidio je sa svog uzvišenog prijestola u kakvom se stanju ljudi nalaze. On je osjetio sažaljenje prema ljudskim bićima utonulim u slabosti i grijeha i došao je na zemlju da bi otkrio što Bog znači za ljude. Napustivši carske dvorove i odjednuvši svoje Božanstvo u obličje čovjeka, On je došao na ovaj svijet da bi nas radi izgradio savršen karakter. On nije svoje boravište zatražio među bogatima na zemlji. Rodio se u siromaštvu, od skromnih roditelja, i živio u prezrenom Nazaretu. Kad je dovoljno odrastao da bi mogao rukovati alatom, ponio je i teret izdržavanja porodice.

Hrist se ponizio i stavio na čelo čovječanstva, da bi se borio protiv iskušenja i prošao kroz nevolje kroz koje prolaze ljudska bića. Morao je okusiti sve ono što su ljudi mogli očekivati od palog neprijatelja, kako bi mogao pomoći iskušanima.

I Hrist je postao naš Sudija. Otac nije Sudija. Ni anđeli nemaju tu ulogu. Onaj koji je uzeo čovječiji oblik i u ovom svijetu živio savršenim životom, On će nam suditi. Samo On može biti naš Sudija. Imajte ovo na umu, braćo, i vi propovjednici, i vi očevi i majke! Hrist je uzeo ljudsku prirodu da bi mogao postati naš Sudija. Niko od vas nije postavljen da bude sudija drugima. Najbolje što možete učiniti, to je da disciplinujete sebe. Preklinjem vas u ime Hristovo da se

pokorite uputstvima koje vam On daje, da nikad ne zauzimate mjesto sudije. Iz dana u dan odzvanjala mi je u ušima vijest: »Siđite sa sudijske stolice. Siđite ponizno«. Nikad nije bilo tako važno kao što je to danas da se odrekemo sami sebe i da svakog dana nosimo krst. U kolikoj mjeri smo spremni da se odrekemo sebe i svoga »ja«?

Život blagodati i mira

U prvom poglavlju druge Petrove poslanice naći ćete obećanje da će vam se umnožiti blagodat i mir ako »pokažete u vjeri svojoj dobrodjetelj, a u dobrodjetelji razum, a u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje, a u trpljenju pobožnost, a u pobožnosti bratoljublje, a u bratoljublju ljubav« (II Petr. 1,5—7). Ove vrline su čudesna riznica. Zahvaljujući njima »čovjek će više vrijediti nego zlato čisto više nego zlato Ofirsko« (Isaija 13, 12).

»Kad je ovo u vama, i množi se, neće vas ostaviti lijene niti bez ploda u poznanju Gospoda našega Isusa Hrista« (II Petr. 1, 8).

Zar se nećemo potruditi da iskoristimo što bolje možemo ovo malo vremena koje nam preostaje u ovom životu, napredujući u milosti i snazi, pokazujući svijetu da se izvor naše snage nalazi gore na nebesima? Hrist kaže: »Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji« (Mat. 28, 18). Radi koga Mu je data ta vlast? — Radi nas. On želi da shvatimo da se On vratio na nebo kao naš Stariji Brat i da je neograničena vlast koja Mu je bila data stavljena i nama na raspolaganje.

Oni koji u svom životu primjenjuju pouke date Zajednici preko apostola Petra, dobiće vlast odozgo. Moramo živjeti prema planu Božjem, trudeći se svim silama da budemo pozvani i izabrani. Mi predstavljamo Hrista onim što govorimo ili činimo. Moramo živjeti Njegovim životom. Na načelima kojima se On sam rukovodio i mi moramo osnovati svoj stav prema onima s kojima dolazimo u dodir.

Kad se čvrsto oslonimo na Hrista, tada imamo vlast i silu koju nam nijedno ljudsko biće ne može oduzeti. Zbog čega je to tako? — Zbog toga što smo učesnici u božanskoj prirodi, što smo izbjegli pokvarenost koja vlada u svijetu zbog tjelesnih želja, — učesnici u prirodi Onoga koji je došao na ovu zemlju obučen u ljudsku prirodu, da bi postao poglavar ljudskog roda i izgradio karakter bez ijedne mrlje grijeha.

Zašto su mnogi među nama tako slabi i nedjelotvorni? Zato što upiremo pogled samo u sebe, što proučavamo vlastitu narav, što se trudimo da načinimo mjesta sebi, svojoj ličnosti i svojim osobinama, umjesto da proučavamo Hrista i Njegov karakter.

Braća koja bi mogla složno raditi kad bi se učili od Hrista, zaboravljajući da su Amerikanci ili Evropljani, Njemci ili Francuzi, Šveđani, Danci ili Norvežani, smatraju da bi izgubili nešto što je svojstveno njihovoj zemlji i narodnosti i postali nešto sasvim drugo kad bi se pomiješali s drugim narodnostima.

Draga braćo, sve to treba ostaviti po strani. Nemamo prava da svoje misli usmjeravamo na sebe same, na svoje sklonosti i nazore. Ne smijemo se truditi da sačuvamo vlastite osobine, svoju ličnost, svoju individualnost, ako bi nas to odvajalo od naših saradnika. Naša je dužnost da u sebi sačuvamo samo karakter, i to Hristov karakter. Ako imamo Hristov karakter, možemo se zajednički posvetiti djelu Božjem. Hrist u nama spojiće se s Hristom u našoj braći, a Sveti Duh će nam dati ono jedinstvo srca i akcije koje svjedoči svijetu da smo djeca Božja. Neka nam Gospod pomogne da naše »ja« umre, da se ponovo rodimo, da živi u nama Hrist kao živo, djelotvorno načelo, kao sila koja će nas održavati svetima.

Težite usrdno za jedinstvom. Molite se za jedinstvo, zalažite se za njega. Ono će vam donijeti

duhovno zdravlje, uzvišenost misli, plemenitost karaktera, sklonost prema onome što je nebesko, osposobiće vas da savladate sebičnost i zle pretpostavke i da postanete više nego pobjednici kroz Onoga koji vas je ljubio i koji se žrtvovao vas radi. Raspnite svoje »ja«, poštujujte više druge nego sami sebe. Tako ćete postati jedno s Hristom. Pred nebeskim svemirom, pred Zajednicom i pred svijetom, vi ćete pružati nepobitne dokaze da ste Božji sinovi i kćeri. Svojim primjerom vi ćete slaviti Boga.

Djelovanje čudesne sile koja spaja srca naroda Božjeg u hrišćanskoj ljubavi treba da uvide i oni koji nisu u vjeri. Oni treba da uvide da narod Gospodnji zajednički boravi na nebesima u Hristu. Zar nećete svojim životom pružiti dokaze o tome što istina Božja može učiniti za sve koji Ga ljube i koji Mu služe? Bogu je poznato što vi možete postati. On zna što Njegova milost može učiniti za vas ako želite postati učesnici u božanskoj prirodi.

IZDAVAČKA DJELATNOST U KOLEDŽU »VIDIK«

Loma Linda, Kalifornija, 24. avgusta 1905.

Cijenim napore koji su ulagani da bi se u Koledžu »Vidik« razvila izdavačka djelatnost na njemačkom i skandinavskom jeziku. Nadam se da će biti izrađeni planovi koji će podstaći i proširiti taj rad.

Čitav teret ovog djela ne smije se prebaciti na braću iz inostranstva. Isto tako ne bi trebalo da naša braća iz cijelog svijeta suviše optereće polja u blizini Koledža »Vidik«. Doduše, članovi tih polja moraju se nalaziti u prvim redovima i učiniti sve što je u njihovoj moći, ali svi treba da im pruže pomoć. Istina se mora objaviti »svakom plemenu i jeziku i koljenu i narodu«.

Naša braća Njemci, Danci i Šveđani nemaju nikakvog razloga da ne sarađuju složno u izdavačkoj djelatnosti. Oni koji vjeruju u istinu moraju imati na umu da su djeca Božja — da su pod Njegovim rukovodstvom. Neka budu zahvalni Bogu na Njegovoj mnogostrukoj milosti i ljubazni jedan prema drugom. Oni imaju jednog Boga i jednog Spasitelja, a zajednički Duh — Hristov Duh — unijeće slogu u njihove redove.

Hrist se nakon vaskrsenja uznio na nebo i danas iznosi Ocu naše potrebe. On kaže: »Na dlanovima sam te izrezao« (Isaija 49, 16). A to Ga je skupo stajalo. Podnio je neizrecive muke. Ako se ponizimo pred Bogom, ako smo ljubazni i učtivi, nježni i milostivi, stotine će se obratiti i prići istini tamo gdje je danas samo jedan. Međutim, mada tvrdimo da smo se obratili, mi nosimo u sebi svoje »ja« koje smatramo odviše dragocjenim da bismo ga se odrekli. Naše je preimućstvo da taj teret položimo pred Hristove noge i da umjesto njega uzmemo karakter sličan Hristu. Spasitelj čeka da mi to učinimo.

Hrist je skinuo svoju carsku odoru i krunu, odrekao se svog visokog položaja i sišao dolje, spuštajući se sve više do najdublje dubine poniženja. U ljudskoj prirodi, On je izdržao sva kušanja koja mogu naići na čovjeka i nas radi pobijedio neprijatelja u svakom pogledu.

Sve je On to učinio da bi ljudima dao snagu kojom će moći da pobijede. On kaže: »Dade mi se svaka vlast« (Mat. 28, 18). I tu vlast daje On svima onima koji idu za Njim. Oni treba da pokažu svijetu koliku snagu Hristova vjera može dati čovjeku koji nastoji pobijediti sebe.

»Naučite se od mene...« kaže Hrist, »i naći ćete pokoj dušama svojijem« (Mat. 11, 29). Zašto svaki dan ne učimo od Spasitelja? Zašto ne živimo u stalnoj zajednici s Njim, kako bismo u međusobnim odnosima mogli govoriti i postupati s ljubavlju i učtivošću? Zašto ne slavimo Gospoda pokazujući nježnost i ljubav jedan prema drugom? Ako govorimo i postupamo u skladu s nebeskim načelima, druženjem s nama nevjernici će biti privučeni Hristu.

Hristov stav prema pitanju narodnosti

Hrist nije priznavao nikakve razlike u pogledu nacionalne, klasne ili vjerske pripadnosti. Književnici i fariseji su željeli da se samo oni i njihov narod koriste darovima neba a da to uskrate ostalim članovima porodice Božje u svijetu. Međutim, Hrist je došao da poruši svaki zid podjele. On je došao da pokaže da se dar Njegove milosti i ljubavi pruža svima isto tako neograničeno kao i zrak, svjetlost i kiša koja natapa zemlju.

Hrist je svojim životom osnovao vjeru u kojoj nema kasta, vjeru koja i Židove i neznabošce, i slobodnjake i robove povezuje u bratstvo ljudi jednakih pred Bogom. On se ranije obazirao na politička pitanja. Nije pravio razliku između susjeda i stranaca, između prijatelja i neprijatelja. Njegovom srcu je bila draga svaka duša koja je čeznula za vodom života.

On nije zaobišao nijedno ljudsko stvorenje kao bezvrijedno, već je težio da pruži lijek svakoj duši. I ma u kakvom se društvu našao, On je uvijek davao pouke u skladu s vremenom i prilikama. Svaka nepravda ili uvreda koju bi ljudi nanosili jedan drugom samo bi ga još više učvršćivala u uvjerenju da im je Njegova ljubav i samilost zaista potrebna. Trudio se da ulije nadu i najokorjelijima i najizopačenijima, uvjeravajući ih da mogu postati čisti i bezazleni, da mogu razviti takav karakter koji će svjedočiti da su postali djeca Božja.

Siguran temelj

»Zato, braćo«, kaže apostol Petar, »postarajte se još većma da svoju službu i izbor utvrdite; jer čineći ovo nećete pogriješiti nikada; jer vam se tako obilno dopusti ulazak u vječno carstvo Gospoda našega i spasa Isusa Hrista« (II Petr. 1, 10. 11).

Prije dosta godina, dok je broj onih koji su vjerovali u skori dolazak Hristov bio veoma malen, adventisti sedmog dana u Topšemu, u državi Mejn okupljali su se na molitvu u prostranoj kuhinji brata Stokbridža Haulenda. Jednog subotnjeg jutra brata Haulenda nije bilo. To nas je iznenadilo, jer je on uvijek bio vrlo tačan. Nešto kasnije on se pojavio lica ozarena slavom Božjom. Braćo, reče on, pronašao sam. Pronašao sam kako treba postupiti da bi se ostvarilo sigurno obećanje Riječi Božje: »Jer čineći ovo nećete pogriješiti nikad«. Sad ću vam reći što je to«.

On nam je onda ispričao kako se jednom bratu, siromašnom ribaru, učinilo da ga ostala braća ne poštuju koliko bi to trebalo, da brat Haulend i ostali misle da su nešto više od njega. To nije bilo tačno, ali se njemu tako činilo, i nekoliko sedmica nije dolazio na bogoslužjenje. Stoga je brat Haulend otišao k njemu, klekao pred njim i rekao: »Brate moj, oprost mi. Što sam ti učinio?« Čovjek ga uze za ruku, trudeći se da ga podigne. »Ne«, rekao je brat Haulend, »što imaš protiv mene?« Nemam ništa protiv tebe«. »Ali mora biti da imaš«, opet će brat Haulend, »jer smo nekad lijepo govorili jedan s drugim, a sad ti uopšte više nećeš da govoriš sa mnom, i ja želim znati u čemu je stvar«.

»Ustani, brate Haulende«, reče ribar. »Neću«, odgovori brat Haulend. »Onda ću ja kleknuti«, reče on, zatim pade na koljena i priznade koliko je bio djetinjast i koliko je zlih pretpostavki gajio u sebi. »Ja ću sad sve to odbaciti«, reče on.

Lice brata Haulenda je blistalo slavom Gospodnjom dok je pričao ovo. I tek što je dovršio, pojavi se ribar sa svojom porodicom, i naš sastanak je bio divan.

Pretpostavimo da neko od nas mora primijeniti istu metodu kao i brat Haulend. Ako nas neko od naše braće sumnjiči, otidimo k njemu i recimo mu: »Oprost mi ako sam te nečim uvrijedio«. Time bismo slomili magijsku moć sotone i oslobodili svoga brata njegovih kušanja. Nemojte dozvoliti da se išta ispriječi između vas i vaše braće. Ako je moguće da nekom žrtvom razbijete

sve te njihove sumnje, učinite tu žrtvu. Bog traži da ljubimo jedan drugoga kao braća. On traži da budemo milostivi i ljubazni. On želi da odgajamo sami sebe u uvjerenju da nas naša braća ljube i da nas Hrist ljubi. Ljubav rađa ljubav.

Nadamo li se da ćemo se susresti sa svojom braćom na nebu? Ako ovdje budemo mogli živjeti s njima u miru i ljubavi, onda ćemo i tamo moći. Ali kako ćemo živjeti s njima na nebu kad se ovdje neprestano svađamo i sukobljavamo? Oni ljudi koji se svojim postupcima otuđuju od «svoje braće i unose neslogu i razdor, moraju se potpuno obratiti. Ljubav Hristova treba da potčini i umekša naša srca. Mi moramo njegovati onu ljubav koju je On pokazao umirući za nas na krstu Golgote. Moramo prilaziti sve bliže svome Spasitelju. Moramo se mnogo moliti i učiti se da živimo u vjeri. Moramo biti nježniji, sažaljiviji i ljubazniji. Stazom života prolazimo samo jedanput. Zar nećemo onda nastojati da na one s kojima se družimo ostavimo dobar utisak svojim karakterom koji je postao sličan Hristovom?

Naša tvrda srca se moraju razbiti. Potrebno je da se međusobno zbližimo u savršenoj slozi, imajući na umu da smo iskupljeni krvlju Isusa Hrista iz Nazareta. Neka svako kaže sebi: »On je dao svoj život za mene i On želi da u ovom životu otkrivam ljubav koju je On pokazao dajući sebe za mene«. Hrist »grijehe naše sam iznese na tijelu svojem na drvo«, da bi Bog mogao ostati pravedan, a ipak opravdati one koji vjeruju u Njega. Sve one koji se predaju Hristu očekuje život, vječni život.

Ja želim ugledati Cara u krasoti Njegovoj. Želim gledati Njegovo neusporedivo veličanstvo. Želim isto tako da Ga i vi ugledate. Hrist će svoje iskupljene povesti obalama rijeke života i objasniće im sve što im je bilo nejasno u ovom svijetu. Tamo gdje je njihov ograničen um vidio samo pometnju i neostvarene želje, oni će vidjeti najsavršeniji i najljepši sklad.

Moramo služiti Bogu svim svojim sposobnostima, svim svojim umnim silama. Naš um će se razvijati samo ako se budemo koristili onim što nam je dato. Naše vjersko iskustvo će postajati sve veće što Ga više budemo unosili u svoj svakodnevni život. Tako ćemo se postepeno penjati ljestvicama koje vode u nebo i na kraju ćemo s najviše ljestvice stupiti u carstvo Božje. Budimo hrišćani u ovome svijetu. Onda ćemo u carstvu slave dobiti vječni život.

Jedinstvo koje postoji među sledbenicima Hristovim najbolji je dokaz da je Bog poslao svoga Sina da spasi grešnike. To je u isti mah svjedočanstvo o Njegovoj sili, jer samo čudesna sila Božja može nagnati ljudska bića različitih karaktera na složan rad i učiniti da im jedina želja bude da govore istinu u ljubavi.

Božje opomene i savjeti jasni su i određeni. Mi čitamo Sveto Pismo i shvatamo kolike snage u korist dobra leže u jedinstvu, a koliko zla stvara nesloga, i zar bismo onda smjeli sebi dozvoliti da ne primimo u srce Riječ Božju? Sumnjičenje i nepovjerenje su kvasac zla. Jedinstvo svjedoči o snazi istine.

ORGANIZACIJA NAŠE ZAJEDNICE U NJEMAČKOI I SKANDINAVIJI

Loma Linda, Kalifornija, 1. septembra 1905.

Draga braćo, neki naši propovjednici su mi pisali i postavili pitanje da li djelo među Njemcima i Skandinavcima treba voditi u okviru posebnih organizacija. Ovo pitanje mi je bilo više puta upućeno. Kad sam bila u Koledžu »Vidik«, Gospod mi je dao da iznesem jedno jasno svjedočanstvo, a i poslije toga mi je nekoliko puta bilo objašnjavano ovo pitanje.

Jednom mi se učinilo kao da se nalazim na nekom savjetovanju gdje se raspravljalo upravo o tom pitanju. Jedan od starješina stajao je usred ovog skupa i iznosio načela po kojima treba postupati u djelu Božjem. Poučena sam da u oblastima s više narodnosti odvajanje ne bi

doprinijelo napretku i jačanju djela. Ono ne bi vodilo najvišem stepenu duhovnog razvoja. Tako bi se samo podigli zidovi koji bi se ubrzo potom morali rušiti.

Prema svjetlosti koju mi je Bog dao, odvojene organizacije ne bi dovele do jedinstva, već do nesloge. Ako naša braća budu potražila Gospoda sa skrušenim srcem, oni koji danas smatraju da treba organizovati posebno Njemačku, a posebno Skandinavsku uniju, uvidjeće da Gospod želi da svi oni rade zajednički kao braća.

Kad bi oni koji hoće razjediniti djelo Božje postigli svoj cilj, neki od njih bi se uzvisili i počeli raditi ono što ne treba. To bi u velikoj mjeri usporilo djelo Božje. Ako želimo u svom radu postići što bolji uspjeh, potrebno je prije svega da se sposobnost Engleza i Amerikanaca ujedini sa snagom i sposobnošću ostalih naroda. Svaki narod mora usrdno raditi za sve ostale. Jedan je Gospod i jedna je vjera. Naši napori treba da predstavljaju odgovor na Hristovu molitvu da svi Njegovi učenici zaista budu jedno.

»Posveti ih istinom svojom; riječ je tvoja istina. Kao što si ti mene poslao u svijet, i ja njih poslao u svijet. Ja posvećujem sebe za njih, da i oni budu posvećeni istinom« (Jovan 17, 17—19).

»Niti pak molim samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi, da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi, da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me ti poslao« (Jovan 17, 20. 21).

Moramo shvatiti da je za uspješno ostvarenje djela Božjeg neophodno savršeno jedinstvo među radnicima. Da bismo sačuvali mir, svi moramo tražiti mudrost od velikog Učitelja. Neka se svi čuvaju da ne bi gajili slavloljubive planove koji će izazvati neslogu.

Moramo se pokoravati jedan drugome. Nijedan čovjek sam po sebi ne predstavlja potpunu cjelinu. Potčinjavanjem razuma i volje sili Svetoga Duha, mi ćemo neprestano učiti od velikog Učitelja.

Proučavajte drugo poglavlje Djela apostolskih. U prvoj crkvi je Duh Božji moćno djelovao preko onih koji su bili složno ujedinjeni. Na dan Pedesetnice učenici su bili jednodušno udruženi na istom mjestu.

Moramo pokazati svijetu da su ljudi svih narodnosti jedno u Hristu Isusu. Moramo ukloniti sve prepreke i ujediniti se u službi za Učitelja.

Ako podizete nacionalne prepreke, vi svijetu prikazujete nešto što je plod ljudskih shvatanja, a Bog to nikad neće podržati. Onima koji tako postupaju apostol Pavle kaže: »Jer ste još tjelesni. Jer gdje su među vama zavisti i svađe i nesloge, nijeste li tjelesni, ne živite li po čovjeku?. . Ko je dakle Pavle, a ko li Apolo do samo sluge kroz koje vjerovaste, kao što i svakome Gospod daje? Ja posadih, Apolo zali, a Bog daje te uzraste; tako niti je onaj koji sadi, ni onaj ko zalijeva, nego Bog koji daje da raste. A onaj koji sadi i koji zalijeva jednaki su; i svaki će primiti svoju platu po svojem trudu. Jer mi smo Bogu pomagači, a vi ste Božja njiva, Božija građevna« (I Kor. 3, 3—9).

Jedan primjer bratske ljubavi

Kad su naša braća u Skandinaviji upala u finansijsku krizu, dato nam je svjedočanstvo da ne smijemo dozvoliti da oni u očima svijeta stoje kao ljudi koji nisu sposobni odgovoriti svojim finansijskim obavezama. Time bi Bog bio obeščašćen. Hitna i plemenita pomoć naše američke braće predstavljala je potvrdu one postavke da razlika u narodnosti ne oslobađa ljude njihove dužnosti da se međusobno pomažu u djelu Božjem. »Vi ste svi braća« (Mat. 23, 8). Mi smo ujedinjeni u istini.

Sad se moramo potruditi da revnim, samopožrtvovanim naporima hodimo u ljubavi

Hristovoj, u jedinstvu Duha, putem posvećenosti kroz istinu. Nikakav polovičan rad neće biti dovoljan da se ostvari ono što je Hrist izložio u svojoj molitvi. Još ovdje na zemlji moramo postupati po nebeskim načelima. Nebo će samo biti veliko zborno mjesto.

Moram biti sasvim određena i jasna u pogledu podizanja zidova podjele u djelu Božjem. Pokazano mi je da je to obmana koju su ljudi smislili. Plan Gospodnji nije da se Njegov narod odvaja u posebne grupe zbog razlika u narodnosti i jeziku. Kad bi tako postupali, postali bi uskogrudni, a njihov uticaj bi se veoma smanjio. Bog traži skladno sjedinjavanje raznovrsnih darova.

Opet ponavljam riječi Hristove. Željela bih da se one duboko urežu u vaša srca. »Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi; da svi jedno budu, kao ti, oče što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me ti poslao. I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno. Ja u njima i ti u meni: da budu sa svijem jedno, i da pozna svijet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao«.

Hrist je doduše svoj narod odvojio od svijeta, međutim, oni koji rade na nacionalnom odvajanju, rade nešto što Hrist nikada nije odobravao.

Ujedinite se, braćo, priđite bliže jedan drugome, oslobodite se ljudskih izmišljotina i ugledajte se uvijek na Isusa, koji je vaš veliki Uzor.

VI MEĐU OBOJENIM STANOVNIŠTVOM

»Molite se dakle gospodaru od žetve da izvede poslenike na žetvu svoju«.
Matej 9, 38.

POZIV OBOJENIM RADNICIMA

Moramo uložiti najusrdnije napore da za misionarski rad u južnoameričkim državama pripremimo obojene ljude i žene. Našu obojenu braću koja su prihvatila hrišćanstvo i žele učiti treba osposobiti da odnesu istinu svome narodu. Takvi kojima je strah Gospodnji početak mudrosti i koji paze na savjete iskusnih ljudi mogu biti veliki blagoslov za Crnce i svom narodu odnijeti svjetlost sadašnje istine. Svaki radnik koji bude radio u poniznosti i slozi sa svojom braćom predstavljajući zrak svjetlosti za mnoge koji danas žive u tami neznanja i praznovjerja.

Umesto da se pitaju zašto nisu podesni za rad sa bijelcima, naša obojena braća i sestre treba da se posvete misionarskoj djelatnosti među obojenima. Razumni obojeni ljudi i žene imaju obilje mogućnosti da rade za svoj narod. Još mnogo treba uraditi u Južnom polju. Naročitu pažnju treba pokloniti velikim gradovima. U svakom od ovih gradova žive hiljade obojenih ljudi kojima treba objaviti posljednju vijest milosti. U srcu naših obojenih članova treba da se probudi duh misionstva. Neka se usrdno radi za one koji još ne poznaju istinu.

Željela bih reći svakom našem obojenom bratu i sestri: Prihvatite stvarnost onakvu kakva je. Zapitajte se: »Koliko sam dužan učiniti za moga Gospoda, s obzirom na mogućnosti i prednosti koje imam? Kako ću Ga najbolje proslaviti i uspješno raditi za dobro svog naroda? Kako ću najbolje iskoristiti znanje koje mi je Bog milostivo dao? Zar da ne otvorim svoju Bibliju, zar da ne poučavam svoj narod istini? Zar nema na hiljade takvih koji propadaju u neznanju i kojima bih mogao pomoći ako se potčinim Bogu i ako postanem Njegovo oruđe? Zar mi ne predstoji jedno djelo koje treba da izvršim za svoje potlačene i obeshrabrene sunarodnike?

Južno polje ispašta zbog nedostatka radnika. Zar ćete ostaviti svoj narod, ne potrudivši se da mu pomognete, ili ćete ponizna srca nastojati da spasite one koji propadaju? Postoji jedan zadatak koji možete izvršiti, samo ako ponizite svoje srce pred Bogom. Ako se budete uzdali u Njega, naići ćete mir i utjehu, ali ako budete išli za svojim sklonostima, naići ćete na trnje i izgubiti svoju platu.

Vrijeme je kratko i ono što radite, radite brzo. Odlučite da dobro iskoristite preostalo vrijeme. Nemojte težiti za vlastitom ugodnošću. Potrudite se. Prihvatite se posla s novom odlučnošću u srcu. Gospod će prokročiti put pred vama. Trudite se svim silama da idete Hristovim tragom, budite krotki i ponizni, On neka bude vaša snaga. Morate shvatiti zadatak koji vam je Gospod dao, morate se uzdati u Boga, i onda ćete svakim danom sve više napredovati u snazi i milosti. Tako ćete se osposobiti da vrijedno i istrajno radite za svoj narod dok još traje dan, jer dolazi noć kad niko neće moći raditi.

Na Jugu postoji velika potreba za svim granama misionarskog rada. Radnici se zato moraju bez odlaganja pripremati za ovo polje. Naš narod neka osigura materijalna sredstva kojima će se omogućiti da se za rad u Južnim državama osposobe ljudi i žene naviknuti na tamošnju klimu, tako da mogu obavljati svoje dužnosti bez opasnosti po zdravlje.

Talentovane mladiće i djevojke treba obučavati za učitelje. Njima treba pružiti osobite prednosti. U različitim mjestima moramo podizati škole i zgrade za sastanke i postaviti učitelje.

Ljudi koji su godinama pomagali obojenima najbolje znaju kako i gdje treba otvarati nove škole. Njih treba, gdje god je to moguće, podizati izvan gradova. Međutim, i u gradovima ima mnogo djece koja ne mogu pohađati školu daleko izvan grada; i stoga, radi te djece, treba otvarati škole i u gradovima kao i izvan gradova.

U tim školama djecu i omladinu treba učiti nešto više od samog čitanja. Neka se uvede i obuka u zanatima. Učenicima treba pružiti mogućnosti da nauče zanate, kako bi bili u stanju sami sebe izdržavati.

Naše skupštine u sjevernim i južnim državama moraju učiniti sve što mogu da bi potpomogle rad ovih škola namijenjenih djeci obojenih. Već otvorene škole moraju se savjesno održavati, a za otvaranje novih treba obezbijediti poseban fond. Sva naša braća i sestre moraju svim svojim srcem doprinijeti da se ove škole postave na čvrstu osnovu.

Pored ovog rada u oblasti osnovnih škola, naša braća i sestre crnačkog porijekla mogu za svoje sunarodnike učiniti mnogo dobra osnivanjem nedjeljnih i subotnih škola u kojima omladinu treba da poučavaju učitelji čija su srca puna ljubavi za duše.

U južnim državama se stalno otvaraju nove mogućnosti i mnogi inteligentni hrišćani među crnačkim stanovništvom biće pozvani na rad. Ali se iz više razloga za rukovodioce ipak moraju postaviti bijelci. Mi smo svi udovi jednog tijela i potpuno smo jedno u Hristu Isusu koji će podići svoj narod iz dubina u koje ga je grijeh bacio, i izvesti ljude na visinu gdje će moći saradivati s Bogom i biti priznati u nebeskim dvorovima.

Naše djelo se mora odvijati u mnogim mjestima gdje će to mučno ići, ali će iz tih mjesta proizaći sposobni radnici. Rad treba tako organizovati da se obojeni ljudi odgajaju za rad u svom narodu. Među Crncima ima mnogo darovitih i sposobnih ljudi. Moramo potražiti te ljude i žene i poučiti ih kako će raditi na spašavanju duša. Bog će saradivati s njima i daće im pobjedu.

»Bogu pomagači«

Božje uho je otvoreno za vapaje onih koji su u Njegovoj službi. On je obećao: »Pokazaću ti put kojim da ideš« (Ps. 32, 8). Hodite ponizno s Bogom i molite Ga da vam jasno ukaže na put vaših dužnosti. Kad On govori svojim predstavnicima i poziva ih da saraduju s Njim, to znači da će oni vršiti isto ono djelo koje je Isus označio kao svoje kad je u nazaretskoj zbornici ustao da čita. On je otvorio knjigu proroka Isaije i pročitao: »Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica« (Isaija 61, 1).

Oblaci zablude koja se danas u svijetu sve više širi zasjenjuju istinu. Svako ko bude uticao makar na one najniže i pridobio ih za Hrista — takav čovjek saraduje s nebeskim silama, jer se trudi da spasi ono što je izgubljeno. Ukazujući grešnicima na ličnog Spasitelja koji oprašta grijehe, mi pružamo jednu ruku milosrđa i hrišćanske ljubavi palom grešniku, dok se drugom rukom pomoću vjere hvatamo za Hrista. Mi na taj način predstavljamo vezu između grešnika i Spasitelja.

Kraj je blizu i svaka duša treba pažljivo, ponizno i krotko da hodi s Hristom Isusom. Naš dragi Spasitelj, od koga svijetu sija sva svjetlost istine, ne želi da se mi uzdamo u knezove niti u sinove čovječje od kojih nema pomoći, već da se oslanjamo samo na Njega. On kaže: »Bez mene ne možete činiti ništa« (Jovan 15, 5). Moramo stalno gledati na Isusa, kako bismo se preobrazili u Njegov lik pun ljubavi. Moramo neprekidno imati pred očima Jagnje Božje koje uze na se grijehe svijeta. Tada ćemo otkrivati Hrista svojim bližnjima.

PROPOVIJEDANJE ISTINE TAMO GDJE POSTOJI RASNA NETRPELJIVOST

Rad među crnačkim stanovništvom je moja velika briga i veliki teret. Evanđelje treba propovijedati potlačenim Crncima. Ali u svom radu na podizanju i oplemenjivanju ovog naroda, moramo biti vrlo oprezni. U mnogim mjestima među bijelcima postoje velike predrasude u pogledu crne rase. Mi bismo željeli da se ne obaziremo na ove predrasude, ali ne možemo. Ako budemo tako radili kao da ove predrasude i ne postoje, nećemo moći donijeti svjetlost bijelcima. Moramo prihvatiti situaciju takvu kakva je i postupati mudro i promišljeno.

Ja sam mnogo godina nosila veliki teret za Crnce. Boljelo me je srce gledajući kako neprijateljstvo protiv ovih ljudi sve više i više jača, i kako neki adventisti sedmoga dana očevidno ne shvataju da se tu mora raditi usrdno i brzo. Godine odlaze u nepovrat, a kako se malo čini da bi se pomoglo onima koji su donedavno bili rasa robova.

Jedna od poteškoća u ovom radu je što mnogi bijelci koji žive u mjestima gdje ima dosta crnačkog stanovništva nisu voljni da ulože naročite napore radi uzdizanja obojenih. Kad vide da se za njih otvaraju škole, kad vide kako se ovi osposobljavaju da uzdržavaju sami sebe, da se bave zanatima, da grade sebi pristojne kuće umjesto da i dalje žive u kolibama, bijelci se boje da će njihovi sebični planovi biti poremećeni, da više neće moći iznajmljivati Crnce da im rade samo za ono malo što pojedju — i tada se u njima bude neprijateljski osjećaji. Oni se smatraju uvrijeđenima i oštećenima. Neki postupaju kao da ropstvo uopšte nije ukinuto. Takav duh se sve više širi, a Duh Božji se povlači od svijeta. U mnogim mjestima danas je za obojene nemoguće učiniti ono što se u toku ranijih godina moglo učiniti.

Narod Amerike je mogao mnogo postići da su vlada i hrišćanske crkve uložile odgovarajuće napore odmah po oslobođenju Crnaca. Pošto su u pravima izjednačeni s ostalima, trebalo im je pokloniti pažnju, omogućiti im prosvjećivanje, i darežljivo ponuditi novac u vrijeme kad im je pomoć bila toliko potrebna. Međutim, vlada je nakon kratkotrajnog pokušaja ostavila taj narod da se bez ičije pomoći sam bori protiv svih teškoća. Neke jake hrišćanske crkve otpočele su dobro djelo, ali su nažalost uspjele pridobiti srazmjerno mali broj ljudi, a Zajednica adventista sedmog dana nije izvršila svoju dužnost. Neki pojedinci i udruženja ulagali su istrajne napore radi uzdizanja obojenih ljudi, i na taj način izvršili plemenito djelo. Međutim, kako je malo njih učestvovalo u tom poduhvatu kojem je toliko bila potrebna pomoć i naklonost svih!

Neki od adventista sedmog dana ulagali su plemenite napore da bi se djelo neophodno za crnačko stanovništvo uspješno izvršilo. Da su im sva braća pružila podršku u tom pogledu, rezultati njihovog rada bi danas bili sasvim drugačiji. Međutim, većina naših propovjednika nije s njima sarađivala onako kako treba, i mali je broj onih koji su se borili da izvrše tako potrebno djelo na ovom polju punom teškoća.

Što više vrijeme odmiče i što protivljenje više raste, okolnosti pokazuju da oprez više vrijedi od smjelosti. Opomenuti smo da u zalaganju za obojene ne preduzimamo nepromišljene korake. Iz Australije, preko prostranih voda Tihog okeana, upozoreni smo da treba paziti na svaki korak, da radnici ne smiju držati nikakve političke govore i da nikako ne treba podsticati miješanje crnih i bijelih u društvenim odnosima.

Ja sam na zasjedanju savjetodavnog odbora održanog 1905. godine u Armadejlu, predgrađu Melburna u državi Viktorija, govorila o ovom predmetu, odgovarajući na pitanja koja su braća postavljala i pri tom sam istakla potrebu opreza. Naglasila sam da nailaze teška vremena i da danas slobodno možemo govoriti o misionarskom radu za obojene ljude, ali ubuduće možda nećemo moći o tome govoriti bez opasnosti po život. Jasno sam istakla da će se djelo za obojene

morati vršiti drugačije nego što je to rađeno u nekim krajevima zemlje ranijih godina.

Treba što manje raspravljati o crnačkom pitanju; i neka se uglavnom obojeni ljudi zalažu za pripadnike svoje rase.

Što se tiče pitanja da li bijeli i crni ljudi treba da se mole Bogu u istoj zgradi, to se ne može postaviti kao opšte pravilo koje bi bilo obostrano korisno — naročito u Južnim državama. Najbolje bi bilo pobrinuti se da Crnci koji prihvate istinu dobiju vlastite zgrade za molitvu, u kojima će sami obavljati bogoslužjenje. To je naročito potrebno u Južnim državama da bi se djelo za bijele ljude moglo odvijati bez većih smetnji.

Treba se pobrinuti da obojeni vjernici dobiju odgovarajuće zgrade za bogoslužjenje. Mora im se objasniti da se to ne čini u želji da im se onemoguću pristup bogoslužjenju zajedno s bijelim ljudima zato što su oni crni, nego u cilju što većeg napretka istine. Neka shvate da se ovog plana treba pridržavati sve dok nam Gospod ne pokaže bolji put.

Sposobne i iskusne obojene članove trebalo bi podsticati da se stave na čelo službe u vlastitom narodu; njihov glas treba da se čuje i na delegatskim sastancima.

Među obojenim vjernicima ima mnogih koji mogu raditi u korist vlastitog naroda, ima radnika kojima je Gospod dao svjetlost i znanje i koji imaju znatne sposobnosti. Ti radnici moraju istrajno raditi, služeći se djelotvornim metodama. Oni se mogu koristiti našom literaturom i održavati sastanke pod šatorom i u prigodnim dvoranama. Neka im ponekad i bijeli propovjednici pomognu, (kad god to dopuštaju okolnosti). Naročiti trud treba uložiti da se poveća snaga i uticaj obojenih radnika. Njih treba obrazovati i osposobiti da bi mogli držati biblijska predavanja i da bi za svoj narod organizovali sastanke pod šatorom. Ima mnogih koji su sposobni za ovo djelo i samo ih treba pripremiti.

Moramo se duboko zainteresovati za osnivanje škola namijenjenih crnačkom stanovništvu; a ne smijemo izgubiti iz vida ni značaj iznošenja istine učiteljima i učenicima u velikim svjetovnim koledžima, osnovanim za studente crnačkog porijekla.

Treba osnivati škole i sanatorije za obojene ljude. Neka u njima najbolji učitelji rade na poučavanju i osposobljavanju crnačke omladine za službu.

Propovjednici crnačkog porijekla treba da ulože sve napore kako bi pomogli vlastitom narodu da shvati istinu za ovo vrijeme. Kako vrijeme odmiče i kako se rasne predrasude umnožavaju, u mnogim mjestima će bijelim radnicima skoro biti onemogućeno da rade za obojene ljude. Ponekad će se bijeli ljudi, koji nisu naklonjeni našem radu, pridružiti obojenima u protivljenju, tvrdeći da naše učenje ima za cilj da razbija druge crkve i stvara teškoće zbog pitanja subote. Propovjednici drugih crkava, i bijeli i obojeni, iznosiće lažna tvrđenja, što će kod ljudi izazvati takva osjećanja protivljenja i netrpeljivosti, da će biti spremni da uništavaju i ubijaju.

Sile pakla upotrebljavaju svu svoju oštroumnost da bi onemogućile objavljivanje poslednje poruke milosti obojenima. Sotona se na sve moguće načine trudi da biblijskim propovjednicima i učiteljima prevazilaženje predrasuda koje postoje između bijelih i obojenih učini najtežim.

Slijedimo put mudrosti. Ne činimo ništa što bi bez potreba stvaralo protivljenje — ništa što bi moglo ometati objavljivanje evanđeoske vijesti. Tamo gdje su takvi običaji i gdje će se na taj način postići veći rezultati, neka se bijeli i obojeni vjernici sastaju u odvojenim bogomoljama. Moramo njegovati krotost Hristovu. On je bio Veličanstvo neba, jedini ljubljeni Sin Božji. Ali »Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da ni jedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Jovan 3, 16).

Kad se Bog smilovao da svog Sina preda mučeničkoj, sramnoj smrti da bi spasio svijet koji propada, zar misionari Gospodnji neće biti spremni uložiti sve svoje napore da bi pomogli onima

koji su utonuli u dubine grijeha i pridobili ih za Hrista, da bi obasjali svjetlošću one koji se u pogledu istine još uvijek nalaze u tami? Hrist je svoje božanstvo odjenuo u ljudsko obličje i spustio se do palih ljudskih bića da bi ih zatim podigao. Zar Njegovi sledbenici neće biti spremni da Njega radi podnesu mnoge nepravde i patnje da bi pomogli baš onima kojima je pomoć potrebna? Djelo se mora vršiti tako da ne potakne predrasude koje će zatvoriti vrata kroz koja istina danas može ući.

Talentovani ljudi među obojenim vjernicima treba da budu »Bogu pomagači« u radu za vlastiti narod. Njima će se ponekad pružiti prilika da na sastancima pod šatorom i na velikim zborovima objavljuju svjedočanstva koja će uticati na mnoge duše. Takve prilike će se ukazati ako se bude radilo u Južnom polju i ako se začuje glasan poklič. Kad se Sveti Duh bude izlio na vjerne, pred težnjom da se spašavaju duše, čovjekoljublje će odnijeti pobjedu nad predrasudama. Bog će upravljati mislima. Ljudska srca će znati da ljube kao što je Hrist ljubio. I mnogi će sasvim drugačije posmatrati rad za obojene nego što to danas čine. Ljubiti kao što Hrist ljubi, znači uzdići se umom u čistu, nebesku atmosferu nesebičnosti.

Onaj ko je prisno vezan s Hristom uzdiže se iznad rasnih i Masnih predrasuda. Njegova vjera se čvrsto drži vječne stvarnosti. Moramo uzdizati božanskog Začetnika istine. Naša srca moraju biti ispunjena vjerom koja djeluje kroz ljubav i čisti dušu. Djelo milostivog Samarićanina je primjer na koji se treba ugledati.

Pitanjem rada za obojene ne treba stvarati uznemirenje niti buditi predrasude i tako izazivati krizu. Svjetlost vijesti Trećeg anđela mora biti data onima kojima je svjetlost potrebna. Moramo raditi mirno, staloženo, vjerno, oslanjajući se na svog Starijeg Brata. Ne smijemo se žuriti da određujemo pravac kojim ćemo ići ubuduće u pogledu odnosa između bijelih i obojenih ljudi. Istinu za ovo vrijeme treba objaviti hiljadama ljudi u Južnim državama. Koliko god je to moguće, put se mora čistiti od svih smetnji. Narodu treba objaviti evanđeosku vijest. Posebno se treba zalagati za bijele, a posebno za obojene ljude, a za ostalo će se Gospod pobrinuti. Istina se mora objaviti ljudima i ženama u Južnim državama. Tada će u njihovim obiteljima biti izvršeno djelo koje će doprinijeti spašavanju mnogih duša.

Mudro i oprezno

Dok ljudi pokušavaju riješiti pitanje obojenih, vrijeme odmiče, a duše odlaze u grob neopomenute i nespreme za spasenje. Ne smijemo dozvoliti da takvo stanje i dalje potraje. Ljudi i žene moraju krenuti na rad i raditi onako kako im nalaže Duh Božji. U ovom djelu su nam potrebne sve sposobnosti obojenih vjernika. Obojeni radnici moraju raditi za vlastiti narod, uz pomoć bijelih radnika kad to okolnosti traže. Njima će često biti potrebni savjeti i uputstva. Obojeni vjernici neka imaju svoje mjesto za bogoslužjenje a bijeli vjernici svoje. Neka se i jedni i drugi revno trude da vrše istinsko misionarsko djelo u svom narodu, a i za obojene kad god mogu i gdje god mogu.

Ako je istina objavljena u jednom mjestu, i ako su je mnogi bijelci spremni primiti i vjerovati, onda će se ponekad ukazati prilika da bijeli radnici na miran i nenametljiv način ulože napor i za obojene. Takve prilike ne treba propuštati.

Međutim, mi ne smijemo bez potrebe podsticati predrasude koje će zatvoriti put objavljivanju vijesti Trećeg anđela bijelim ljudima. Njima je ta vijest potrebna, jer nam predstoje teška vremena kakvih nikad nije bilo otkako je naroda.

Moramo se veoma čuvati da ne kažemo i ne učinimo ništa što bi osjećaje obojenih ljudi moglo raspaliti protiv bijelih. Ne smijemo pogoršavati teškoće koje već postoje. Ma kako radnici

mudro postupali, oni će nailaziti na protivljenje i kad ne budu pokretali crnačko pitanje. Moramo pripremiti put Caru. Pružimo Bogu mogućnost da On radi. Ljudi ne smiju stajati kao prepreka na Njegovom putu. On bolje upravlja i rukovodi nego što to mogu činiti ljudska bića. Moramo imati na umu da je naš glavni zadatak da propovijedamo Riječ Božju, da objavljujemo biblijske opomene.

Gospod nas poziva da se prihvatimo posla poniznog duha. Nisu svi propovjednici posvećeni istinom. Gospod sve poziva da odbace svoja razmimoilaženja. Ljudi se moraju čuvati da ne učine nešto što bi uništilo našu poslednju nadu da ćemo ipak moći raditi i u takvim poljima gdje postoje rasne predrasude i netrpeljivost.

Moramo se koristiti zdravstveno-misionarskim radom kao sredstvom za savladavanje predrasuda i pridobijanje duša, i to ne samo u jednom ili dva mjesta, nego u mnogim mjestima u kojima istina još nije objavljena. Moramo raditi kao evanđeoski zdravstveni misionari, liječeći duše oboljele od grijeha putem objavljivanja vijesti spasenja. To djelo će prije nego bilo što drugo uništiti sve predrasude.

Subota

Izlaganje istine o suboti iziskivaće osobitu pažnju i mudrost. Potrebni su milost i sila Božja da bi se oborio idol koji je podignut u obliku lažne subote. Podižite zastavu, podižite je sve više i više. Ukažite ljudima na dvadeseto poglavlje II knjige Mojsijeve u kojem je zapisan zakon Božji. Prve četiri zapovijesti ukazuju nam na dužnost prema Tvorcu. Ko nije vjeran Bogu, ne može biti vjeran ni svom bližnjem. Onaj ko ljubi Boga iznad svega, ljubiće i svog bližnjeg kao samog sebe. Oholost se uzdiže do taštine, navodeći ljudsko biće da sebe smatra bogom. Evanđelje Hristovo posvećuje dušu i uništava samoljublje.

»Sjećaj se dana od odmora da ga svjetkuješ« (II Mojs. 20, 8). Bog je subotu uspostavio još u raj, odmah nakon stvaranja. »Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svijeh djela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svijeh djela svojih, koja učini« (II Mojs. 2, 1—3).

»I reče Gospod Mojsiju govoreći: a ti kaži sinovima Izraelovim i reci: ali subote moje čuvajte, jer je znak između mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam ja Gospod koji vas posvećujem. Čuvajte dakle subotu, jer vam je sveta; ko bi je oskrnuo, da se pogubi; jer ko bi god radio kakav posao u nju, istrijebiće se ona duša iz naroda svojega. Šest dana neka se radi; a sedmi je dan subota, odmor, svet Gospodu; ko bi god radio posao u dan subotnji, da se pogubi. Zato će čuvati sinovi Izraelovi subotu, praznujući subotu od koljena do koljena zavjetom vječnim (II Mojs. 31, 12—16). 19. oktobra 1908.

RASNA PODVOJENOST

Htjela bih reći nekoliko riječi o obojenim ljudima u južnoameričkim državama i našem odnosu prema njima. Oni su tako dugo bili pod jarmom ropstva da je danas vrlo teško riješiti pitanje kako postupati s njima.

Radnici Božji će mnogo postići u spašavanju duša ako budu dozvolili da Duh Božji djeluje na njihov um. Gospod je naš pomagač. Ako Mu se budemo povjerali, On će nas voditi uvijek i u svemu. Jedno je sigurno: moramo imati vjeru u Boga — moramo vjerovati da će On tako voditi zbivanja da ćemo raditi s uspjehom. Niko se još nije pouzdao u Boga a da je to bilo uzalud. On nikada neće razočarati one koji imaju u Njega povjerenja.

Moramo izbjegavati upuštanje u prepirku o rasnoj podvojenosti. Ako se bude mnogo raspravljalo o tom pitanju, pojaviće se poteškoće, a da bi se one savladale, biće izgubljeno mnogo dragocjenog vremena. Ne možemo postaviti neko pravilo po kome će se uvijek postupati u tom pogledu. Kako će se ponekad postupiti, zavisi od mjesta i okolnosti. Kad bismo na Jugu, gdje postoje tolike rasne predrasude, rešavali ovo pitanje isto kao i na Sjeveru, ne bismo mogli ništa učiniti za širenje istine. Bijeli radnici na Jugu moraju tako postupati da stvore sebi mogućnosti za pristup i bijelim ljudima.

Navesti ljude da se prepiru oko pitanja rasne podvojenosti, to je sotonin plan. Ako ljudi budu popustili njegovom nagovaranju, stvoriće se razlika u mišljenju i velika pometnja. Niko nije u stanju potpuno riješiti pitanje obojenih. Mogu ljudi postavljati teorije, ali ja vas uvjeravam da se mi ne smijemo povoditi za ljudskim mišljenjima. Izbjegavajte potezanje pitanja rasne podvojenosti koliko god je to moguće.

Treba raditi u gradovima na Jugu i za taj rad moramo obezbijediti najsposobnije ljude i to bez odlaganja. Neka za bijelce rade bijeli radnici, objavljujući vijest sadašnje istine u njenoj jednostavnosti. Oni će naći mogućnosti da dođu i do viših slojeva. Treba iskoristiti svaku priliku da se i ovi slojevi pridobiju.

Obojeni radnici neka učine sve što mogu da ne zaostanu iza bijelih: oni moraju revno raditi za svoj narod. Zahvaljujem Bogu što među obojenim vjernicima ima sposobnih ljudi koji mogu djelotvorno raditi za svoj narod i propovijedati mu istinu na jednostavan način. Među pripadnicima crnačkog stanovništva ima mnogo ljudi s vrlo velikim sposobnostima koji će prihvatiti istinu, ako naši obojeni propovjednici budu znali mudro obučiti učitelje za rad u školi i ostale radnike za rad na terenu.

Neka obojeni ne budu toliko uporni u svom zahtjevu da se izjednače s bijelcima. Odnosi ovih dviju rasa su bili vrlo težak problem i ja se bojim da će uvijek i ostati jedan od najsloženijih problema. Koliko god je to moguće, treba izbjegavati sve što bi moglo raspaliti rasne predrasude bijelaca. Postoji opasnost da nam se zatvore vrata, tako da bijeli radnici neće moći raditi u nekim gradovima na Jugu.

Znam da bismo naišli na potpuno zatvorena vrata kad bismo pokušali izaći u susret idejama i nazorima pojedinih Crnaca. Napor da se popravi položaj obojenih ljudi ne smije ometati djelo propovijedanja istine za ovo vrijeme. Kad bismo pokušali to napraviti, očigledno je da bi pred nama samo iskrsele smetnje ogromne kao planine, sprečavajući nas da radimo na djelu koje Bog želi da izvršimo. Naš trud će donijeti blagoslov i bijelima i crnima samo ako budemo postupali oprezno i promišljeno, radeći na način koji nam je Bog odredio.

Još nije došlo vrijeme da se ponašamo kao da nema nikakvih predrasuda. Hrist je rekao: »Budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi« (Mat. 10, 16). Ako vidite da preduzimajući izvjesne korake na koje imate potpuno pravo, ometate širenje djela Božjeg, nemojte to više činiti. Odbacite sve ono što bi srca ljudi zatvorilo za istinu. Mi smo pozvani da spasavamo svijet i nećemo ništa dobiti time što ćemo se odvojiti od onih kojima nastojimo pružiti pomoć. Može nešto biti sasvim ispravno, ali nije sve korisno.

Mudro postupati — to je najbolji put. Kao saradnici Božji moramo raditi tako da bismo što više učinili za Njega. Neka niko ne ide u krajnost. Potrebna nam je mudrost odozgo, jer treba riješiti jedan zaista težak problem. Ako sad budemo postupali nesmotreno, možemo mnogo naškoditi djelu. Stvar treba postaviti tako da obojeni ljudi prigrle istinu Hrista radi, i da ne odbacuju načela zdravog biblijskog učenja zato što misle da se prema obojenoj rasi ne postupa na najbolji način.

Moramo sjesti kao učenici kod Hristovih nogu da bi nas On poučio što je volja Božja, da bismo znali kako raditi u Južnom polju i za bijele i za crne. Moramo postupati onako kako nam to bude nalagao Duh Gospodnji i truditi se da što manje pokrećemo pitanje rasne podvojenosti. Moramo svim silama nastojati da poslednju vijest evanđelja objavimo svim ljudima na Jugu. Ako nas bude vodio Duh Božji i ako On bude upravljao našim postupcima, vidjećemo da će se ovo pitanje kod našeg naroda riješiti samo po sebi.

Svako od nas mora sam potražiti Gospoda. Neka oni koji su u prošlosti imali samo površno vjersko iskustvo, priđu bliže Bogu. Pokajte se, pokajte se i obratite, da bi vaši grijesi mogli biti izbrisani.

Ako odlučimo da se ozbiljno prihvatimo djela, bićemo sposobniji nego što smo do sad bili da riješavamo probleme koji iskrsavaju u toku rada. Neka svaki vjernik učini sve što može da bi pripremio put za misionarsko djelo evanđelja koje treba izvršiti. Ali niko ne treba da se upušta u prepirke. Sotona upravo to hoće da hrišćane što više zaplete u međusobne prepirke. On zna da će im dan Gospodnji doći kao lupež noću ako ne budu stražarili. Mi danas nemamo vremena da dajemo mjesta neprijateljevom duhu i da gajimo predrasude koje bi nas ometale da zdravo prosuđujemo i odvajale nas od Hrista.

Da bi se među obojenima uradilo ono što treba uraditi potreban je novac, potrebni su usrdni i istrajni napori. Danas svaki pojedinac mora stajati na svom mjestu i vršiti svoju dužnost, priznati i ostaviti svaki grijeh i raditi u slozi sa svojom braćom. Radnici Božji moraju biti jedno srce i jedna duša, oni se moraju moliti za dar Svetoga Duha i vjerovati da će Bog ispuniti svoju riječ.

Poruka iz Hristovog rada

Jednom prilikom, dok je Hrist vršio svoje djelo poučavanja i liječenja, jedan iz okupljenog mnoštva obrati Mu se s molbom: »Učitelju! reci bratu mojemu da podijeli sa mnom dostojanje« (Luka 12, 13).

Ovaj čovjek je bio svjedok čudesnih Hristovih djela. Bio je zadivljen prodornošću Njegove misli, izvanrednom sposobnošću rasuđivanja i Njegovom pravičnošću u rješavanju slučajeva koji su Mu bili iznijeti. Čuo je uzbudljive Hristove pozive i Njegove ozbiljne optužbe protiv književnika i fariseja. Ako bi se takvim snažnim riječima progovorilo njegovom bratu, mislio je oštećeni čovjek, ovaj se ne bi usudio uskratiti mu njegov dio. Zato je zamolio Hrista da se zauzme za njega. »Reci bratu mojemu da podijeli sa mnom dostojanje«, zamolio je on.

Sveti Duh se borio sa ovim čovjekom pozivajući ga da postane učesnik svetog naslijeđa koje ne propada i ne trune. On je vidio znakove sile Hristove. Sad mu se pružila prilika da velikom Učitelju izrazi najdublju želju svog srca. Ali su njegove oči, poput razvratnika u Bunjaninovoj alegoriji, bile upravljene k zemlji. On nije gledao krunu iznad svoje glave, već je kao i Simeon vračar cijenio dar Božji samo kao sredstvo kojim bi ostvario zemaljsku dobit.

Približavao se kraj Spasiteljeve misije na zemlji. Preostalo Mu je još samo nekoliko mjeseci da dovrši ono radi čega je došao i da uspostavi carstvo svoje milosti. Ipak da nije bio oprezan ljudska pohlepa bi Ga odvojila od Njegovog djela i uplela u razmirice oko jednog komada zemlje. Međutim, Isus nije dozvolio da Ga bilo što odvoji od Njegove misije. »Čovječe! odgovorio je On, »ko je mene postavio sudijom ili kmetom nad vama?« (Luka 12, 14).

Hrist je ovom čovjeku jasno stavio do znanja da to nije Njegov zadatak. On je došao da spasava duše; i nije se dao odvratiti od toga, da bi preuzeo dužnosti mirovnog suca.

Kako često se danas Zajednici nameću napori koji ni u kom slučaju ne bi smjeli ući u okvir djela propovijedanja evanđelja!

Koliko su samo puta pozivali Hrista da riješava pravna i politička pitanja. Ali On se nije htio miješati u zemaljske stvari. On je znao da u političkom svijetu vlada nepravda i veliko nasilje. Međutim, On ih je izobličavao jedino propovijedanjem biblijske istine. Mnoštvu koje se tiskalo oko Njega iznosio je čista i sveta načela zakona Božjeg i govorio o blagoslovu koji se stiče pokoravanjem tim načelima. Silom odozgo On je ukazivao ljudima na važnost pravde i milosrđa, ali je odbijao da se miješa u lične sporove.

Hrist je stajao u našem svijetu kao Poglavar onog velikog duhovnog carstva koje je došao uspostaviti — carstva pravde. On je izlagao i tumačio plemenita i sveta načela koja vladaju u tom carstvu. Objašnjavao je da su pravda, milosrđe i ljubav rukovodeće sile carstva Božjeg.

Vrijeme pripreme

Mi živimo u velikom danu ne simboličnog već stvarnog pomirenja. Svako od nas mora sam tražiti Boga. To je lični zadatak. Pridimo Bogu i ne dozvolimo da se u našem djelu pojavi išta što bi istinu za ovo vrijeme moglo prikazati u lažnoj svjetlosti. Neka svako prizna, ne grijehe svog brata, nego svoje lične. Neka se ponizi pred Bogom i ispuni Svetim Duhom, tako da se u njegovom životu opazi istinski preporod. Pisano je: »A koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji, koji vjeruju u ime njegovo« (Jovan 1, 12).

Moramo živjeti prema Hristovom evanđelju i ostvariti ga u svom svakodnevnom životu. Sluge Božje se moraju očistiti od svake ravnodušnosti i sebičnosti. Jednostavnost, krotost i poniznost od velike su vrijednosti u djelu Božjem. Trudite se da radnike sjedinite u povjerenju i ljubavi. Ako to ne možete postići, budite sami ispravni, a ostalo prepustite Bogu. Radite u vjeri i molitvi. Odabirajte hrišćansku omladinu i učite je da svaki treba da bude radnik, i to ne željezna srca, već spreman da radi u harmoniji s drugima.

Molim se da Gospod izmijeni srca onih koji će pasti u iskušenju ako ne prime više milosti. Molim Ga da omekša i potčini sebi svako srce. Moramo živjeti u živoj vezi s Bogom da bismo mogli ljubiti jedan drugog kao što je Hrist ljubio nas. Time ćemo pokazati svijetu da smo Njegovi učenici. Niko ne smije uzdizati sam sebe. Ako radnici ponize svoja srca pred Bogom, uslijediće Njegov blagoslov. Oni će neprestano dobivati svježje, nove misli i evanđeoski zdravstveno-misionarski rad čudesno će oživjeti.

Veliki zadatak koji se postavlja pred nas hrišćane je da što je moguće brže proširujemo carstvo Hristovo u skladu s nebeskim nalogom. Evanđelje mora neprekidno i sve više osvajati i pobjeđivati. »Veličanstvo carsko pod svim nebom daće se narodu svetaca višnjega«, i oni će primiti carstvo i vječno carovati.

Borba koja nam predstoji

Sluge Božje moraju uzeti na sebe svaki dio hrišćanskog oružja. Mi se ne borimo s običnim neprijateljem u ljudskom obliku. Bog poziva svakog hrišćanina da stupi u borbu i da se bori pod Njegovim vođstvom, oslanjajući se na milost i pomoć neba.

Moramo napredovati u sili Svemogućeg. Nikada ne smijemo ustuknuti pred sotoninim napadima. Zašto se ne bismo kao hrišćanski radnici usprotivili »poglavarima i vlastima, i upraviteljima tame ovoga svijeta?« Bog traži od nas da idemo naprijed, koristeći se darovima koje nam je On povjerio. Sotona će nas dovoditi u iskušenja. On će pokušavati da nas savlada svojim ratnim lukavstvima. Ali mi moramo, u sili Božjoj, stajati u pogledu načela čvrsto kao stijena.

U ovoj borbi nema odmora. Sotonini predstavnici nikad ne zastaju u svom djelu uništenja.

Oni koji se nalaze u službi Hristovoj moraju uvijek budno stražiti. Naš cilj je spašavanje duša od propasti. To je beskrajno veliko djelo i čovjek se ne može nadati uspjehu ako se ne ujedini s božanskim Radnikom — Hristom.

Hrist je od iskona čovjekov Iskupitelj. Još od samog pada, do svih onih koji se ujedanjuju s Njim dopiru riječi: »Vama, braćo, da ne dotuži dobro činiti« (II Sol. 3, 13). »Budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u djelu Gospodnjem« (I Kor. 15, 58).

Hrišćanin je pozvan da bude strpljiv i istrajan u vršenju službe evanđelja u vezi sa zdravstveno-misionarskim radom. Stičući iskustva u istinskoj vjeri, hrišćanin isto tako stiče duhovno znanje koje izgrađuje karakter.

Život pravog hrišćanina je neprekidna služba. »Mi smo Bogu pomagači«. Onome ko učestvuje u službi Božjoj, svaki dan donosi nove dužnosti srazmjerno s njegovim sposobnostima. I dok hrišćanin obavlja te dužnosti pod vodstvom vrhovne Sile, on postaje sve korisniji. Ispunjavanje jedne dužnosti osposobljava nas da se prihvatimo nove. Oni koji jasno shvataju što treba učiniti nastoje da budu neposredno obasjani svetlošću Riječi Božje, da budu u jedinstvu s ostalim Njegovim radnicima. Takav hrišćanin svaki dan uzima sve oružje Božje i odlazi u boj. On radi pobožno, budno i istrajno, s čvrstom odlukom da po završetku svog životnog djela ne ostane nepripremljen, da prije nego što dođe kraj učini sve što može za spašavanje duša koje propadaju.

Kad bi hrišćani radili složno i jednodušno, pod rukovodstvom jedne iste Sile, radi ostvarenja jednog istog cilja — oni bi pokrenuli svijet.

Apostol Pavle je postavio načela kojima se mi, kao radnici Božji, moramo rukovoditi. On kaže: »Mi smo Bogu pomagači« (I Kor. 3, 9). »I sve što god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima« (Kol. 3, 23). A Petar poziva vjernike: »Služite se među sobom, svaki darom koji je primio, kao dobri pristavi različne blagodati Božje. Ako ko govori, neka govori kao riječi Božje; ako ko služi, neka služi kao po moći koju Bog daje: da se u svačemu slavi Bog kroz Isusa Hrista« (I Petr. 4, 10. 11).

Postoje veliki zakoni koji vladaju svijetom prirode, i u duhovnom pogledu je isto tako sve potčinjeno određenim načelima. Da bi se postigao određeni cilj i ostvarili željeni rezultati moraju se uložiti sredstva. Bog je svakom čovjeku odredio posao u skladu s njegovim sposobnostima. Kroz vaspitanje i praktičan rad ljudi će se osposobiti da se snađu u svakoj prilici. Potrebno je mudro planirati da bi svako bio postavljen na određeno mjesto i mogao steći iskustva koja će ga učiniti podesnim za određene odgovornosti.

Bog želi da svi mi pomazemo jedni drugima, pružajući dokaze naklonosti i nesebične ljubavi. Ima ljudi koji su naslijedili neobičnu narav i sklonosti. Možda ćemo u odnosima s njima nailaziti na poteškoće; međutim, jesmo li mi bezgrešni? Ne smijemo ih obeshrabriti. Ne treba svuda pretresati njihove greške. Hrist sažaljeva one koji pogrešno rasuđuju i pomaže im. On je umro za svakog čovjeka i zbog toga se milostivo i duboko interesuje za svakog pojedinca.

Možda se neko trudi da služi Bogu, ali ga salijeću iskušenja iznutra i izvana. Sotona i njegovi anđeli navode ga i mame na prijestup. Možda će takav i postati plijen njihovih kušanja. Kako se tada njegova braća odnose prema njemu? Da li govore oštre, grube riječi, gurajući ga sve dalje od Spasitelja? Kako je to tužan prizor za Hrista i anđele!

Imajmo na umu da se i mi sami borimo i padamo, da u riječi i djelu ne predstavljamo uvijek Hrista; padamo i ponovo se dižemo, očajavamo i nadamo se. Ne smijemo postupati grubo s

onima koji su slično nama podložni iskušenjima i koji su, baš, kao i mi, predmet neiscrpane Hristove ljubavi.

Bog s ljudima postupa kao s odgovornim bićima. Pomoću svog Duha On djeluje na razum koji je dao čovjeku, samo ako Mu čovjek pruži mogućnost za to i shvati Njegova nastojanja. Bog je odredio da se svaki čovjek koristi vlastitim razumom i savješću. On ne želi da ijedan čovjek bude nečija sjena na taj način što će izražavati tuđe osjećanje.

POŠTOVANJE PREMA OBOJENIM RADNICIMA

Biblijska vjera ne pravi nikakve razlike u pogledu kaste ili rase. Ona ne uzima u obzir društveni položaj, bogatstvo i svjetske počasti. Bog ljude cijeni kao ljude. U Njegovim očima karakter određuje njihovu vrijednost, a mi moramo priznavati Duh Hristov u svakome u kome se On otkriva. Niko se ne smije stidjeti da porazgovara ma gdje to bilo, s poštenim crnim čovjekom ili da mu pruži ruku. Onaj ko živi u atmosferi Hristovog života, biće poučen od Boga i znaće cijenity ljude prema Njegovom mjerilu.

Prema našim obojenim propovjednicima moramo se odnositi s poštovanjem. To nije uvijek bio slučaj. Te ljude treba podsticati da steknu potpuno znanje o istini. Oni se moraju naučiti kako će s uspjehom poučavati druge. Ako vjerno saraduju u djelu treba da dobiju i odgovarajuću platu. Imajte na umu da oni moraju imati hleba.

Gospod želi da Njegov narod u sjevernim državama zauzme prijateljski stav prema obojenoj braći i sestrama. Ne smijemo biti brzi u pronalaženju njihovih grešaka. Ne možemo od njih očekivati da u svakom pogledu budu kao oni koji žive u povoljnijim prilikama. Maramo imati na umu teške okolnosti pod kojima su živjeli obojeni ljudi. Prilike u kojima su oni živjeli veoma su se razlikovale od okolnosti pod kojima je živjela bijela rasa. Ljudi u Sjevernim državama su živjeli u jasnijoj, čistijoj moralnoj atmosferi nego obojeni ljudi na Jugu. Ne možemo očekivati da oni u svojim pojmovima o moralu budu u svemu isto čvrsti i nepokolebljivi. Kad bi Hrist danas bio na zemlji, On bi pripadnike crnačke rase poučavao na način koji bi nas iznenadio. On želi da uvijek imamo na umu da se čak i oni koji su uživali velike prednosti, vrijeđaju ako im se stalno ukazuje na njihove pogreške i ako im se riječi savjeta i opomene upućuju na neljubazan način.

Kad među obojenima naiđete na ono što nije dobro i što zaslužuje prijekor i prigovor, imajte na umu da Gospod od vas traži da postupate kao mudar i vjeran pastir. Ne zaboravite da se blagošću postiže više nego strogošću. Neka obojena braća i sestre uvide da im se želi pomoći da i oni postignu najviši stepen razvoja. Ako kao i svi ljudi u nečem i pogriješe, nemojte ih odmah osuđivati i odvajati ih od djela.

Prema pripadnicima crnačke rase moramo biti pravični i nepristrasni. Hrist traži od svojih sledbenika da budu blagi i sažaljivi prema napaćenima, milostivi prema nesretnima i velikodušni prema onima koji griješe.

Siromašnima ne treba uskraćivati prednost da daju. I oni, isto kao i bogati, imaju svoj zadatak u djelu. Pouka koju je Hrist dao u pogledu priloga one sirote udovice koja je dala samo dvije lepte pokazuje da se i najmanji dar siromaha, ako je dat od srca i iz ljubavi, prima kao i najveći prilog imućnih. Na mjerilima svetinje, dar siromaha učinjen iz ljubavi prema Hristu procjenjuje se ne po svojoj veličini, već prema ljubavi koja je podstakla na žrtvu.

POTREBE JEDNOG MISIONARSKOG POLJA

Gospod je svom narodu godinama ukazivao na potrebu rada među obojenim ljudima u Južnim državama Amerike. Moralna tama tog polja već sama po sebi predstavlja jedan silan poziv da pokažemo svoju plemenitost i darežljivost. U prošlosti su neka naša braća činila sve što su mogla za ovu granu djela; njihovi darovi su urodili plodom i mnoge duše su se obratile.

Mada se još mnogo treba učiniti za obojene, imamo, razloga da se radujemo zbog dobrih uspjeha koje smo postigli na samom početku. U nedavnom broju »Evandeoskog glasnika« (1907). kaže se da »prije petnaest godina među obojenima nije bilo više od dvadesetak adventista sedmog dana južno od linije Mejsen — Dikson, a danas ih ima sedam stotina. Prije dvanaest godina je postojala samo jedna skupština obojenih, a danas ih ima pedeset, ne ubrajajući one u Africi i Zapadnoj Indiji... Desetak obojenih iznosio je prošle godine u Sjedinjenim Državama pet hiljada dolara, dok prije petnaest godina nije bio veći od pedeset dolara«.

Zahvalimo Bogu, draga braćo i sestre, i budimo puni hrabrosti. Bog podiže svoju moćnu ruku da bi završio jedno veliko djelo i u ovom misionarskom polju koje leži u samoj našoj zemlji. Danas On pruža svom narodu velike mogućnosti za brzo širenje vijesti na Jugu. Duh dobročinstva treba naročito pokazati prilikom godišnjeg prikupljanja priloga za rad među obojenima. Bog nam je ukazao povjerenje načinivši nas pristavima imovine i Njegove velike milosti; i On nas sad upućuje na siromašne, napaćene i potlačene, na duše svezane okovima praznovjerja i zablude uvjeravajući nas da će dobro koje budemo ukazali njima On tako primiti kao da je Njemu učinjeno. »Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniše« (Mat. 25, 40).

Hiljade obojenih ljudi na Jugu mogu se danas uzdići i postati radnici koji će pomoći svojoj rasi samo ako budu dobili pomoć koju im mi, prema nalogu Božjem, moramo pružiti. Mnogo ljudi i žena u tom polju osjećaju svu veličinu bijede vlastitog siromaštva i potrebu za uzdizanjem. Te tame će nestati ako vjerni učitelji budu došli da im objasne Sveto Pismo upravo onako kako piše, i da im prikažu istinu u njenoj prvobitnoj čistoti. Blistava svjetlost će obasjati duše koje traže istinu i zajedno s onima koji su već imali tu prednost posvetiće se pažljivom i pomnom proučavanju istina otkrivenih u Svetom Pismu. Mnogi će upoznati Boga. Oni će učiti od samog velikog Učitelja i s radošću primiti istine koje posvećuju i uzdižu čovjeka. U duši će se obnoviti pravi lik Božji i mnogi će biti zauvijek spašeni.

Draga braćo i sestre, Hrist nam sad govori: »Podignite svoje oči i pogledajte Južno polje; tamo su potrebni radnici — sijači sjemena i žeteoci. Tom polju su potrebna vaša sredstva radi izdržavanja tih radnika«. Milost Hristova nema granica, ona je dragovoljan Božji dar. Zašto onda ne bismo ulili nadu, hrabrost i vjeru ovom zapostavljenom narodu? U srcu svih koji prime Hrista zasijaće sunčeva svijetlost.

Septembar, 1907. godine.

VII VJERSKA SLOBODA⁸

»I proglasite slobodu u zemlji svima koji žive u njoj.« »Budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.«

III Mojs. 25, 10; Matej 10, 16.

PREDSTOJI NAM VRIJEME ISKUŠENJA

Pred nama je vrijeme velikih iskušenja. Naš zadatak je da danas sve svoje darove i sposobnosti posvetimo unaprijeđenju djela Božjeg. Sile koje nam je Gospod dao treba iskoristiti da bismo gradili, a ne da bismo rušili. Ljudi koji žive u zabludi bez svoje krivice, ne smiju i dalje ostati u njoj. Idite k njima, kaže Gospod svojim glasnicima, i obavijestite ih o onome što sam rekao, »poslušali ili ne poslušali«.

Pred nama je vrijeme kad će oni koji propovijedaju istinu biti progonjeni. Izgledi nisu nimalo laskavi, ali uprkos svega ne smijemo klonuti u svojim naporima da spasimo one koji se nalaze na rubu propasti i radi čijeg je iskupljenja Car neba dao svoj dragocjeni život. Ako ne uspijete na jedan način, pokušajte na drugi. Naš rad ne smije biti mrtav i beživotan. Dokle god smo živi moramo raditi za Gospoda. Glasnici koje je Bog slao bili su u svim vremenima izloženi pogrdama i progonima zbog istine. Međutim, bilo kuda narod Božji morao otići, čak i ako bude proganjan na puste otoke kao ljubljani učenik Jovan, Hrist će znati gdje je on, podržaće ga, blagosloviti i ispuniti mirom i radošću.

Uskoro će naići nevolje na cijeli svijet. Stoga svaki pojedinac mora svim srcem težiti da upozna Boga. Ne smijemo gubiti vrijeme. Usrdno i revnosno moramo objavljivati vijest: »Oj, žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite; hodite, kupujte bez novaca i bez plate vina i mlijeka« (Isaija 55, 1). »Ovako veli Gospod: pazite na sud i tvorite pravdu, jer će skoro doći spasenje moje, i pravda će se moja objaviti. Blago čovjeku koji tako čini, i sinu čovječijemu koji se drži toga čuvajući subotu da je ne oskvrni, čuvajući ruku svoju da ne učini zla« (Isaija 56, 1. 2).

Ljubav Božja prema Njegovoj Zajednici je neizmjerana. On se nikada ne prestaje brinuti o svome naslijeđu. On dozvoljava da Zajednica zapadne u nevolje ali samo zato da bi se na taj način očistila, samo radi njenog sadašnjeg i budućeg dobra. On će očistiti svoju Zajednicu isto onako kao što je očistio hram na početku i na kraju svoje misije na zemlji. Sva kušanja i nevolje koje On pušta na Zajednicu imaju cilj da Njegov narod istakne još dublju pobožnost i još više snage da vijest o pobjedi krsta pronese kroz sve dijelove svijeta. On je svakome odredio zadatak. Djelo se mora stalno širiti i neprekidno napredovati. Ono se mora prenositi iz jednog grada u drugi, iz jedne zemlje u drugu, od jednog naroda do drugog, napredovati sve dalje i dalje, hvatati sve više korijen i dobivati sve više u snazi.

»I riječ postade tijelo i useli se u nas puna blagodati i istine«. Ali oni radi čijeg spasenja je Hrist došao, nikako nisu htjeli da Ga prime. »K svojim dođe i svoji ga ne primiše« (Jovan 1, 14. 11). Oni su se potčinili vlasti sotone, odbacili Mesiju, i tražili priliku da Ga ubiju.

⁸ U ovom poglavlju dati su dijelovi samo malog broja rukopisa (dosad neobjavljenih). O drugim značajnim pitanjima koja se neposredno odnose na vjersku slobodu, vidjeti »Svjedočanstva za Zajednicu«, knj. V. str. 449-154, 467-476, 711-720; VI. Svjed. 394-410; kao i Vel. bor 2, 16, 25; 36, i 38-40. cijela poglavlja.

Sotona je zajedno sa svojim anđelima odlučio da Hristovu smrt učini što sramnijom. Oni su srca židovskih poglavara ispunili ogorčenom mržnjom prema Spasitelju. Na zapovijest neprijatelja, sveštenici i poglavari pobuniše svjetinu protiv Sina Božjeg. Osim Pilatove izjave o Njegovoj nevinosti, niko nije progovorio nijednu riječ u Njegovu odbranu. Na kraju Ga je i sam Pilat, mada je znao da je nevin, predao na milost i nemilost onih koji su bili pod vlašću sotone.

Slični prizori će se odigravati i u bliskoj budućnosti. Ljudi će uzdizati zakone koji su u potpunosti suprotnosti sa zakonom Božjim i tražiti da im se svi pokoravaju. I dok revno budu nametali vlastite zakone, okrenuće se od onog jasnog »tako govori Gospod«. Uzdizaće lažni dan odmora i prisiljavati ljude da prezru zakon Jehove, prepis Njegovog karaktera. Mada nedužne i neokaljane prijestupom, sluge Božje će biti izložene ponižavanju i zlostavljanju od strane onih koji će, nadahnuti od sotone, biti puni zavisiti i vjerskog zanesenjaštva.

Vjerske vlasti koje izjavljuju da su povezane s nebom i tvrde da imaju osobine jagnjeta, pokazaće svojim postupcima da im je srce kao u aždaje i da ih podstrekava i vodi sotona. Dolazi vrijeme kad će narod Božji osjetiti ruku progona samo zato što svetkuje sedmi dan. Sotona je naveo ljude da promijene subotu, nadajući se da će tako ostvariti svoj cilj — da osujeti planove Božje. On se trudio da u svijetu ljudske zakone uzdigne iznad Božjih. Čovjek bezakonja za koga je prorečeno: »pomišljaće da promijeni vremena i zakone«, i koji je uvijek progonio narod Božji, proglašiće zakon o prisilnom svetkovanju prvog dana u sedmici. Ali Božji narod se mora čvrsto držati Njega. I Gospod će se zauzeti za svoje i jasno pokazati da je On Bog nad bogovima.

»Ali subote moje čuvajte«, kaže Gospod, »jer je znak između mene i vas od koljena do koljena« (II Mojs. 31, 13). Niko ne bi smio odreći pokornost Njegovim zapovijestima da bi izbjegao proganjanje. Ali svi treba da imaju na umu riječi Hristove: »Ako vas potjeraju u jednom gradu, bježite u drugi« (Mat. 10, 23). Ako se možete skloniti, nemojte dozvoliti da padnete u ruke ljudi koji su obuzeti duhom antihrista. Treba učiniti sve što je u našoj moći da se oni koji su spremni stradati radi istine spasu proganjanja i svireposti.

Hrist je naš uzor. Antihrist se još na nebu odlučio na pobunu i to djelo on nastavlja i na zemlji u sinovima nepokornosti. Njihova mržnja i zloba prema onima koji se pokoravaju četvrtoj zapovijesti, biće sve jača i ogorčenija. Ali narod Božji ne smije kriti svoju zastavu. On ne smije zaboraviti zapovijesti Božje niti se povoditi za množinom na zlo, samo zato da bi lakše živio.

Gospod podržava sve one koji Ga traže svim svojim srcem. On im daje svoj Sveti Duh koji predstavlja dokaz o Njegovoj prisutnosti i ljubavi. Ali će se Bog odreći svakog onog koji se odriče Njega da bi spasio svoj život. U nastojanju da spase svoj život takvi će se odreći istine i time izgubiti vječni život.

Noć kušanja se bliži kraju. Sotona se sad koristi svim svojim silama i lukavstvom, jer zna da je vrijeme kratko. Kazne Božje već pohađaju svijet i sve one koji poznaju istinu opominju da se sakriju u »rasjelinu« Stijene kako bi mogli izdržati viđenje slave Božje. Istina se danas ne smije skrivati. Moramo jasno govoriti. Moramo iznositi cijelu istinu putem brošura i knjiga, a njih treba raspršiti kao jesenje lišće.

Ostatak Zajednice će biti izložen teškim iskušenjima i nevoljama. Oni koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu osjetiće na sebi gnjev aždaje i njezine vojske. Sotona ubraja sav svijet u svoje podanike. On je zadobio vlast nad otpadničkim crkvama; međutim, postoji jedna mala grupa vjernih koji ne priznaju njegovu vlast. Kad bi njih mogao zbrisati sa lica zemlje, njegova pobjeda bi bila potpuna. Kao što je nekada navodio neznabožačke narode da napadaju Izrael, tako

će sotona i u bliskoj budućnosti poticati sile zla da unište narod Božji. Od svakog pojedinca će se tražiti da se pokori ljudskim Odredbama i tako prekrši zakon Božji. One koji budu ostali vjerni Bogu i dužnosti izdavaće »i roditelji i braća i rođaci i prijatelji«; (Luka 21, 16).

»Poslušajte me koji znate pravdu, narode, kojemu je u srcu zakon moj. Ne bojte se ruženja ljudskog i od huljenja njihovog ne plašite se. Jer će ih moljci izjesti kao haljinu, i kao vunu izješće ih crv; a pravda moja ostaje do vijeka i spasenje moje od koljena na koljeno« (Isaija 51, 7. 8).

ŠTO SE MOŽE RADITI NEDJELJOM

Sanatorij, Kalifornija, 17. avgusta 1902,

Dragi brate, pokušaću odgovoriti na tvoje pitanje što treba raditi kad zakon o prisilnom svetkovanju nedjelje stupi na snagu.

Prema svjetlosti koju mi je Gospod dao u vrijeme kad smo mi očekivali takvu istu krizu kakva se, izgleda, sad vama približuje, kad jedna sila odozdo nagoni narod da svetkuje nedjelju, adventisti sedmog dana moraju pokazati svoju mudrost na taj način što će se toga dana uzdržati od uobičajenog rada i posvetiti se misionstvu.

Prkositi zakonu o svetkovanju nedjelje značilo bi samo još više ohrabriti vjerske fanatike u njihovom nastojanju da nametnu taj zakon. Nemojte im pružiti priliku da vas nazivaju prijestupnicima. Ako im prepustimo da obuzdavaju one koji se ne boje ni Boga ni ljudi, to će za njih ubrzo izgubiti draž novine, i oni će uvidjeti da za njih nije ni prikladno ni dobro da budu strogi u pogledu svetkovanja nedjelje. Vi samo nastavite svoj misionarski rad, s Biblijom u rukama, i neprijatelj će uvidjeti da je pretrpio neuspjeh u vlastitoj stvari. Niko neće primiti žig zvijeri zbog toga što uviđa da je mudro sačuvati mir, ako se uzdržava od rada koji može izazvati negodovanje, i ako istovremeno vrši djelo koje je od najvećeg značaja.

Ako nedjelju posvetimo misionarskom radu, uzećemo bič iz ruku samovoljnih fanatika koji bi se radovali da adventiste sedmog dana ponize. Kad budu vidjeli da mi nedjeljom posjećujemo ljude i tumačimo im Sveto Pismo, oni će shvatiti da je potpuno beskoristan njihov pokušaj da propisivanjem zakona o svetkovanju nedjelje spriječe naš rad.

Nedjelja se može iskoristiti za raznovrstan rad koji će mnogo doprinijeti stvari Gospodnjoj. Toga dana mogu se održavati sastanci pod vedrim nebom i sastanci u selima. Možete raditi od kuće do kuće. Oni koji pišu mogu taj dan posvetiti pisanju članaka. Kad god je to moguće, vjerske službe treba održavati i nedjeljom. Neka ovi sastanci budu što zanimljiviji. Pjevajte s istinskim osjećanjem, da to oživi slušaoce i govorite snažno i s uvjerenjem o ljubavi Spasiteljevoj. Govorite o umjerenosti i o istinskom vjerskom životu. Na taj način ćete steći veliko iskustvo u radu i pridobijaćete mnoge duše.

Učitelji u našim školama nedjelju treba da koriste za misionarski rad. Pokazano mi je da će na taj način oni biti u stanju da onemoguće ispunjenje neprijateljevog cilja. Neka učitelji povedu sa sobom i učenike i neka održavaju sastanke s onima koji ne poznaju istinu. Tako će ostvariti mnogo veće rezultate nego na ma koji drugi način.

Bog nam je dao jasna uputstva u pogledu našeg rada. Naša je dužnost da objavljujemo istinu o suboti Gospodnjoj, da zazidamo razvaline načinjene u Njegovom zakonu. Moramo učiniti sve što je u našoj moći da bismo prosvijetlili one koji se nalaze u neznanju. Međutim, nikad se ne smijemo udruživati s ljudima ovog svijeta da bismo dobili finansijsku pomoć.

Evo što čitamo o sinovima Izraelovim: »Izvedoh ih iz zemlje Egipatske, i odvedoh ih u

pustinju. I dadoh im uredbe svoje, i objavih im zakone svoje, koje ko vrši živ će biti kroz njih. I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem. Ali se odvrže od mene dom Izraelov u pustinji; ne hodiše po mojim uredbama, i zakone moje odbaciše, koje ko vrši živi kroz njih, i subote moje grdno oskvrniše; zato rekoh da ću izliti gnjev svoj na njih u pustinji da ih istrijebim.

»Ali učinih imena svojega ;radi da se ne oskvrni pred narodima pred kojima ih izvedoh. I ja im još podigoh ruku svoju u pustinji da ih neću odvesti u zemlju koju im dadoh, gdje teče mlijeko i med, koja je dika svijem zemljama; jer odbaciše moje zakone i po uredbama mojim ne hodiše, i subote moje oskvrniše, jer srce njihovo iđaše za gadnijem bogovima njihovijem. Ali ih požali oko moje, te ih ne istrijebih, i ne zatrh u pustinji. Nego rekoh sinovima njihovijem u pustinji: ne idite po uredbama otaca svojih i ne držite njihovijeh zakona, i ne skvrnite se gadnijem bogovima njihovijem. Ja sam Gospod Bog vaš, po mojim uredbama hodite, i moje zakone držite i izvršujte; i subote moje svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš« (Jezek. 20, 10—20).

Subota je znak Gospodnji i nijedan čovjek bio on car, sveštenik ili vladar, nije ovlašten da se postavlja između Boga i čovjeka. Takvi koji se trude da budu savjest svojih bližnjih, uzdižu se iznad Boga. Oni koji su pod uticajem neke lažne vjere i svetkuju lažni dan odmora, odbaciće i najočevidniji dokaz u pogledu istinite subote. Oni će pokušavati da i ostale prisile na pokornost zakonima koje su ljudi stvorili, propisima koji su potpuno suprotni zakonu Božjem. Na one koji i dalje nastave takvim putem izliće se gnjev Božji. Ako se ne izmijene, oni neće izbjeći kaznu.

Zakon o svetkovanju prvog dana u sedmici proizvod je otpadničkog hrišćanstva. Nedjelju — to dijete papstva — je takozvani hrišćanski svijet uzdigao iznad svetog dana odmora Božjeg. Narod Božji ni u kom slučaju ne treba da odaje počašt i priznanje tom danu. Ipak, ja bih željela da narod Božji shvati ovo: ne čini on volju Božju ako protivnicima prkosi; Bog želi da se to izbjegava. Time bi se samo stvorile tako ogorčene predrasude da bi objavljivanje istine bilo potpuno onemogućeno. Nemojte nedjeljom činiti ništa što bi izgledalo kao da prkosite tom zakonu. Ako ste to jednom učinili i zbog toga bili poniženi, isto će vam se dogoditi i na drugom mjestu. Taj dan mi možemo korisno upotrijebiti vršeći djelo koje će svjedočiti o Hristu. Učinimo sa svoje strane sve najbolje, radeći u krotkosti i poniznosti.

Hrist je svoje učenike upozorio na teškoće na koje će nailaziti u evanđeoskom radu. On je znao kakva će biti njihova stradanja, kakva će iskušenja i teškoće morati da podnesu. On nije htio sakriti od njih teškoće na koje će naići, da ih te teškoće ne bi iznenadile i uzdrmale njihovu vjeru. »I sad vam kazah, prije dok se nije zbilo«, kaže On, »da vjerujete kad se zbude«. I kad su iskušenja naišla njihova je vjera postala još čvršća, nipošto slabija. Učenici su govorili jedan drugome: »On nam je rekao da će to naići i što moramo činiti da bismo se susreli s tim«.

»Eto«, rekao je Hrist, »ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi«. »I svi će mrziti na vas imena mojega radi; ali koji pretrpi do kraja blago njemu« (Mat. 10, 16. 22). Ljudi su mrzili Hrista bez ikakvog razloga. Zar je onda čudo što mrze one koji nose Njegov znak i vrše Njegovu službu? Na njih se u ovom svijetu gleda kao na smetlište.

»Kad vas potjeraju u jednom gradu, bježite u drugi«. Nije volja Božja da nepromišljeno žrtvujete svoj život. »Jer vam kažem zaista: nećete obići gradova Izraelovijeh dok ne dođe sin čovječij« (Mat. 10, 23).

Narodu se mora iznijeti istina, prava, čista istina. Ali ta istina se mora izlagati u duhu Hristovom. Iako usred vukova, mi moramo biti slični ovcama. Oni koji nisu spremni da se Hrista

radi pridržavaju opreznosti, na koju je On sam ukazao, oni koji nisu strpljivi i ne vladaju sami sobom, propustiće dragocjene prilike da rade za Učitelja. Gospod nije dao svom narodu dužnost da protiv onih što krše Njegov zakon drži dugačke govore. Ni u kom slučaju ne smijemo napadati drage crkve. Moramo imati na umu da smo kao narod kome je povjerena sveta istina zapostavljali svoje dužnosti, ne vršeći ih vjerno. Rad je bio ograničen na nekoliko centara, tako da su ljudi u njima postali siti evanđelja. Teško je uticati na one koji su toliko slušali o istini, a ipak je odbacili...

Sve se to danas okrenulo protiv nas. Naše djelo bi daleko više napredovalo da smo ulagali usrdne napore da pridobijemo one koji bi se obratili istini i pokazali što sadašnja istina može učiniti za ljudska bića. Nije pravo da se nekolicini mjesta posveti sva pažnja, a da se ostala mjesta zanemare.

U našoj školi u Avondejlu, u blizini Kuranbonga u Australiji, postavilo se pitanje rada nedjeljom. Izgledalo je kao da se krug oko nas sve više sužava, tako da nećemo više smjeti raditi nedjeljom. Naša škola se nalazila usred šume, daleko od svakog sela ili željezničke stanice. U blizini nije bilo nikoga koga bi na bilo koji način mogli uznemiravati. Ipak, motrili su nas. Tražili su od službenika da dođu i pregledaju našu zgradu i oni su zaista i dolazili. Da su nas željeli progoniti, mogli su primijetiti mnogo šta, ali je izgledalo kao da oni i ne vide one koji su tu radili. Imali su tako mnogo povjerenja u nas i tako mnogo poštovanja zbog našeg rada u toj opštini, da su smatrali da se mogu potpuno osloniti na nas.

Mnogi su priznali da se cijela ta opština potpuno preporodila otkako smo mi došli. Neka žena, koja nije svetkovala subotu, rekla mi je: »Nećete mi vjerovati koliko se ovo mjesto preporodilo otkako ste vi došli, podigli školu i počeli održavati te male sastanke«.

I zato sam, kad je našoj braći zaprijetilo progonstvo i kad su se počeli pitati što da čine, dala isti savjet kao i u naprijed izloženom odgovoru. Rekla sam: »Nedjeljom možete vršiti misionarski rad za Boga. Učitelji, pođite na rad sa svojim đacima. Pođite s njima u šumarice (tako smo nazivali rijetko pošumljena područja u kojima su kuće bile udaljene često po jednu do dvije milje jedna od druge) i posjećujte stanovnike u njihovim domovima. Neka uvide da vam je stalo do spasenja njihovih duša«. Tako su i postupali i imali su od toga velike blagodati, a bili su u stanju i drugima pomoći. Božji blagoslov ih je pratio dok su marljivo proučavali Sveto Pismo da bi naučili kako će iznijeti svete istine Božje Riječi na takav način da ih slušaoci rado prihvate. 20. avgust 1903.

Ljudi koji su upravljali školom u Avondejlu postavili su mi jednom slijedeće pitanje: »Što da radimo? Čuvari zakona su bili ovdje s nalogom da uhapsu one koji rade nedjeljom«. Odgovorila sam: »Ova teškoća se može vrlo lako izbjeći. Odredite nedjelju za misionstvo, kao dan rada za Gospoda. Uputite studente da u raznim mjestima održavaju sastanke i rade na zdravstveno-misionarskom polju. Nedjeljom će zateći, ljude kod kuće i tako će im se pružiti izvanredna prilika da iznesu istinu. Ako se nedjelja uvijek tako provodi, to će biti ugodno Gospodu.

Moramo dati sve od sebe da bismo iskorijenili predrasude koje mnogi gaje u srcu u pogledu našeg rada i biblijske subote.

Poučavajte ljude da se u svemu pokoravaju zakonima svoje države, ako ti zakoni nisu u suprotnosti sa zakonom Božjim.

Božja istina nekad može uticati i na srce progonitelja, kao što je to bio slučaj s Pavlom prilikom njegovog obraćanja.

RIJEČI UPOZORENJA

Hrist je rekao svojim učenicima: »Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi« (Mat. 10, 16).

Sotonini napadi protiv pobornika istine biće sve odlučniji i ogorčeniji što se više približavamo kraju. Kao što su u vrijeme Hrista poglavari, sveštenici i starješine bunili narod protiv Njega, tako će i danas crkvene vođe izazivati ogorčenje i predrasude protiv istine za ovo vrijeme. Navodiće ljude da se protive i čine takva nasilja na koja nikad ne bi pomislili da ih oni koji se nazivaju hrišćanima nisu nadahnuli mržnjom protiv istine.

Kakav stav pobornici istine treba da zauzmu? Oni imaju nepromjenljivu, vječnu Riječ Božju i moraju otkrivati i svedočiti da je u njima istina kakva je u Isusu. Njihove riječi ne smiju biti grube i zajedljive. Prikazujući istinu, oni moraju pokazivati ljubav, krotkost i plemenitost Hristovu. Neka istina i siječe: riječ Božja je kao mač »oštar s obje strane« i ona će pronaći put do srca. Oni koji znaju da imaju istinu ne smiju svojim oštrim i strogim riječima pružiti sotoni mogućnost da lažno prikazuje njihov duh.

Kao narod moramo se ponašati kao što je to činio naš Iskupitelj. Hrist nije obasuo sotonu bujicom pogrda kada se s njim »prepirao« za Mojsijevo tijelo. On je na sve moguće načine bio izazivan da baš tako postupi, ali je sotona ostao razočaran jer nije uspio da u Hristu probudi duh osvete. Sotona je bio spreman lažno prikazati sve što bi Isus učinio, ali mu Spasitelj nije htio dati povod, niti bilo kakvu mogućnost za napad. Nije htio odstupiti od svog puta istine da bi se poveo za udaljavanjem od predmeta, uvijanjem, izvrtanjem, dvoličenjem i okolišenjem sotoninim.

U knjizi proroka Zaharije čitamo: kad se sotona podigao sa čitavom svojom »zbornicom« da bi se usprotivio molitvama Jozue prvosvećenika i Hristu koji je odlučno stao na stranu napadnutog prvosvećenika, »Gospod reče sotoni: Gospod da te ukori, sotono, Gospod da te ukori, koji izabra Jerusolim. Nije li on glavnja istrgnuta iz ognja?«

Način na koji je Hrist postupao čak i prema neprijatelju duša, treba svima nama da bude primjer u ophođenju s drugima. Ne smijemo nikada nikoga ružiti ni ismijavati, a još manje biti grub i strogi prema onima kojima je možda isto toliko stalo do poznanja pravog puta kao i nama samima.

Oni koji su odgajani u istini poukom i primjerom moraju imati veoma mnogo obzira prema dušama koje o Svetom Pismu znaju jedino ono što su čuli od propovjednika i drugih vjernika, ili pak tradicionalna tumačenja i priče drže za biblijsku istinu. Njih iznenađuje istina na koju im se ukazuje. Ona za njih predstavlja novo otkrivenje i zato ne mogu podnijeti da im se odmah u početku prikaže cijela istina u svojoj upečatljivosti i oštrini. Sve im je novo i čudno i potpuno različito od onoga što su slušali od svojih propovjednika, i zato su skloni povjerovati u ono što su im njihovi propovjednici pričali: da su adventisti sedmog dana nevjernici, i da ne vjeruju u Bibliju. Iznosite istinu onakvu kakva je u Isusu, zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, ovdje malo, ondje malo.

Oni koji pišu članke za naše listove ne smiju se upuštati u napade i nagovještaje koji bi mogli povrijediti druge i omesti nas da izvršimo djelo koje nam je stavljeno u dužnost. Mi moramo doprijeti do svih ljudi, pa i do katolika. Naš je zadatak govoriti istinu u ljubavi i ne dozvoliti da ona bude uprljana neposvećenošću tjelesnog srca. Mi ne smijemo govoriti u istom duhu kao naši

protivnici. Na sve naše napade odgovoriće se dvostrukom mjerom, jer je sila na strani onih koji je mogu zloupotrijebiti na našu štetu. Mnogo puta sam primila vijest da ne smijemo izgovoriti nijednu riječ, napisati nijednu rečenicu, naročito kad je u pitanju nečija ličnost, osim ako je to nužno za potvrđivanje istine; time bismo samo još više pobunili svoje protivnike protiv sebe i raspalili do usijanja sve njihove strasti. Naše djelo će se ubrzo završiti i ubrzo će nas snaći nevolje kakvih nikad dosad nije bilo i koje danas ne možemo čak ni zamisliti.

Gospod želi da Njegovi radnici prikazuju Njega, velikog Misionarskog Radnika. Nepromišljenost uvijek stvara neprilike. Mi se u školi Hristovoj svakoga dana moramo učiti bitnim vrlinama hrišćanskog života. Ko god ne pazi što će reći ili napisati za javnost, ko god se služi riječima i izrazima koji se ne mogu nikad više povući kad se jednom izgovore ili napišu, taj pokazuje da ne zaslužuje da mu se povjeri sveto djelo kojemu se danas moraju posvetiti Hristovi sledbenici. Oni koji se služe grubim napadima na druge i stalno to ponavljaju, steći će naviku zbog koje će se morati kajati.

Moramo pažljivo proučiti svoj način rada i svoj duh i dobro razmisliti o tome kako ćemo vršiti djelo koje nam je Gospod povjerio i od kojeg zavisi sudbina duša. Nama su povjerene najuzvišenije odgovornosti. Sotona je spreman i gori od revnosti da okupi protiv nas čitav savez svojih demonskih sila, da ih ujedini sa zlim ljudima i da one koji vjeruju u istinu što prije izloži najvećim patnjama i stradanjima. Knez mraka će iskoristiti svaku nepromišljenu riječ koju budu izgovorila naša braća.

Željela bih postaviti jedno pitanje: kako se ljudi s tako ograničenim umom usuđuju izgovoriti nepromišljene i smjele riječi koje mogu pokrenuti sile pakla protiv svetih Božjih, kad sam Mihael Arhanđeo »ne smijaše prokleta suda da izgovori« protiv sotone? On je samo rekao: »Gospod neka ti zaprijeti?« (Juda 9).

Mi nećemo moći izbjeći teškoće i stradanja. Isus je rekao: »Teško svijetu od sablazni! jer je potrebno da dođu sablazni; ali teško onome čovjeku kroz koga dolazi sablazan« (Mat. 18, 7). Ali baš zato što će sablazan doći, moramo se truditi da nepromišljenim riječima ne izazovemo tjelesnu prirodu onih koji ne vole istinu.

Dragocjena istina se mora prikazivati u svojoj prvobitnoj sili. Sve one široko rasprostranjene zablude koje svijet drže u lancima ropstva treba razotkriti, Neprijatelj uporno nastoji zvesti duše svojim lukavim i oštroumnim zaključcima, odvratiti ih od istine ka gatalicama i tako ih pripremiti da silom prijevare budu potpuno obmanuti. Međutim, iako se ove obmanute duše okreću od istine k zabludi, nemojte im ipak uputiti nijednu riječ osude. Trudite se da ovim jadnim i prevarenim dušama ukažete na opasnost koja im prijete i da im objasnite koliko Isus Hrist pati zbog ovakvog njihovog postupanja. Međutim, sve ovo činite blago i sažaljivo. Ako budete pri tom postupali na pravilan način, možda ćete uspjeti da otrgnete od sotonine vlasti neke duše koje je on zaveo. Nemojte ih napadati i osuđivati. Nemojte ismijavati one koji su pali u zabludu, jer time nećete otvoriti njihove slijepo oči niti ćete ih pridobiti za istinu.

Ljudi koji izgube iz vida Hristov primjer i koji se ne trude da uče onako kako je On učio, postaju oholi i počinju da se protiv sotone bore njegovim vlastitim oružjem. Neprijatelj vrlo dobro zna kako će okrenuti svoje oružje protiv onih koji se njime služe. Isus je govorio jedino riječi čiste istine i pravde.

Ako je ikada bilo potrebno da jedan narod hodi ponizno pred Bogom, onda to treba danas da čini Njegova Zajednica, Njegovi izbranici ovog naraštaja. Svi bismo morali duboko zažaliti zbog otupjelosti naših umnih sposobnosti i nesposobnosti da cijenimo prednosti i mogućnosti koje imamo. Nemamo ničeg čime bismo se mogli pohvaliti. Mi žalostimo Gospoda Isusa Hrista

svojom grubošću, svojim nehrišćanskim postupcima, a morali bismo postati savršeni u Njemu.

Istina je da je nama dat nalog: »Viči iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijeha njihove« (Isaija 58, 1). Ovu vijest treba objavljivati, ali iako smo dužni to činiti, moramo paziti da ne napadamo, ne osuđujemo i ne krivimo one koji nemaju svjetlost koju mi imamo. Mi ne smijemo skretati sa svog puta i žestoko napadati katolike. Među katolicima ima ljudi koji su vrlo savjesni kao hrišćani, takvih koji hode u svjetlosti koja sija nad njima i Bog će raditi za njih. Oni koji i pored velikih prednosti i mogućnosti za to nisu razvijali svoje tjelesne, umne i moralne snage; već su živjeli da bi ugađali sami sebi, odbijajući da vrše svoje dužnosti — takvi se nalaze u većoj opasnosti, i Bog takve više osuđuje nego one koji imaju pogrešne pojmove o nauci i načelima, ali se trude da u životu čine drugima dobro. Nemojte kritikovati druge, niti ih osuđivati.

Ako dozvolimo da sebični obziri, pogrešno rasuđivanje i lažni izgovori izopače naš razum i srce, tako da skrenemo s puteva Božjih i Njegove volje, naša krivica će biti mnogo veća od krivice onih koji otvoreno griješe. Moramo biti veoma oprezni, da ne bismo osuđivali one koji su pred Bogom manje krivi od nas samih.

Svako od nas mora imati na umu da ne smije sam izazivati proganjanje. Ne smijemo upotrebljavati grube i oštre riječi. Izbrišite takve riječi iz svakog napisanog članka, izbacite ih iz svakog svog izlaganja. Pustite da Riječ Božja siječe i ukorava. Neka smrtni čovjek dozvoli da Hrist boravi u njemu. Neka se pokaže Hristov duh. Svi moramo paziti kakve riječi upotrebljavamo, da oni koji nisu s nama u vjeri ne bi zbog naših riječi postali naši smrtni neprijatelji i da ne bismo sotoni pružili priliku da nam zbog naših nepromišljenih riječi prepriječi put.

Naići će »žalosno vrijeme, kakvog nije bilo od kako je naroda«. Naša je dužnost da iz svog riječnika iskorijenimo sve ono što liči na osvetu i prkošenje, na napad protiv crkava i pojedinaca, jer to nije Hristov put i način.

Baš zbog toga što narod Božji, koji poznaje istinu, nije izvršio svoju dužnost u skladu sa svjetlošću datom u Riječi Božjoj, neophodno je da budemo što pažljiviji da ne bismo uvrijedili nevjernike prije nego što čuju dokaze naše vjere u pogledu subote i nedjelje.

VIII BLAGOVREMENI SAVJETI

»Evo ću doći brzo: drži što imaš, da niko ne uzme vijenca tvojega« (Otkr. 3, 11).

VJERNOST U SLUŽBI PRISTAVA⁹

Hrist nas je otkupio cijenom vlastite krvi. On je isplatio neizmjernu cijenu našeg iskupljenja i Bog nam besplatno daje ovo blago, samo ako zaželimo da ono postane naše.

»Koliko si dužan gospodaru mojemu?« (Luka 16, 5). Nemoguće je to iskazati. Sve što imamo, od Boga je. On stavlja ruku na našu imovinu, i kaže: »Ja sam pravi vlasnik čitavog svemira, sve je ovo Moje. Posvetite Meni desetke i darove. Kad to donosite kao zalog vaše odanosti i pokornosti Mojoj suverenoj moći, Moji blagoslovi će povećati vašu imovinu i imaćete svega u izobilju«.

Bog stavlja na probu svaku dušu koja tvrdi da vjeruje u Njega. Svima su povjereni talanti. Gospod je dao ljudima svoja dobra da njima trguju. On ih je načinio svojim pristavima i predao im novac, kuće i zemlju. I sve to treba smatrati imovinom Gospodnjom i upotrijebiti za napredak Njegovog djela, za podizanje Njegovog carstva u ovom svijetu. Trgujući Gospodnjim dobrima, moramo tražiti od Njega mudrost, kako Njegovu svetu imovinu ne bismo upotrijebili da uzdižemo sami sebe i da zadovoljavamo svoje sebične želje. Veličina povjerene imovine je različita; međutim, oni koji su dobili najmanje darove ne bi smjeli pomisliti da zbog toga što su im darovi mali, ništa ne mogu preduzeti.

Svaki hrišćanin je Božji pristav, kome je povjerena Njegova imovina. Imajte na umu riječi: »Od pristava se ne traži više ništa, nego da se ko vjeran nađe« (I Kor. 4, 2). Potrudimo se da ni u čemu, ni najmanje, ne zakidamo Boga, jer je to vrlo značajno pitanje.

Sve pripada Bogu. Ali ljudi ne vode računa o Njegovom pravu. Dok ih Bog obilno obasipa svojim blagoslovima, ljudi često upotrebljavaju Njegove darove na svoja sebična zadovoljstva; ali oni će biti pozvani da polože račun o tome kako su vršili dužnost pristava.

Jedan pristav se gotovo izjednačuje sa svojim gospodarom. On prihvata dužnosti pristava i zastupa svoga gospodara, postupajući kao što bi gospodar postupao kad bi lično upravljao imovinom. Interesi njegovog gospodara postaju njegovi interesi. Položaj pristava je častan položaj, jer njegov gospodar ima povjerenja u njega. Ako u bilo kom pogledu postupi sebično, ako za sebe iskoristi dobitak koji je zaradio trgujući blagom svog gospodara, pristav zloupotrebljava ukazano mu povjerenje.

Pružanje podrške evanđelju

Gospod je odredio da objavljivanje evanđelja zavisi od truda i dobrovoljnih priloga Njegovog naroda. Onaj ko objavljuje vijest milosti palim ljudima ima još jedan zadatak — izložiti narodu da je dužan podržavati djelo Božje svojim sredstvima. On ih mora poučavati da jedan dio njihovih prihoda pripada Bogu i da moraju biti potpuno odani Njegovom djelu. Tu pouku mora davati i riječju i djelom, i mora se čuvati da svojim postupcima ne oslabi snagu pouke.

Ono što je u skladu sa Svetim Pismom odvojeno na stranu kao imovina Gospodnja, to je prihod evanđelja koji više ne pripada nama. Ako čovjek uzima iz riznice Božje da bi se sam

⁹ Rukopis pročitao delegatima na konferenciji u San Hozeu, Kalifornija, siječnja 1907.

koristio ili drugima davao da bi se time koristili u svojim zemaljskim poslovima, to je isto tako kao kad bi pokrao svetinju. Neki su grešno uzimali s oltara Božjeg ono što je bilo naročito posvećeno Bogu Neka ovo pitanje svi razmotre u pravoj svjetlosti. Nijedan čovjek ne smije, ako bi zapao u težak položaj, uzimati novac posvećen vjerskim ciljevima i upotrijebiti ga u vlastitu korist, umirujući svoju savjest riječima da će taj novac jednom ipak vratiti. Mnogo je bolje smanjiti izdatke, tako da odgovaraju prihodima, ograničiti potrebe i živjeti u okviru svojih mogućnosti, nego upotrebljavati novac Gospodnji za zemaljske ciljeve.

Upotreba desetka

Bog je dao naročita uputstva u pogledu upotrebe desetka. Bog ne želi da razvoj Njegovog djela bude ometan zbog nedostatka sredstava. On je veoma jasno izložio našu dužnost u vezi s tim, da ne bi bilo nikakvih grešaka i da se ne bi radilo nasumce. Dio koji je Bog odvojio za sebe ne smije se upotrijebiti ni u koju drugu svrhu osim u onu koju je On sam odredio. Neka niko ne misli da može po svojoj volji zakinuti desetak i upotrijebiti ga prema svom nahođenju. Čovjek se ne smije koristiti desetkom čak ni u slučaju hitne potrebe, niti ga smije upotrijebiti na ono što on sam nalazi za dobro, čak ni ako smatra da time pomaže djelo Gospodnje.

Propovjednik mora riječju i primjerom poučavati narod da je desetak svetinja. On ne smije misliti da desetak može zadržati i upotrijebiti ga po vlastitoj zamisli samo zato što je propovjednik. Desetak nije njegov. On ne smije prisvojiti za sebe ono što mu, po njegovom mišljenju, pripada, niti smije upotrijebiti svoj uticaj i dozvoliti trošenje desetka i darova posvećenih Bogu za neke druge ciljeve. Desetak i dar treba staviti u riznicu Božju i posvetiti ih Njegovoj službi, na način koji je On odredio.

Bog traži od svih svojih pristava da se tačno upravljaju prema Njegovom nalogu. Oni ne smiju ometati Gospodnje planove time što će, kad i kako oni to sami nađu za shodno, dati neku milostinju, prilog ili dar. Nije to dobar znak kad ljudi nastoje da Božji plan u pogledu desetka »popravljaju« na taj način što će tu i tamo, kad na to budu bili pobuđeni, učiniti neko dobročinstvo i onda za toliko umanji iznos koji Bog traži. Bog poziva da se svi založe za izvršenje Njegovih uputstava. On je jasno označio kakav je Njegov plan, i svi koji žele sarađivati s Njim treba da doprinesu ostvarenju tog plana, a ne da u njemu drsko pokušavaju vršiti neke ispravke.

Gospod je poučio Mojsija u pogledu Izraela: »I ti zapovijedi sinovima Izraelovim da ti donesu ulja maslinova čistoga cijedenoga za vidjelo, da bi žišci gorjeli svagda« (II Mojs. 27, 20). To je bio jedan dar koji se prinosiso redovno da dom Božji ne bi ostao bez onoga što je neophodno za službu Božju, i danas narod Božji mora imati na umu da je molitveni dom Gospodnja svojina i da treba pažljivo voditi računa o njegovim potrebama. Međutim, sredstva za ovu svrhu ne treba uzimati od desetka.

Meni je za naš narod data jedna vrlo jasna i određena vijest. Naloženo mi je da kažem ljudima da je grijeh trošiti desetak u neke druge svrhe koje, mada su dobre same po sebi, nisu one za koje je Gospod predvidio da se desetak troši. Oni koji ovako troše desetak udaljuju se od plana Gospodnjeg. Bog će im suditi zbog toga.

Neki misle da se desetak može upotrijebiti za podizanje i održavanje škola. Drugi pak smatraju da desetkom treba izdržavati kolportere. Međutim, velika je greška ako se desetak ne upotrebljava za ono čemu je i namijenjen — za izdržavanje propovjednika. Danas bi trebalo da bude stotinu sposobnih radnika u polju u kome radi samo jedan.

Sveta obaveza

Desetak je svet i Bog ga zadržava za sebe. Desetak treba donijeti u riznicu Božju da bi se njime izdržavali evanđeoski radnici u svom radu. Gospodu se već dugo vremena zakida desetak, zato što ima ljudi koji ne shvataju da je to dio koji pripada Njemu.

Neki su bili nezadovoljni i rekli su: »Neću više davati desetak, jer nemam povjerenja u ljude koji se nalaze u srcu djela i rukuju tim desetakom«. Ali, treba li zakidati Boga zato što smatrate da se djelom ne upravlja dobro? Razloge svog nezadovoljstva treba da otvoreno, jasno i u hrišćanskom duhu iznesete onima na koje se to odnosi. Tražite da se stvari isprave i postave na svoje mjesto, ali nemojte zakidati od djela Božjeg i pokazati se nevjernima zato što drugi ne postupaju pravilno.

Pročitajte pažljivo treće poglavlje iz knjige proroka Malahije i vidite što tamo Gospod kaže o desetku. Kad bi naše skupštine postupale prema Riječi Božjoj i kad bi članovi vjerno donosili svoj desetak u Njegovu riznicu, mnogo više radnika bi bilo ohrabreno da se posveti propovjedničkom pozivu. Kad ljudi ne bi slušali o praznima riznicama, mnogo radije bi se posvećivali propovjedništvu. U riznicu Gospodnju treba da pritiče mnogo više desetaka, a i pritalo bi da sebična srca i sebične ruke ne zakidaju i koriste se njime za pomaganje drugih grana djela.

Sredstva koja je Gospod izdvojio za sebe ne smiju se trošiti tako nasumice. Desetak pripada Gospodu i oni koji nepozvano rukuju njime biće kažnjeni, i ako se ne pokaju, izgubiće svoje nebesko blago. Nemojte dopustiti da se djelo Gospodnje ometa time što će se desetak trošiti na razne druge ciljeve, umjesto na one koje je sam Bog odredio. Za ostale grane djela treba pribaviti druga sredstva. I njih treba pomagati, ali ne desetakom. Bog se nije izmijenio: desetak se još uvijek mora upotrebljavati za izdržavanje Njegovih propovjednika. Za otvaranje novih polja potrebne su nam veće propovjedničke snage nego što ih sada imamo i stoga moramo imati sredstava u riznici.

Ljudi koji se posvećuju propovjedničkom pozivu imaju jednu svetu dužnost koja se neobično zapostavlja. Neki rado propovijedaju, ali ne ulažu lične napore za članove Zajednice. Neophodno je potrebno da se ljudima rastumače njihove dužnosti i obaveze prema Bogu, naročito u savjesnom ispunjavanju obaveza davanja desetka. Naši propovjednici bi se smatrali teško pogođenima kad ne bi bili plaćeni za svoj rad; međutim, da li su razmišljali o tome da u riznici mora biti novca za izdržavanje radnika? Ako oni zanemare svoju dužnost i ne pouče narod da savjesno daje Bogu ono što je Božije, u riznici neće biti dovoljno sredstava za širenje djela Gospodnjeg.

Nadzornik stada Božjeg mora savjesno vršiti svoju dužnost. On neće biti vjeran radnik ako tu dužnost bude prepuštao drugima, samo zato što ona nije ugodna. On slušaocima mora pročitati riječi iz knjige proroka Malahije kojima Gospod optužuje narod da uskraćujući desetak zakida Boga. Svemoćni Bog kaže: »Prokleti ste« (Mal. 3, 9). Može li jedan propovjednik, kad vidi da narod ide putem koji će mu donijeti prokletstvo, zanemariti svoju dužnost i propustiti da ga pouči i opomene? Svakog člana Zajednice treba poučavati da bude vjeran u davanju desetka.

»Donesite sve desetke u spremu da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tome, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta« (Mal. 3, 10).

Molim se Bogu da bi moja braća shvatila da vijest Trećeg anđela mnogo znači za nas, i da poštovanje subote predstavlja znak po kome će se oni koji služe Bogu razlikovati od onih koji Mu

ne služe. Neka se probude oni koji su zaspali i postali ravnodušni. Mi smo pozvani da budemo sveti, i moramo pažljivo izbjegavati da ne ostavljamo takav utisak kao da nam je veoma malo stalo do toga da li ćemo sačuvati ili ne obilježja svoje vjere. Na nama počiva velika obaveza da se odlučnije založimo za istinu i pravdu nego što smo to činili do sada. Linija koja odvaja one koji drže zapovijesti Božje od onih koji ih ne drže mora se pokazati jasno i razgovjetno. Moramo savjesno ukazivati poštovanje prema Bogu, nastojeći svim svojim silama da održimo zavjet koji nas vezuje s Njim, kako bismo primili Njegove blagoslove — blagoslove toliko neophodne narodu koji će morati proći kroz velika iskušenja. Ostavljati utisak kao da vjera nije vladajuća sila u našem životu, znači veoma obeščastiti Boga. Mi time odbacujemo Njegove zapovijesti, »koje ko drži živ će biti kroz njih« i poričemo da je On naš Bog i mi Njegov narod.

»I tako znaj da je Gospod Bog tvoj Bog, Bog vjeran, koji drži zavjet svoj i milost svoju do hiljadu koljena onima koji ga ljube i drže zapovijesti njegove. I plaća onima koji mrze na nj, svakome istrebljujući ga, i ne odgađa onome koji mrzi na nj, plaća svakome« (V Mojs. 7, 9. 10).

Gdje ćemo mi biti prije nego što se završi ovaj period od hiljadu koljena spomenutih u ovim stihovima? — Naša sudbina će biti odlučena za vječnost. Ili ćemo biti proglašeni dostojnima za vječno carstvo Božje, ili ćemo primiti osudu vječne smrti.

Oni koji su ostali vjerni svom zavjetu s Bogom. oni koji su, misleći na Golgotu, čvrsto stajali na strani vjere i uvijek se borili za čast Božju, primiće pohvalu: »Dobro, slugo dobri i vjerni«. Ali oni koji nisu svim srcem služili Bogu, dopuštajući da se u načinu života izjednače sa svijetom, takvi će začuti strašne riječi: »Idite od mene; nikad vas nijesam znao«.

DOBROČINSTVO

»Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka svojega. I biće pune žitnice tvoje obilja, i presipaće se vino iz kaca tvojih« (Priče 3, 9. 10).

»Jedan prosipa i sve više ima; a drugi tvrduje suviše i sve je siromašniji. Podašna ruka biva bogatija, i ko napaja, sam će biti napojen« (Priče 11, 24. 25).

»A ko je plemenit plemenito smišlja i ustaje u namjerama plemenitim« (Isaija 32, 8. – Bakotićev prijevod).

Božanska mudrost je u planu spasenja predvidjela zakon djelovanja i protidjelovanja, tako da djelo dobrotvornosti donosi, u svim svojim vidovima, dvostruku blagodat. Onaj koji daje potrebnima služi im na blagoslov, a i sam prima blagoslove još u mnogo većem stepenu.

Slava evanđelja

Da čovjek ne bi ostao bez blagoslova koji su plod dobročinstva, Spasitelj ga je planski uvrstio u svog saradnika. Bog je i bez pomoći čovjeka mogao ostvariti svoj Plan za spasenje grešnih ljudi, ali je znao da čovjek ne bi mogao biti sretan kad ne bi izvršio svoj dio zadatka u tom velikom djelu. Bog dozvoljava da se čovjek nađe u takvim situacijama koje će u njemu pobuditi sažaljenje i na taj način mu pruža priliku da njeguje vrlinu darežljivosti, da stalno pomaže siromasima i doprinosi širenju Njegovog djela. Potrebe svijeta na ivici propasti traže da iskoristimo svoje talante imetka ili ugleda kako bismo ljudima iznijeli istinu koja im je tako prijeko potrebna. Ako se odazovemo ovom pozivu, ako se trudimo i činimo djela milosrđa, sve ćemo više primati lik Onoga koji je postao siromah nas radi. Kad dajemo drugima, služimo im na blagoslov i u isti mah sabiramo sebi istinsko blago.

Veličanstvena je ta stvar da je evanđelje osnovano upravo na principu uzdizanja palog ljudskog roda stalnim iskazivanjem dobročinstva. Ovo djelo je započeto još u nebeskim

dvorovima. Tako je Bog dao ljudskom rodu očevidan dokaz ljubavi koju ima prema njemu. »Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Jovan 3, 16).

Duh darežljivosti je duh nebeski. Na krstu se pokazalo koliko je Hrist bio samopožrtvovan u svojoj ljubavi. Da bi spasio čovjeka, On je dao sve što je imao a na kraju i samoga sebe. Hristov krst poziva svakog Njegovog sledbenika da čini dobra djela. Načelo otkriveno na krstu glasi: dajte, dajte. A ostvariti ovaj princip stvarnim dobročinstvom i dobrim djelima znači donositi istinske plodove hrišćanskog života. Načelo svijeta je što više uzimati, uzimati; ljudi misle da će na taj način osigurati svoju sreću, ali ako se ovako bude postupalo u svemu, plod će biti bijeda i smrt.

Svjetlost evanđelja koja sija s Hristovog krsta predstavlja ukor za sebičnost, i podstiče na darežljivost i dobročinstvo. Žalosno je što se ljudi moraju sve češće pozivati na davanje; to ne bi smjelo tako biti. Bog u svom Providenju poziva svoj narod da izađe iz uskog kruga svoje djelatnosti i da se posveti većim poduhvatima. U današnje vrijeme, kad je cijeli svijet obavijen moralnom tamom, potrebni su neuporedivo veći naponi. Mnogi u narodu Božjem nalaze se u opasnosti da upadnu u zamke pohlepe i svjetskih želja. Oni moraju shvatiti da im to Njegova milost upućuje sve češće pozive da prilažu od svojih sredstava. Ljude treba dovesti u situaciju da se u njima probudi želja da čine dobro; u protivnom oni neće biti u stanju u svom karakteru pokazati sličnost s velikim Uzorom.

Blagodati službe pristava

Dajući svojim učenicima nalog: »Idite po svemu svijetu i propovijedajte evanđelje svakome stvorenju«, Hrist je ljudima povjerio djelo da upoznaju svijet s Njegovom milošću. Međutim, dok jedni odlaze da propovijedaju, On poziva ostale da prilože darove kojima će se podržavati Njegova stvar na zemlji. On je stavio sredstva u ruke ljudi da bi se Njegovi darovi izlivali preko ljudskih kanala u vršenju djela spašavanja bližnjih, koje nam je Bog namijenio. To je jedan od Božjih načina za uzdizanje čovječanstva. To je upravo ono djelo koje je potrebno čovjeku, jer će ono podstaći najdublju ljubav u njegovom srcu i probuditi najuzvišenije sposobnosti uma.

Svaka dobra stvar na zemlji potiče iz darežljive ruke Božje i predstavlja izraz Njegove ljubavi prema čovjeku. Siromasi su Njegovi, ali i vjerske pobude (da se ovima ukazuje pažnja i pruža pomoć) takođe su od Njega. Njegovo je zlato i srebro i kad bi htio, mogao bi učiniti da i to pada s neba kao kiša. Ali umjesto toga On je čovjeka učinio svojim pristavom, dajući mu sredstva — ne da ih nagomilava, nego da ih upotrijebi u korist drugih. Na taj način čovjek postaje posrednik preko koga se blagoslovi Božji izljevaju na zemlju. Bog je predvidio sistem dobročinstva da bi čovjek mogao postati sličan svome Tvorcu, milosrdan i nesebičan po karakteru, i da bi najzad s Hristom bio učesnik u vječnoj, slavnoj nagradi.

Okupljanje oko krsta

Ljubav izražena na Golgoti mora oživjeti, ojačati i potpuno obuzeti naše skupštine. Zar nećemo učiniti sve što je u našoj moći da bismo oživotvorili načela na koja je Hrist ukazao ovom svijetu? Zar se nećemo truditi da osnujemo i razvijemo dobrotvorne ustanove koje su danas tako potrebne? Kad stojite pred krstom i gledate kako nebeski Knez umire vas radi, možete li onda zatvoriti svoje srce i reći: »Ne, ja nemam ništa da dam«?

Hristovi vjernici moraju neprekidno nastavljati Njegovu ljubav. Ta će ih ljubav okupiti oko krsta. Ona će ih osloboditi svake sebičnosti povezati ih s Bogom a i jednog s drugim.

Okupite se oko krsta Golgote u samopožrtvovanju i samoodricanju. Bog će vas blagosloviti kad budete radili svim svojim silama. Kad se približite prijestolu milosti, kad se vežete za taj prijesto zlatnim lancem koji se spušta s neba na zemlju da bi se pomoću njega ljudi izvukli iz ponora grijeha, vaša srca će biti ispunjena ljubavlju prema braći i sestrama koji su na ovom svijetu bez Boga i bez nade.

DUH NEZAVISNOSTI¹⁰

Prije nego što sam otputovala iz Australije, a za vrijeme boravka u ovoj zemlji, pokazano mi je da se u Americi mora izvršiti veliko djelo. Nestaje onih koji su na početku učestvovali u djelu. Među nama se sad nalazi još samo mali broj prvoboraca. Mlađi ljudi preuzimaju teške terete koje su ranije nosili ljudi s velikim iskustvom.

To prenošenje odgovornosti na radnike čije je iskustvo manje ili više ograničeno nosi izvjesne opasnosti od kojih se moramo čuvati. Svijet je ispunjen borbom za prevlast. Duh odvajanja od radnika s kojima se saraduje, duh dezorganizacije ispunjava zrak koji udišemo. Neki smatraju da su svi naponi za uspostavljanje reda opasni — da oni predstavljaju ograničavanje lične slobode i da ih se treba bojati kao papstva. Te obmanute duše smatraju da je vrlina hvaliti se svojom slobodom mišljenja i nezavisno postupati. Oni izjavljuju da ne primaju ničija uputstva, da nisu nikome odgovorni. Pokazano mi je da se sotona naročito trudi da navede ljude na zaključak da je Bogu ugodno kad sami određuju sebi put, nezavisno od savjeta svoje braće.

Tu leži velika opasnost za napredak našeg djela. Moramo postupati pažljivo, razborito, u skladu s rasuđivanjem bogobojažljivih savjetnika, jer ćemo samo na taj način postati sigurni i jaki. Na drugi način Bog ne može raditi s nama, preko nas i za nas.

O, kako bi se sotona radovao kad bi se uspio uvući među ovaj narod i dezorganizovati rad u trenutku kad je potpuna organizacija tako neophodna i kad ona predstavlja najveću silu za sprječavanje lažnih pokreta i za odbijanje zahtjeva koji se ne mogu potkrijepiti Riječju Božjom! Mi želimo da se sve grane djela razvijaju ravnomjerno, kako se ne bi poremetio sistem organizacije i red koji je bio stvoren mudrim i pažljivim radom. Nesređenim elementima koji žele preuzeti vodstvo djela za ovo vrijeme, ne treba dopustiti da rade što hoće.

Neki su isticali mišljenje da će, ukoliko se više približujemo kraju, svako dijete Božje postupati nezavisno od bilo kakve vjerske organizacije. Međutim, mene je Gospod poučio da u ovom djelu ne može postojati nešto što bi ličilo na nezavisnost svakog pojedinca. Nebeske zvijezde su sve potčinjene zakonu, svaka utiče na ostale da vrše volju Božju, a sve zajedno se pokoravaju zakonu koji određuje njihov put. I narod Božji mora zbijati svoje redove da bi djelo Gospodnje moglo snažno i nepokolebljivo napredovati.

Povremeni, grčeviti naponi nekih ljudi koji tvrde da su hrišćani mogu se usporediti s radom jakih, ali neuvježbanih konja. Dok jedan vuče naprijed drugi vuče nazad, na glas gospodara jedan skače a drugi stoji nepokretan. Ako ljudi u velikom i veličanstvenom djelu ovog vremena ne postupaju složno, doći će do pometnje. Nije to dobar znak kad ljudi odbijaju da se ujedine sa svojom braćom, i postupaju samostalno. Radnici moraju imati povjerenje u svoju braću koja im mogu ukazati na svako odstupanje od istinskih načela. Ako ljudi uzmu na sebe jaram Hristov, oni ne mogu vući u stranu, nego zajedno s Hristom.

Neki radnici vuku svom snagom koju im je Bog dao, ali još nisu naučili da ne smiju sami vući. Umjesto što se usamljuju, oni moraju vući zajedno s ostalim radnicima. Ako ne budu ovako postupali, oni neće znati da izaberu ni pravi trenutak, ni podesan način za svoj rad. Oni će često

¹⁰ Rukopis pročitao delegatima na Gen. konferenciji u Vašingtonu, 30 svibnja 1909. godine.

postupati suprotno onome što Bog želi, i njihovi napori će biti više nego uzaludni.

Sklad u različitim metodama rada s druge strane, vodeći ljudi u narodu Božjem moraju se čuvati od opasnosti da osuđuju pojedine radnike kojima je Gospod povjerio naročito djelo, a za čije je izvršenje sposoban samo mali broj ljudi. Braća koja se nalaze na odgovornim položajima moraju biti oprezna u kritikovanju postupaka koji nisu u potpunom skladu s metodama njihovog rada. Oni ne smiju nikada pomišljati da svaki plan mora nositi pečat samo njihove ličnosti. Oni ne smiju pokazivati strah ili nepovjerenje u metode nekog drugog brata, jer ako uskrate povjerenje radniku koji ponizno i u posvećenoj revnosti vrši naročito djelo na način koji je Bog odredio, oni usporavaju napredak stvari Gospodnje. Bog može upotrijebiti i upotrebljava čak i one koji nisu stekli potpuno obrazovanje u ljudskim školama. Sumnjati u Njegovu moć da to učini znači očevidno nevjerovanje, znači ograničavati svemoć Onoga kome ništa nije nemoguće. O, kad bi bilo manje te nepotrebne, nepovjerljive predostrožnosti. Zbog nje u Zajednici ostaje toliko neiskorištenih snaga; ona zatvara put i Duh Sveti ne može upotrijebiti ljude; zbog nje više njih koji bi željeli da rade u djelu Hristovom ostaju besposleni; ona sprečava mnoge da pristupe djelu, mnoge koji bi inače postali vrijedni pomagači Božji kad bi im se za to pružila prilika.

Točkovi, jedan u drugom, i pojava živih bića u vezi s njima, sve je to proroku Jezekilju bilo čudno i neobjašnjivo. Ali se među točkovima vidjela ruka beskrajne mudrosti i rezultat njenog djelovanja bio je savršeni sklad. Ruka Božja upravlja svakim točkom i on radi u savršenoj harmoniji sa svim ostalim točkovima. Pokazano mi je da su ljudi skloni težiti za vlašću i da pokušavaju sami rukovoditi djelom. Oni u svom radu i planovima odviše zaboravljaju na Gospoda Boga, svemoćnog Radnika i ne uzdaju se u Njega kad je u pitanju napredak djela. Neka niko ni za jedan trenutak ne pomišlja da je u stanju upravljati onim što pripada samo velikom JA SAM. Bog u svom Proviđenju priprema put da djelo izvrše ljudska oruđa. Stoga svaki pojedinac treba da bude na mjestu svoje dužnosti, vršeći vjerno zadatak za ovo vrijeme, i imajući uvijek na umu da je Bog naš učitelj.

Generalna konferencija

Gospod mi je više puta pokazao da se čovjek nikad ne treba slijepo povoditi za drugima. Ne smijemo nikad misliti da je mišljenje jednog ili pak nekolicine po snazi i mudrosti dovoljno za upravljanje djelom i određivanje smjernica rada. Ali kad na zasjedanju Generalne konferencije dođe do izraza rasuđivanja braće iz cijelog svijeta, onda se lična nezavisnost i sud pojedinca ne smiju i dalje tvrdoglavo zastupati, nego se moraju potčiniti. Nijedan radnik ne smije misliti da je to neka vrlina kad ostaje pri svom mišljenju nasuprot odluci cijele Zajednice.

Ponekad se, međutim, dešavalo da je nekoliko ljudi, kojima je bilo povjereno upravljanje djelom u ime Generalne konferencije, pokušalo ostvariti neke nemudre planove i ograničiti djelo Božje. Ja sam tada izjavljivala da glas Generalne konferencije koju su predstavljali tih nekoliko ljudi ne mogu usvojiti kao glas Božji. Ali time nije rečeno da ne treba poštovati odluke takve Generalne konferencije u kojoj bi bili zastupljeni pravilno izabrani delegati iz svih dijelova polja. Božji je nalog da autoritet Generalne konferencije koju čine opunomoćeni predstavnici iz svih krajeva svijeta, treba priznati. Neki ljudi mogu lako pogriješiti ako mišljenju i odlukama jednog čovjeka ili manje grupe ljudi daju onu silu i onaj autoritet koje je Bog dao svojoj Zajednici, kao i mišljenju i odlukama Generalne konferencije na kojoj se braća okupljaju da vijećaju o dobru i napretku Njegovog djela,

Ako se sva vlast koju je Bog dao svojoj Zajednici preda samo jednom čovjeku i ako se on ovlasti da odlučuje za druge, pravi biblijski red biće prekršen. Sotona će se na sve moguće načine

truditi da utiče na um takvog čovjeka i ponekad će mu to i poći za rukom; jer se neprijatelj nada da će preko ovog jednog moći dalje djelovati i na mnoge druge. Zato autoritet koji smo često skloni pripisati jednom čovjeku ili jednoj manjoj grupi ljudi treba pridavati samo najvišoj ustanovi u organizaciji Zajednice.

PODJELA ODGOVORNOSTI¹¹

Bog želi da Njegov narod bude razuman narod. On je odredio da izabrani ljudi odlaze kao delegati na naše konferencije. To moraju biti pouzdani ljudi. Biranje delegata za naše konferencije je značajna stvar. Ovim ljudima se povjerava stvaranje planova kojih će se ostali pridržavati u razvijanju djela Božjeg i prema tome, to moraju biti razumni ljudi, sposobni da utvrde uzrok i predvide posljedice.

»A sjutra dan sjede Mojsije da sudi narodu; i stajaše narod pred Mojsijem od jutra do večera. A tast Mojsijev, gledajući sve što radi s narodom, reče: što to radiš s narodom? zašto sjediš sam, a sav narod stoji pred tobom od jutra do večera? A Mojsije reče tastu svojemu: jer dolazi narod k meni da pita Boga. Kad imaju što među sobom, dolaze k meni, te im sudim i kazujem naredbe Božije i zakone njegove. A tast Mojsijev reče Mu: nije dobro što radiš. Umorićeš se i ti i narod; jer je to teško za tebe, nećeš moći sam vršiti. Nego poslušaj mene; ja ću te savjetovati; i Bog će biti s tobom; ti budi pred Bogom za narod, i stvari njihove javljaj Bogu; i uči ih naredbama i zakonima njegovijem, i pokazuj im put kojim će ići i šta će raditi. A iz svega naroda izaberi ljude poštene, koji se boje Boga, ljude pravedne, koji mrze na mito, pa ih postavi nad njima za poglavare, tisućnike, stotnike, podesetnike i desetnike; oni neka sude narodu u svako doba; pa svaku stvar veliku neka javljaju tebi, a svaku stvar malu neka raspravljaju sami; tako će ti biti lakše, kad i oni stanu nositi teret s tobom.

»Ako to učiniš, i Bog ti zapovjedi, možeš se održati, i sav će narod doći mirno na svoje mjesto

»I Mojsije poslušao tasta svojega, i učini što reče. I izabra Mojsije iz svega Izraela ljude poštene, i postavi ih za poglavare nad narodom, tisućnike, stotnike, pedesetnike i desetnike, koji suđahu narodu u svako doba, a stvari teške javljahu Mojsiju, a male stvari raspravljahu sami« (II Mojs. 18, 13—26).

U prvom poglavlju Djela apostolskih isto su tako data uputstva o izboru ljudi koji treba da vrše dužnosti u Zajednici. Nakon Judine izdaje ostalo je u redovima apostola upražnjeno jedno mjesto i bilo je potrebno izabrati nekog drugog umjesto Jude. U vezi s ovim, Petar kaže:

»Treba dakle od ovijeh ljudi koji su bili s nama za sve vrijeme kako među nas uđe i iziđe Gospod Isus, počevši od krštenja Jovanova do dana kad se uze od nas, da bude svjedok njegova vaskrsenja jedan od ovijeh. I postaviše dvojicu, Josifa koji se zvaše Varsava prezimenom Just, i Matiju. I pomolivši se Bogu rekoše: ti, Gospe! koji poznaješ srca sviju, pokaži jednoga od ove dvojice koga si izabrao, da primi dijel ove službe i apostolstva, iz koga ispade Juda da ide na mjesto svoje. I baciše kocke za njih, i pade kocka na Matiju, i primiše ga među jedanaest apostola« (Djela 1, 21—26).

Iz ovih biblijskih zapisa vidimo da je Gospod učinio da na određene položaje dođu pouzdani ljudi. Bog će poučiti svoj narod da postupa oprezno, da mudro bira ljude koji neće izdati sveto povjerenje. Kad su vjernici u Hristovo vrijeme morali biti pažljivi u izboru ljudi za odgovorne položaje, svakako da mi koji živimo u posljednjim danima moramo postupati s još većim oprezom. Svaki pojedini slučaj moramo iznijeti pred Boga i usrdno Ga moliti da On izvrši izbor

¹¹ Rukopis pročitao delegatima na Gen. konferenciji u Vašingtonu, 30. svibnja 1909.

za nas.

Gospod Bog nebeski je izabraoiskusne ljude koji su mogli ponijeti odgovornost u Njegovom djelu. Ti ljudi moraju imati naročiti ugled i uticaj. Kad bi se svima dala vlast koja je data tim izabranim ljudima, došlo bi do zastoja u radu. Oni koji su izabrani da nose terete u djelu Božjem ne smiju biti nagli, samouvjereni, ni sebični. Svojim primjerom i uticajem oni nikada ne smiju podsticati zlo. Gospod ne ostavlja ljudima i ženama na volju da propovijedaju takve ideje koje u Njegovo djelo unose duh ovog svijeta i lišavaju ga svetosti kojom ono uvijek mora biti prožeto. Božji narod mora sve više uvidati koliko je djelo sveto. Mi moramo u svakom pogledu uzdizati uzvišena obilježja istine. Oni koji su postavljeni kao čuvari djela Božjeg u našim ustanovama moraju uvijek isticati i vršiti volju Božju. Uspjeh djela u cjelini zavisi od vjernosti ljudi postavljenih da vrše volju Božju u pojedinim skupštinama.

Dužnost treba povjeriti ljudima koji će steći jedno šire iskustvo, ali ne u životu sebičnosti, već u djelu Božjem, ljudima koji će steći dublje saznanje o karakteru Hristovom. Ukoliko više poznaju Hrista, utoliko će Ga vjernije zastupati u ovom svijetu. Oni moraju slušati Njegov glas i povinovati se Njegovim riječima.

Jedna opomena

»Tada poče Isus vikati na gradove u kojima su se dogodila najveća čudesa njegova, pa se nisu pokajali: teško tebi, Horazime! Teško tebi, Vitsaido! Jer da su u Tiru i Sidonu bila čudesa koja su bila u vama, davno bi se u vreći i pepelu pokajali. Ali vam kažem: Tiru i Sidonu lakše će biti u dan strašnoga suda nego vama.

»I ti, Kapernaume! koji si se do nebesa podigao do pakla ćeš propasti: jer da su u Sodomu bila čudesa što su u tebi bila, ostao bi do današnjeg dana. Ali vam kažem da će zemlji Sodomskoj lakše biti u dan strašnoga suda nego tebi.

»U to vrijeme odgovori Isus, i reče: hvalim te oče, Gospode neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrih i razumnih, a kazao si prostima. Da, oče, jer je tako bila volja tvoja. Sve je meni predao otac moj, i niko ne zna sina do otac; niti oca ko zna do sin i ako kome sin hoće kazati.

»Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu i naći ćete pokaj dušama svojijem. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako« (Matej 11, 20—30).

Dobro je biti ponizan, krotak i blag, ali mi istovremeno moramo u pogledu Hristovog učenja biti nepokolebljivi kao stijena. Moramo se strogo pridržavati Njegovih pouka. Ne smijemo izgubiti iz vida nijednu riječ. Istina će vječno trajati. Ne smijemo povjerovati ni u kakvu laž, niti obmanu. Oni koji tako čine uvidjeće da su to učinili uz cijenu gubitka vječnog života. Moramo poravnati stazu »nogama svojima, da ne svrne što je hromo«. Ako hromi skrenu sa staze sigurnosti, ko je za to odgovoran? Nisu li oni koji su ih zaveli? Takvi su odbacili savjet Onoga čije su riječi život vječni i prihvatili riječi obmane koje potiču od oca laži.

Željela bih reći svima onima koji zamišljaju da će biti sigurni i nesmetano se razvijati jedino u Batl Kriku: Gospod je uništio dvije od naših najvećih ustanova koje su postojale u Batl Kriku i davao opomenu za opomenom, kao što je Hrist opominjao Vitsaidu i Kapernaum. Zato je neophodno posvetiti najveću pažnju riječi koja izlazi iz usta Božjih. Ne možemo odstupati od Hristovih riječi, a da pri tom ne pogriješimo. Spasitelj zahtijeva da se grešnici pokaju. Biće oprošteno svima onima koji ponize svoja srca i priznaju svoje grijehe. Njihovi prijestupi će biti oprošteni. Međutim, čovjek koji smatra da je to slabost priznati grijeh neće naći oproštaj, on u Hristu neće vidjeti svog Iskupitelja, nego će sve dublje upadati u prijestup, dodajući pogrešku na

pogrešku i grijeh na grijeh. Što će takav čovjek činiti u onaj dan i kad se knjige budu otvorile i kad se svakome bude sudilo prema onome što je zapisano u knjigama?

Peto poglavlje Otkrivenja treba pažljivo proučiti. To je od velikog značaja za one koji učestvuju u djelu Božjem za ove posljednje dane. Neki su obmanuti u tom pogledu. Oni ne shvataju što nailazi na zemlju. Takvi koji i dalje ostaju pri svojim maglovitim shvatanjima o tome što je grijeh žive u strahovitoj obmani. Ako ne izvrše odlučnu promjenu u svom životu, oni će se naći laki kad Bog uzasudi sinovima čovječjim. Oni su prestupili zakon i raskinili zavjet vječni i zato će primiti platu prema svojim djelima.

»I vidjeh kad se otvori šesti pečat, i gle, zatrese se zemlja vrlo, i sunce posta crno kao vreća od kostrijeti, i mjesec postao kao krv; i zvijezde nebeske padoše na zemlju kao što smokva odbacuje pupke svoje kad je veliki vjetar zaljulja. I nebo se izmače kao knjiga kad se savije i svaka gora i ostrvo s mjesta svojih pokrenuše se. I carevi zemaljski, i boljari, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gorskim. I govoriše gorama i kamenju: padnite na nas, i sakrijte nas od lica onoga koji sjedi na prijestolu, i od gnjeva jagnjetova. Jer dođe veliki dan gnjeva njegovog i ko može ostati?« (Otkr. 6, 12. 17).

»Po tom vidjeh, i gle, narod mnogi, kojega niko ne može izbrojiti, od svakog jezika i koljena i naroda i plemena, stajaše pred prijestolom i pred jagnjetom, obučen u haljine bijele, i palme u rukama njihovima. I povikaše glasom velikijem govoreći: spasenje Bogu našem na prijestolu, i jagnjetu..... Ovo su koji dođoše od nevolje velike, i opraoše haljine svoje i ubijeliše haljine svoje u krvi jagnjetovoj. Zato su pred prijestolom Božjim, i služe mu dan i noć u crkvi njegovoj; i onaj što sjedi na prijestolu useliće se u njih. Više neće ogladnjati ni ožednjati, i neće na njih pasti sunce niti ikakva vrućina. Jer jagnje, koje je nasrijed prijestola, pašće ih, i uputiće ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovijeh« (Otkr. 7, 9—17).

Ovi stihovi ukazuju na dvije grupe ljudi. Jedna grupa je dopustila da bude obmanuta i stala je na stranu onih s kojima Gospod ima parbu. Oni su pogrešno tumačili vijest koja im je bila poslana i obukli se u haljine vlastite pravde. U njihovim očima grijeh nije bio tako grešan. Propovijedali su laž umjesto istine i tako zaveli mnoge duše.

Opomene su date, i naša je dužnost da se čuvamo. Zar ne vidimo kako se ispunjavaju Hristova proročanstva zabilježena u dvadeset prvom poglavlju evanđelja po Luki? Koliko ima takvih koji proučavaju ove Hristove riječi? Koliko je onih koji obmanjuju vlastite duše i tako gube blagoslov koji bi inače mogli primati samo kad bi htjeli da vjeruju i poslušaju? Vrijeme milosti još uvijek traje i još uvijek nam se pruža mogućnost da se obezbijedimo nadanjem koje nam je predočeno u evanđelju. Pokajmo se i obratimo, i odbacimo sve svoje grijehe da bi oni mogli biti izbrisani. »Nebo i zemlja proći će, a riječi moje neće proći. Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada. Jer će doći kao zamka na sve koji žive po svoj zemlji. Stražite dakle jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteći od svega ovoga što će se zbiti, i stati pred sinom čovječjim« (Luka 21, 33—36).

Zar nećemo obratiti pažnju na opomene koje nam je Hrist uputio? Zar se nećemo potruditi da se pokajemo, i to još danas dok se još uvijek čuje glas milosti?

»Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš. Ali ovo znajte: kad bi znao domaćin u koje će vrijeme doći lupež, čuvao bi i ne bi dao potkopati kuće svoje. Zato i vi budite gotovi; jer u koji čas ne mislite doći će sin čovječiji. Ko je dakle taj vjerni i mudri sluga kojega je postavio gospodar njegov nad svojim domaćnjima da im daje hranu na obrok? Blago tome sluzi kojega došavši gospodar njegov nađe da izvršuje tako. Zaista vam kažem: postaviće ga nad

svijem imanjem svojijem. Ako li taj rđavi sluga reče u srcu svome: neće moj gospodar još za dugo doći; i počne biti svoje drugare, a jesti i piti s pijanicama; doći će gospodar toga sluge u dan kad se ne nada, i u čas kad ne misli. I rasjeći će ga napola, i daće mu platu kao i licemjerima; ondje će biti plač i škrgut zuba« (Matej 24, 42—51).

U PONIZNOSTI I VJERI¹²

Date su mi posebne pouke za narod Božji, jer nam predstoje teška vremena. Nasilje i rušilačko djelovanje sve su više prisutni u ovom svijetu. U Zajednici se vodi sve veća borba za prevlast i ljudi koji su postavljeni na odgovorne položaje smatraju da im to prvenstvo pripada po nekom pravu.

Ljudi koje je Gospod postavio na odgovorne položaje u svom djelu moraju njegovati poniznost i uvijek se osjećati zavisnima od Njega. Oni ne smiju težiti da samo zadobiju što veći autoritet i ugled, jer ih Bog nije pozvao da zapovijedaju, nego da rade savjetujući se sa svojim saradnicima. Svaki radnik se mora pokoriti zahtjevima i poukama Božjim.

Mudri savjetnici

Budući da je naše djelo u Južnoj Kaliforniji od velikog značaja, a trenutno se nalazi u škripcu, treba izabrati najmanje pet razumnih i iskusnih ljudi koji bi se s predsjednicima pojedinih polja i unija posavjetovali o opštem vođenju poslova. Gospodu nije ugodno što neki ljudi pokazuju sklonosti da zapovijedaju onima koji imaju više iskustva nego oni sami. Neki su svojim postupcima sami pokazali da nisu pogodni za važne dužnosti koje upravo vrše. Svaki čovjek koji se odviše uzdiže i želi vladati nad svojim bližnjima pokazuje kako je opasno povjeriti mu dužnosti u vjerskim pitanjima. Niko neka ne pomišlja da ljude ne treba pozivati da ulože svoja sredstva u slučaju da se zalihe iscrpe. Da smo tako postupali u svom nekadašnjem radu, mi bismo propustili mnoge izuzetno povoljne prilike, kao što je na primjer bila kupovina posjeda Fernando škole i imanje za naše sanatorije u Paradiz Veliju (Rajska Dolina), Glendejlu i Loma Lindi.

Samo naprijed

Ne treba misliti da je uvijek najpametnije ne preduzimati nikakve korake za dovršavanje planiranog poduhvata ako se desi da nam ponestane novca. U izgradnji svoga djela Gospod ne postavlja stvari tako da sve uvijek izgleda jasno Njegovim slugama. On ponekad provjerava povjerenje svog naroda, očekujući da on ide naprijed u vjeri. Bog svoje sluge često stavlja na teške probe, tražeći od njih da idu naprijed čak i onda kad im se čini da njihove noge zapljuskuju vode Crvenog Mora. U takvim trenucima, kad se molitva Njegovih slugu uzdiže k Njemu u istrajnoj vjeri, Gospod otvara put pred njima i izvodi ih na »prostrano mjesto«

Gospod želi da Njegove sluge u ovim danima vjeruju da će On za njih učiniti isto tako »velike stvari« kao što je činio za djecu Izraelovu na njihovom putu iz Egipta za Hanan. Naša vjera mora biti takva da se nikad ne kolebamo u pogledu ispunjavanja Njegovih uputstava, pa čak ni u najtežim životnim okolnostima. »Samo naprijed« — to je zapovijest koju Bog daje svom narodu.

Neophodna je vjera i radosna poslušnost da bi se namjere Božje mogle ostvariti. Kad On ukaže na potrebu rada u pojedinim mjestima, tamo gdje će djelo imati uticaj, ljudi treba da pođu i

¹² Pročitano na sastanku pod vedrim nebom u Los Angelesu u Kaliforniji, održanom 15—31. kolovoza 1907, a kasnije štampano u brošuri »Jehova naš car«.

rade s vjerom. Svojim pobožnim razgovorom, svojom poniznošću, svojim molitvama i usrdnim naporima, sluge Božje moraju postaknuti one s kojima rade da cijene dobro djelo koje je Gospod otpočeo među njima. Namjera Gospodnja je bila da sanatorij u Loma Lindi postane vlasništvo našeg naroda, i On je to i ostvario u trenutku kad su rijeke teškoća bujale i čak se izljevale preko obale.

Rad na ostvarenju privatnih, ličnih ciljeva je stvar za sebe; tu se ljudi mogu osloniti na vlastito rasuđivanje. Međutim, vođenje djela Gospodnjeg na ovoj zemlji je nešto sasvim drugo. Kad Bog odredi da izvjesno imanje treba kupiti radi napretka Njegove stvari i uspješnog odvijanja Njegovog djela, za sanatorij, školu ili ma što drugo, On će i omogućiti da se to ostvari, samo ako oni koji imaju iskustva budu pokazali da imaju i vjere i pouzdanja u Njegove planove i ako odmah krenu da iskoriste povoljne prilike na koje im On ukazuje. Mi ne smijemo pokušavati da ljudima prosto istržemo imovinu iz ruku, ali ako nam se već ukazuje prilika, onda moramo biti budni da uočimo takvu prednost, kako bismo mogli ostvarivati planove za daljnji razvoj djela Božjeg. Nakon toga moramo dati sve od sebe da bismo osigurali dobrovoljne priloge naroda Božjeg za izdržavanje tih novih ustanova.

Gospod često opaža da Njegovi radnici ne znaju što treba činiti. Ako se u takvim trenucima oslone na Njega, On će im otkriti svoju volju. Djelo Božje mora sad naglo napredovati, i ako se članovi Zajednice odazovu na Njegov poziv, On će učiniti da oni koji imaju sredstva rado daju priloge i na taj način pomognu da se Njegovo djelo na zemlji dovrši. »Vjera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo« (Jevr. 11, 1). Vjerom u Riječ Božju Njegov narod će steći sve ono što će mu omogućiti da izvrši djelo u velikim gradovima koji čekaju na vijest istine.

Hladan, formalistički način bez žive vjere, na koji izvjesni radnici vrše svoju dužnost, predstavlja veliku uvredu za Duha Božjeg. Apostol Pavle kaže: »Sve činite bez vike i promišljanja, da budete pravi i cijeli, djeca Božija bez mane usred roda nevaljaloga i pokvarenoga, u kojemu svijetlite kao vidjela svijetu, pridržavajući riječ života, na moju hvalu za dan Hristov, da mi ne bude uzalud trčanje i trud. No ako i žrtvovan budem na žrtvu i službu vjere vaše, radujem se, i radujem se s vama svima« (Fil. 2, 14—17).

Mi moramo jedni u drugima podsticati onu živu vjeru koju, prema Hristovom obećanju, može imati svaki vjernik. Djelo treba unapređivati, a Gospod priprema put. Kad Bog svoje sluge dovede u teškoću, njihova je prednost da se sakupe na molitvu, imajući na umu da sve dolazi od Boga. Oni koji još nisu prošli kroz teškoće koje očekuju djelo u ovim posljednjim danima uskoro će imati takva iskustva koja će njihovo povjerenje u Boga stavili na tešku probu. Upravo onda kad narod Božji ne vidi nikakav put pred sobom, kad se pred njim nalaze valovi Crvenog Mora, a iza njega vojska koja ga progoni, Bog mu nalaže: »Samo naprijed!« On na taj način stavlja njihovu vjeru na probu. Kad god vas tako nešto zadesi, idite naprijed, uzdajući se u Hrista. Idite korak po korak putem koji je On odredio. Naići će iskušenja — ali vi idite naprijed. Na taj način ćete steći iskustvo koje će ojačati vašu vjeru u Boga i osposobiti vas za istinsku službu.

Hristov primjer

Narod Božji mora steći dublje i šire iskustvo u vjerskom pogledu. Hrist je naš primjer. Ako kroz živu vjeru i posvećenu poslušnost Riječi Božjoj otkrijemo ljubav i milost Hristovu, ako pokažemo da imamo istinsko shvatanje providenja Božjeg u djelu, mi ćemo imati silu da ubijedimo svijet. Visok položaj ne daje nam vrijednost u očima Božjim. Čovjek se mjeri prema svojoj posvećenosti i vjernosti u vršenju volje Božje. Ako ostatak naroda Božjeg hodi pred Njim

u poniznosti i vjeri, On će preko njega ostvariti svoj vječni cilj, osposobljavajući ga da svijetu složno objavljuje istinu kakva je u Isusu. On upotrebljava sve nas — ljude, žene i djecu — kako bi obasjao svijet svjetlošću i izabrao sebi narod koji će vjerno izvršavati Njegove zapovijesti. Kroz vjeru svog naroda Gospod pokazuje svijetu da je On pravi Bog, Bog Izraelov.

Apostol Pavle kaže: »Samo živite kao što se pristoji evanđelju Hristovu, da vas vidim kad dođem, ili ako vam ne dođem, da čujem za vas da stojite u jednome duhu i jednodušno borite se za vjeru evanđelja, i ni u čemu da se ne plašite od protivnika; koji je njima znak pogibli, a vama spasenje, i to od Boga; jer se vama darova Hrista radi, ne samo da ga vjerujete, nego i da stradate za nj...

»Ako ima dakle koje poučenje u Hristu, ili ako ima koja utjeha ljubavi, ako ima koja zajednica duha, ako ima koje srce žalostivo i milost, ispunite moju radost, da jedno mislite, jednu ljubav imate, jednodušni i jedinomisleni: ništa ne činite uprkos ili za praznu slavu; nego poniznošću činite jedan drugoga većeg od sebe.

»Ne gledajte svaki za svoje, nego i za drugih. Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu, koji, ako je i bio u obličju Božjemu, nije se otimao da se uspoređi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluga, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek, ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti hristove. Zato i Bog njega povisi i darova mu ime koje je veće od svakoga imena. Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onijeh koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom; i svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hrist na slavu Boga oca. Tako, ljubazni moji, kao što me svagda slušate, ne samo kad sam kod vas, nego i sad mnogo većma kad nijesam kod vas, gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno« (Fil. 1, 27—30; 2, 1—13).

Naloženo mi je da ove riječi izložim našem narodu u Južnoj Kaliforniji. One se moraju objaviti u svakoj skupštini, jer se tuđi duh uvlači u naše redove.

Sad je vrijeme da ljudi ponize svoja srca pred Bogom i da nauče raditi u skladu s Njegovim metodama. Oni koji žele vladati nad svojim blišnjima treba da shvate kakvog su duha. Oni bi morali potražiti Gospoda u postu i molitvi, i u poniznosti duše.

Hrist je u svom životu na ovoj zemlji pružio primjer koji svi mogu sa sigurnošću slijediti. On cijeni svaku ovcu i jagnje svoga stada i ne želi da bilo ko vlada nad njima nekom silom i ograničava njihovu slobodu u Njegovoj službi. On nikada nije odredio da čovjek vlada nad Njegovim nasljedem. Istinska biblijska vjera će nam omogućiti da vladamo nad samim sobom, a ne nad drugima. Nama je kao narodu potreban Sveti Duh u mnogo većoj mjeri, kako bismo objavljivali svečanu vijest koju nam je Bog dao, i to bez ikakvog uzvišenja.

Braćo, zadržite riječi osude i okrivljavanja za sebe same. Poučavajte stado Božje da svoj pogled upravi u Hrista, a ne u grešnog čovjeka. Svaki onaj koji postaje učitelj istine mora u sopstvenom životu uroditi plodom svetosti. Ugledajući se na Hrista i slijedeći Njegov primjer takav čovjek pokazuje dušama koje su mu povjerene što znači biti pravi hrišćanin u nauci i životu. Dozvolite Bogu da vas poučava svojim putevima. Istražujte svakoga dana da biste saznali Njegovu volju. Budite dostojni svoga zvanja, hvaleći Boga svojim svakodnevnim životom i svojim molitvama. Držeći se Riječi života, privoljećete i druge da postanu Hristovi sledbenici.

RADNICI U JUŽNOJ KALIFORNIJI¹³

Ovog jutra sam vrlo nespokojna. Uznemirava me situacija u Južnoj Kaliforniji. Bog je

¹³ Objavljeno u »Specijalnim svjedočanstvima«. Serije B, br. 10, »Jehova naš car«.

svakom čovjeku odredio »njegov posao«. Međutim, ima i takvih koji ne ispituju u molitvi šta sačinjava njihovu ličnu odgovornost.

Kad se jedan radnik postavi na određeno mjesto, to mjesto samo po sebi ne daje mu sposobnosti koje ranije nije imao. Visok položaj ne daje sam po sebi hrišćanske vrline karakteru. Čovjek koji pretpostavlja da samostalno može rasuditi i stvarati planove za sve grane djela Božjeg pokazuje time veliki nedostatak mudrosti. Razum nijednog čovjeka ne bi bio dovoljan da sam odgovori mnogobrojnim i raznovrsnim dužnostima jedne organizacije koja obuhvata hiljade ljudi u mnoge grane djela Božjeg.

Međutim, pokazano mi je da još veća opasnost leži u sve rasprostranjenijem shvatanju naših radnika prema kojem se propovjednici i ostali radnici u djelu Božjem moraju potčinjavati sudu izvjesnih vodećih ljudi, očekujući da im oni određuju dužnosti. Ne smijemo misliti da su razum i prosuđivanje jednog čovjeka u stanju voditi cijelu organizaciju. Svaki pojedinac i svaka skupština imaju svoje dužnosti. Bog je svakom čovjeku dao bar po jedan talanat, a možda i više, da ih upotrebom i stavljanjem u opticaj umnožava. Koristeći se tim talantima, čovjek povećava svoje sposobnosti za službu. Bog je svakom pojedincu dao razum i On želi da se svaki radnik koristi svojim darom i da ga razvija. Predsjednik jedne unije ili polja nikako ne smije smatrati da je Njegov sud uvijek ispravniji od suda ostale braće.

Ni na jednoj konferenciji ne bi iznesene prijedloge trebalo tako žurno prihvatiti da braća nemaju vremena pažljivo sagledati pitanje sa svih strana. Zbog toga što je izvjesne planove predlagao predsjednik i to prosto nametao ostalima, smatralo se, ponekad, da je neophodno pitati Gospoda za savjet. Prihvaćeni su predlozi koji vjernicima nisu bili od duhovne koristi i koji su zasijekali mnogo dublje nego što je to izgledalo pri prvom površnom razmatranju. Takvi koraci nisu u skladu s redom na koji ukazuje Bog. Mnogo, zaista mnogo šta od predloženog, a putem glasanja usvojenog, daleko je složenije i obimnije nego što je to na prvi pogled izgledalo i na što oni koji su glasali sigurno ne bi pristali da su imali vremena pitanje proučiti sa svih strana.

U ovo vrijeme ne smijemo sebi dozvoliti nikakvu nepažnju ili nehat u djelu Božjem. Moramo usrdno tražiti Gospoda svakog dana ako želimo da se pripremimo za ono što će uskoro naići na nas. Naše srce se mora očistiti od svake želje za prevlašću, a u dušu se moraju usaditi živa načela istine. Mladi i stari i sredovječni ljudi, svi moraju njegovati vrline Hristovog karaktera. Oni se moraju duhovno razvijati svakoga dana da bi mogli biti sudovi za čast u službi Učitelju.

»I kad se moljaše Bogu na jednom mjestu pa presta, reče mu neki od učenika njegovijeh: Gospode! nauči nas moliti se Bogu, kao što i Jovan nauči svoje učenike« (Luka 11, 1). Odgovarajući na ovu molbu, Hrist je svojim učenicima izgovorio molitvu koja potrebe duše ne izražava veličanstvenim stilom, već jednostavnim ljudskim riječima. Ova molitva je kratka i neposredno se odnosi na svakodnevne životne potrebe.

Svaka duša ima preimućstvo da u molitvi izloži Gospodu svoje lične potrebe i zahvalnost za blagoslove koje svakodnevno prima. Međutim, duge molitve koje se bez duha i vjere upućuju Bogu predstavljaju za Njega teret umjesto radosti. Potrebno nam je, prije svega, čisto i obraćeno srce! Naša vjera mora ojačati. Spasitelj je obećao: »Ištite, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se« (Matej 7, 7). Trudimo se i učimo da uvijek imamo povjerenja u ove riječi i da u sve svoje postupke unosimo svjetlost i milost Hristovu. Moramo se čvrsto držati Hrista sve dok se ne budemo osvjedočili da u nama djeluje sila Njegove preobražavajuće milosti. Moramo imati vjeru u Njega ako želimo da naš karakter bude odraz božanskog.

Hrist je svoje božanstvo odjenuo u ljudsko obličje i živio životom molitve, samoodricanja i

svakodnevnih borbi s iskušenjima da bi mogao pomoći onima na koje danas navaljuju iskušenja. On je naša djelotvorna sila. On želi da čovječanstvo primi Njegovu milost, da kroz to postane učesnik u božanskoj prirodi i na taj način izbjegne pokvarenost koja postoji u svijetu usled popuštanja tjelesnim željama. Riječ Božja, i Stari i Novi Zavjet, daje duhovnu mudrost i život, samo ako se vjerno proučava i primjenjuje u životu. Tu Riječ moramo cijeniti i sveto poštovati. Vjera u Riječ Božju i u Hristovu moć da preobrazi život osposobiće vjernika da učestvuje u Njegovom djelu i da živi životom radosti u Gospodu.

Toliko mi je puta bilo naloženo da kažem našem narodu: imajte vjeru i pouzdanje u Gospoda. Nemojte dozvoliti da vam ijedan smrtni čovjek određuje dužnost. Vaše je preimućstvo da kažete: »Kazujem ime tvoje; usred skupštine hvaliću te. Koji se bojite Gospoda hvalite ga. Sve sjeme Jakovljevo! poštuj ga. Boj ga se, sve sjeme Izraelovo. Jer se ne ogлуši molitve ništoga niti je odbi; ne odvрати od njega lica svojega, nego ga usliši kad ga zazva. Tebe ću slaviti. .. zavjete svoje svršiću pred onima koji se njega boje. Neka jedu ubogi i nasite se, i neka hvale Gospoda koji ga traže; živo da bude srce vaše do vijeka« (Psalam 22, 22—26).

Ove riječi se odnose upravo na nas. Svaki član Zajednice mora znati da razjašnjenje i uputstva u pogledu svoje dužnosti treba očekivati samo od Boga. Dobro je kad se braća savjetuju međusobno; ali kad ljudi kao nekim zakonom propisuju šta će njihova braća činiti, neka im ovi odgovore da su uzeli Gospoda za svog savjetnika. Oni koji Ga budu ponizno potražili uvidjeće da im je dovoljna Njegova blagodat. Ali kad čovjek dopušta da se neko drugi postavlja između njega i dužnosti na koju mu je Bog ukazao, kad se oslanja na nekog drugog i dozvoljava da ga ovaj vodi, on se udaljava s pravog puta i stupa na jednu pogrešnu i opasnu stazu. Umjesto da raste i da se razvija, takav čovjek će izgubiti svoju duhovnost.

Nijedan čovjek nema sile da preobrazi jedan nesavršeni karakter. Svako od nas pojedinačno mora svoju nadu i uzdanje usmjeriti na Onoga koji je toliko uzvišeniji od smrtnog čovjeka. Imajmo uvijek na umu da pomoć dolazi od Svemogućeg. Gospod se pobrinuo da svaka duša dobije neophodnu pomoć samo ako to želi.

Sanatorij, Kalifornija, 3. oktobra 1907.

JA SAM MLAD¹⁴

U početku svoje vladavine Solomun se molio: »I tako, Gospode Bože moj, Ti si postavio slugu svojega carem na mjesto Davida oca mojega, a ja sam mlad, niti znam polaziti ni dolaziti« (I Car. 3, 7).

Solomun je, naslijedivši Davida oca svojega, došao na izraelski prijesto. Bog mu je ukazao visoku počast i, kao što znamo, on je kasnije postao najveći, najbogatiji i najmudriji vladar koji je ikada sjedio na zemaljskom prijestolu. Solomun je odmah u početku svoje vladavine, zahvaljujući djelovanju Svetoga Duha, shvatio kako su svete njegove dužnosti, te je, iako bogat talentima i sposobnostima, uvidio da će slično malom djetetu biti nesposoban za vršenje tih dužnosti ako ne bude imao pomoć Božju. Nikada Solomun nije bio tako bogat, tako mudar i istinski tako veliki kao onda kad je priznao Gospodu: »Ja sam mlad, niti znam polaziti ni dolaziti«.

Kad mu se Gospod tom prilikom javio u snu i rekao mu: »Išti šta hoćeš da ti dam«, Solomun je izrazio koliko se osjeća bespomoćnim i koliko mu je potrebna Božja pomoć. Zatim je nastavio: »I tvoj je sluga među narodom tvojim, koji si izabrao, narodom velikim koji se ne može izbrojiti niti proračunati od množine. Daj dakle sluzi tvojemu srce razumno da može suditi narodu tvojemu i raspoznavati dobro i zlo. Jer ko može suditi narodu tvojemu tako velikom?»

¹⁴ Objavljeno u »Specijalnim svjedočanstvima«. Serije B, br. 10, »Jehova naš car«.

»I bi milo Gospodu što Solomun to zaiska. I reče mu Bog: kad to išteš, a ne išteš duga života niti išteš blaga niti išteš dušu neprijatelja svojih, nego išteš razuma da umiješ suditi; evo učinih po tvojim riječima; evo ti dajem srce mudro i razumno da takvoga kakav si ti ni prije tebe nije bilo niti će poslije tebe nastati kakav si ti. A svrh toga dajem ti i što nijesi iskao, i blago i slavu, da takvoga kakav ćeš ti biti neće biti među carevima svega vijeka tvojega«. Bog je na kraju istakao i uslove: »I ako uzideš mojim putevima, držeći uredbe moje i zapovijesti moje, kao što je išao David otac tvoj, produžiću dane tvoje«.

»Tada se probudi Solomun, i gle, ono bješe san. I dođe u Jerusalem, i stavši pred kovčeg zavjeta Gospodnjega prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne, i počasti sluge svoje« (I Car. 3, 8—15).

Svi koji zauzimaju odgovorne položaje treba da prime pouku koja nam je data u Solomunovoj smjerno izraženoj molitvi. Oni moraju uvijek imati na umu da položaj ne može izmijeniti karakter jednog čovjeka niti ga učiniti nepogrešivim. Ukoliko je viši položaj koji jedan čovjek zauzima, utoliko su veće njegove dužnosti, rasprostranjeniji njegov uticaj na druge i neophodnija njegova potreba da shvati svoju zavisnost od Božje mudrosti i snage da bi mogao razviti najbolje i najsvetije osobine svoje prirode. Oni koji se primaju odgovornih mjesta u djelu Božjem moraju uvijek imati na umu da je poziv da prihvate to mjesto u isti mah i poziv od Boga da razumno hode pred Njim i svojim bližnjima. Umjesto da zloupotrebljavajući primljeni položaj samo da zapovijedaju i naređuju, oni moraju shvatiti da su i sami učenici. Ako jedan radnik nije u stanju da shvati ovu pouku, onda će i za njega i za djelo Božje biti bolje da on što prije bude oslobođen povjerenih mu odgovornosti. Sam položaj neće nikome pribaviti svetost i savršen karakter. Onaj ko poštuje Boga i drži Njegove zapovijesti biće i sam poštovan.

Svako mora sebi postaviti pitanje, i to u potpunoj poniznosti. »Jesam li ja sposoban za ovu dužnost? Da li sam naučio da se držim puteva Gospodnjih i da tvorim pravdu i sud?« Spasitelj nam je svojim životom na zemlji pokazao da ne smijemo hoditi u svojoj sili, nego da svako misleći o sebi, zaključuje: »Ja sam mlad«, kao što je to rekao Solomun.

»Ugledajte se dakle na Boga, kao ljubazna djeca«

Svaka istinski obraćena duša može reći: »Ja sam samo dijete, ali sam dijete Božje«. Članovima ljudske porodice je po beskrajnu cijenu omogućeno da ponovo postanu sinovi Božji. Bog je u početku stvorio čovjeka prema svome liku. Naši prvi roditelji su, poslušavši glas kušača, podlegli sili sotoninoj. Ali čovjek nije bio ostavljen da sam snosi sve posledice grijeha koji je učinio. Obećano mu je da će doći Oslobođitelj: »I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene«, rekao je Bog zmiji, »i između sjemena tvojega i sjemena njezina; ono će ti na glavu stajati, a ti ćeš ga u petu ujedati« (I Mojs. 3, 15). Prije izricanja presude o trnju i korovu, o mucu i znoju koji će im pasti u dio, o prahu u koji će se vratiti, oni su čuli riječi koje su im morale uliti nadu. Sve što je čovjek izgubio usled popuštanja sotonu mogao je vratiti kroz Hrista.

Sin Božji je došao da iskupi ljudski rod. Neizmjernom patnjom Bezgrešnog umjesto grešnika plaćena je cijena za oslobođenje ljudskog roda od razorne sotonine moći, za njegovo obnovljenje prema liku Božjem. Oni koji prime spasenje koje im je Hrist donio poniziće se pred Bogom kao Njegova djeca.

Bog želi da Njegova djeca traže ono što će im omogućiti da svojim životom otkriju svijetu Njegovu milost. On želi da oni traže Njegov savjet, da poznaju Njegovu silu. Od svih za koje je dao svoj život, Hrist s ljubavlju zahtijeva da se pokoravaju Njegovoj volji ako žele učestvovati u radostima koje je On pripremio svima koji ovdje otkrivaju Njegov karakter. Dobro je da smo

svjesni svojih slabosti, jer ćemo u tom slučaju tražiti snagu i mudrost koje nam Otac rado daje kao svojoj djeci da bi pobijedili u svakodnevnoj borbi protiv sila zla.

Mada treba cijeniti iskustva, obrazovanje i savjet iskusnih, radnike ipak treba poučavati da se ne smiju potpuno osloniti na sud nijednog čovjeka. Svi moramo tražiti mudrost od Boga, jer smo svi mi Njegova slobodna oruđa. Ako se učenik povodi za mišljenjem nekog drugog čovjeka, ako prihvata njegove planove i ne upušta se ni u što više, onda on gleda isključivo očima tog čovjeka i tako predstavlja samo tuđu sjenku.

NAGRADA ZA USRDAN RAD

»I ako ostane čije djelo... primiće platu« (I Kor. 3, 14). Veličanstvena će biti nagrada vjernih radnika kad se jednom okupe oko prijestola Božjeg i Jagnjetovog. Kad je Jovan u svom smrtnom stanju sagledao slavu Božju, pao je kao mrtav, jer nije mogao podnijeti taj prizor. Međutim, kad se djeca Božja obuku u besmrtnost, ona će ga vidjeti »kap što jest« i stajati pred prijestolom primljena u Ljubljenome. Svi njihovi grijesi biće izbrisani, svi njihovi prijestupi oprosteni. Tada će moći da gledaju svu slavu prijestola Božjeg. Učestvovali su s Hristom u Njegovim patnjama, saradivali s Njim u planu iskupljenja i zato će zajedno s njim dijeliti i radost kad u carstvu Božjem ugledaju spašene duše koje će tu slaviti Boga kroz svu vječnost.

Braćo moja i sestre, pozivam vas da se pripremite za dolazak Spasitelja na oblacima nebeskim. Iz dana u dan iskorjenjujte iz svog srca ljubav prema svijetu. Pripremite se za sud da biste u miru susreli Hrista, kad On bude došao da se proslavi u onima koji vjeruju. Tog dana će se iskupljeni zasjati u slavi Oca i Sina. Anđeli će svirati u svoje zlatne harfe pozdravljajući Cara i trofeje Njegove pobjede — one koji su oprali i izbijelili svoje haljine u krvi Jagnjetovoj. Zaoriće se pjesma pobjede koja će ispuniti sva nebesa. Hrist je pobijedio. On će ući u nebeske dvorove, praćen svojim iskupljenima, kao živim svjedocima da Njegova misija patnje i žrtve nije bila uzalud.

Vaskrsenje i vaznesenje našeg Gospoda je nepobitan dokaz da će sveti Božji pobijediti smrt i grob, to je garancija da je nebo otvoreno za sve one koji operu haljine svoga karaktera i izbije ih u krvi Jagnjetovoj. Isus se uznio k Ocu kao predstavnik roda ljudskog, i Bog će one u kojima se ogleda Njegov lik isto tako dovesti tamo da gledaju Njegovu slavu i učestvuju u Njoj.

Postoje domovi za one koji su na zemlji bili samo putnici i došljaci. Bijeje haljine s krunama slave i palmama pobjede očekuju pravednike. U svijetu budućnosti će nam konačno postati jasno sve ono što nas je zbuñivalo u Proviđenju Božjem. Tada će biti objašnjene pojave koje je danas teško razumjeti. Pred nama će se otkriti tajna milosti. Tamo gdje je naš ograničeni um vidio samo pometnju i neispunjena obećanja, zapazićemo najsavršeniji i najljepši sklad. Uvidjećemo da je baš beskrajna ljubav odredila da preživimo ono što nam je izgledalo teže od svega. Kad shvatimo nježnu brigu Onoga koji čini da sve što nas snađe bude za naše dobro, onda ćemo osjetiti neizrecivu radost i zahvalnost.

Bol ne može postojati u nebeskoj atmosferi. U domovini iskupljenih neće biti suza, žalosti niti pogrebne povorke. »I niko od stanovnika neće reći: bolestan sam. Narodu koji živi u njemu oprostiće se bezakonje« (Isaija 33, 24). Blaženstvo i sreća poteći će kao bujica silne rijeke koja će tokom beskrajnih vjekova postajati sve dublja i sve šira.

Iako se još uvijek nalazimo usred sjena i vrtloga zemaljske aktivnosti, imajmo uvijek na umu sreću i blagoslov budućnosti. Neka naša vjera probije sve oblake mraka i sagleda Onoga koji je umro za grijeha svijeta. On vrata raja širom otvara svima koji Ga prime i vjeruju u Njega. On im

daje silu i vlast da postanu sinovi i kćeri Božje. Nevolje koje nas tako bolno ranjavaju prihvatimo kao pouke koje nam Gospod šalje da bismo požurili »k daru gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu«. Tješimo se i hrabrimo mišlju da će Gospod uskoro doći i neka ova nada razveseljava naša srca. »Jer još malo, vrlo malo, pak će doći onaj koji treba da dođe i neće odocniti« (Jevr. 10, 37). Blago će biti onim slugama koje Gospod, kad bude došao, zatekne budne i na straži.

Mi se nalazimo na putu koji vodi k domu. Onaj koji nas je toliko ljubio da je umro nas radi pripremio nam je jedan grad. Novi Jerusalim je mjesto našeg odmora i mira. U gradu Božijem neće biti tuge. Nikad se više neće čuti vapaj bola niti tužbalice zbog skrhanih nada i pokopanih milih i dragih. Uskoro će haljine tuge biti zamijenjene svadbenim ruhom. Uskoro ćemo biti svjedoci krunisanja našeg Cara. Oni čiji je život bio skriven u Hristu, oni koji su se na ovoj zemlji borili u dobroj borbi vjere, zablistaće slavom Iskupitelja u carstvu Božjem.

Neće proći još mnogo vremena i ugledaćemo Onoga u kome su usredsređene sve naše nade na vječni život. U Njegovoj prisutnosti sve patnje i iskušenja ovoga života izgledaće nam toliko ništavni i beznačajni. »Ne odbacujte dakle slobode svoje, koja ima veliku platu. Jer vam je trpljenje od potrebe, da volju Božju savršivši primite obećanje. Jer još malo, vrlo malo, pak će doći onaj koji treba da dođe i neće odocniti« (Jevr. 10, 35—37). Podižite stalno svoj pogled gore i neka vaša vjera bude sve jača i jača. Neka vas ta vjera vodi onim uskim putem koji kroz vrata grada Božjeg vodi u beskrajnu slavu budućnosti, koja tamo očekuje iskupljene. »Trpite dakle braćo, moja, do dolaska Gospodnjega. Gle, težak čeka plemenitoga roda iz zemlje, i rado trpi dok ne primi dažd rani i pozni. Trpite dakle i vi, i utvrdite srca svoja, jer se dolazak Gospodnji približi« (Jakov 5, 7. 8).